DEB STOVER

O chestiune de încredere

Traducerea și adaptarea în limba română de

CIPRIAN CHIRU.

ALCRIS

Capitolul 1

Gordon Lane ieși din râul rece de munte și se uită după prosop.

Dispăruse. Din nou.

– Tu ce-ai păzit aici? bombăni el, văzând rânjetul tâmp de pe figura setterului irlandez, câinele său. De ce nu latri măcar la el, Max?

Sigur că Gordon știa răspunsul: câinele era pe jumătate orb și surd din cauza vârstei înaintate.

Câinele nu-i răspunse, așa încât Gordon își întoarse privirea spre dealul împădurit unde se ascundea inamicul lui invizibil.

– Bine măcar că mi-ai lăsat boxerii. *Foarte* drăguț din partea ta.

Era de-a dreptul furios și, în plus, îi înghețau și bijuteriile dintre picioare.

Se uită în jos, aproape așteptându-se să vadă țurțuri prinși de acea parte a anatomiei lui. Până aici, totul era în regulă. Se întoarse înspre copacii din jur și amenință cu pumnul.

– Jur că într-o bună zi voi mânca pastramă de urs la cină, și ce va rămâne din tine, va mânca Max.

Ursul – glumețul din zonă – nu aparținea nimănui. Îl primise o dată cu proprietatea. Deși Gordon nu-l întâlnise deloc până atunci, animalul își lăsa urmele labelor întipărite în pământ. Evident că nimeni nu-i spusese despre el, înainte de a cumpăra proprietatea.

Deodată Gordon auzi un zgomot neașteptat – și nedorit. Motorul unei mașini. Și intrusul, în loc să-și continue drumul, opri în fața cabanei lui. *Splendid. Perfect.*

Nu prea-i venea să se îmbrace în haine uscate, cu apa șiroindu-i pe corp, dar nici să înghețe nu-i convenea. Ezită un moment, trecându-i prin minte câteva gânduri șugubețe. De ce nu? În definitiv, el nu invitase pe nimeni.

– Ce zici, Max?

Câinele dădu din coadă.

– Mda, bine.

Gordon își luă pe el șortul și hotărî să se-ntoarcă la cabană înainte ca ursul să revină. Apoi începu să urce în fugă, desculț, printre copaci, spre cabană.

Dar ceva îl ciupi de un loc *foarte* intim.

Ținându-și respirația, coborî privirea. O mulțime de furnici roșii îi invadaseră pantalonii scurți și se plimbau pe el, ciupindu-l întruna.

Urlând de durere, încercă disperat să se scuture de furnici. La naiba cu musafirul nepoftit și cu acel urs afurisit! Acum tot ce-i trecea prin minte era să scape de boxerii plini de furnici și să-și răcorească înțepăturile.

Ce era mai rău – să-i înghețe acea zonă a anatomiei sau să-l ardă?

– Au!

O furnică îl ciupi de o zonă foarte sensibilă.

Nici nu intra în discuție. Mai bine să înghețe.

*

* *

Taylor Bowen se uită lung la cabana în stil rustic, nevenindu-i să creadă. Probabil c-o luase în direcția greșită. Era sigură că aici nu era Digby.

Deschise portiera și ieși. De zece ani nu mai simțise un asemenea frig.

– Brrr! Cât de repede uităm.

Temperatura scăzută amplifica mirosul acelor de pin care acopereau solul. Îi fusese dor de parfumul lor, deși nu-și dăduse seama până în acest moment. Frumusețea deosebită a peisajului, în combinație cu incredibila liniște din jurul ei, o făcea să se simtă complet singură.

Și vulnerabilă.

Se uită, temătoare, în jur, aproape așteptându-se să vadă apărând cine știe ce sălbăticiune, care s-o mănânce de vie. Greu de crezut că se născuse și crescuse în acești munți. Își fixă mai sus, pe nas, ochelarii de soare și își dădu de pe frunte o șuviță de păr.

Avea un pulovăr albastru, deci nu se potrivea cu Scufița roșie. N-o pândea nici un lup rău de după vreun copac. Desigur, asta însemna că nu exista nici casa bunicii de la capătul drumului.

Strângându-și mai aproape de corp pulovărul, ca să nu mai simtă răcoarea dimineții, urcă pe veranda casei. Exact când ridică mâna să bată la ușă, un urlet sfâșie tăcerea.

– Ce naiba a fost asta? se întrebă ea după ce coborî în fugă de pe verandă, și se opri lângă mașină. Vreo pisică sălbatică? Vreun animal rănit?

O străbătu un fior când își aduse aminte de-o întâmplare din trecut.

– Au! se auzi un alt țipăt.

– Ăsta nu-i un animal.

Deschise din nou portiera și, luându-și trusa medicală de pe scaunul pasagerului, fugi în direcția de unde venise țipătul.

Printre copaci, îi atrase atenția strălucirea unui râu și ea se grăbi, aproape alunecând pe ultima parte a traseului. Se uită în jur după vreun semn de viață – uman sau de alt fel.

Un pic mai departe de ea, un bărbat dansa pe malul râului, lovindu-se peste pantaloni și înjurând, în timp ce în jurul lui sărea fericit un câine. Bărbatul se învârtea și țopăia, neștiind că este privit.

Nu părea rănit. Poate-ar fi trebuit să plece înainte de a fi văzută, evitând amândoi o situație stânjenitoare. Dar când se întoarse să plece, el urlă din nou; apoi totul păru că se derulează cu încetinitorul. Bărbatul își roti brațele și căzu, rostogolindu-se, în apă.

Ducându-și mâna streașină la ochi, Taylor fugi spre râu, în timp ce el ieșea pe mal, scuturându-și apa din păr.

Indiferent de comportamentul bizar al bărbatului, Taylor nu-l putea lăsa acolo. Trebuia să se asigure că n-avea nimic. Chiar dacă nu era rănit, ar fi putut muri din cauza hipotermiei, la fel de bine cum ar fi putut muri și înecat. Fără a mai sta să-și scoată sandalele, intră în apă.

O privire rapidă îi arătă că tipul avea ochii închiși și gemea încet. Deci, respira – și asta era bine. Se părea că el n-o auzise când se apropiase prin apă.

O voce interioară insista să-i privească încă o dată chipul . Din cauza părului argintiu, crezuse că era mai bătrân, când îl văzuse de la distanță. Și deodată îl recunoscu.

Gordon. Gâtul i se contractă și pulsul îi atinse un nivel critic. Instinctul de a-l verifica dacă era rănit devenise o chestiune foarte personală. Se va face bine – trebuia să se facă bine.

Cu mâinile tremurându-i, puse trusa pe un bolovan și o deschise, întrebându-se cât de grav era rănit. După ce smulse stetoscopul din geantă, se apropie de el. Căută din priviri vreun semn de sângerare și îi atrase atenția părul argintiu, creț, care-i acoperea pieptul.

El gemu din nou și își schimbă un pic poziția, deși ținea ochii tot închiși.

– Sper să fi murit monștrii ăștia mici, însetați de sânge, pentru că eu am înghețat, bombăni el.

Câinele – să fi fost Max? – lătră, răspunzându-i afirmativ.

– Să fi m-murit? se bâlbâi ea.

Gordon deschise un ochi s-o privească.

– Ce naiba...

Taylor se ridică brusc, aproape căzând în apă. Mormăind, se ridică și el în fund.

– Între furnici și buni samariteni, n-ai cum să...

Făcu ochii mari când o recunoscu.

– Taylor?

Câinele făcu: Ham.

Taylor se scutură, încercând să-și revină, și făcu un pas spre el.

– Am... am crezut că ești rănit.

– Taylor, repetă el.

Simți vocea lui gravă în stomac. Înghiți în sec și încercă să-și ferească privirea, dar eșuă lamentabil.

– Ești rănit?

– Te-ai întors acasă!

Uimirea îi făcea vocea mai plină, amintindu-i unde se afla... și cine era *el.* Gordon își masă tâmplele și zâmbi în colțul gurii.

– Mă ridic imediat. Ai terminat să te joci de-a doctorul?

Taylor încercă să ignore subînțelesul cuvintelor și zâmbetul lui, dar nu putu. Chiar se jucaseră de-a doctorul... cândva.

– N-am terminat încă să te consult.

Îl vedea prima oară de când părăsise Digby. Durerea îi străpunse inima.

În ciuda amintirilor amare care o bombardau acum, văzu același licăr malițios în ochii lui. Gordon nu-și pierduse deloc simțul umorului, deși avea impresia că acum, pentru el, era mai mult un mecanism de autoapărare. Ei bine, n-avea de gând să se lase mai prejos.

– N-am terminat încă să te examinez, repetă ea.

– Exa...

Închise o clipă ochii și oftă prelung.

– Presupun că acum chiar ești doctor. Râse nervos și clătină din cap. Știi, nu te-am recunoscut... de prima dată.

Vocea lui se transformă într-o șoaptă.

Bine că nu era rănit, pentru că ea abia reușea să se comporte profesional. Ca să nu mai vorbească de ce simțea acum, când îl revedea după atâta vreme.

În minte i se strecură o amintire delicioasă. Și-l aminti pe Gordon așa cum era cu zece ani în urmă, sărutând-o, dorind-o...

Cât de mult îl dorise și ea.

Când el încercă să se ridice, se clătină și o făcu să revină la realitate.

– Chiar ești rănit, zise ea, făcând încă un pas spre el. Te-ai lovit la spate? A fost o căzătură urâtă.

– Ah, da, am căzut. Crede-mă, nu vrei să știi de rănile mele.

– Cred că o radio...

– Nu-i nevoie.

Chicotind, se ridică cu o mișcare lină.

– Vezi? N-am nimic.

Câinele lătră din nou.

– Este Max? îl întrebă ea, uimită. Cred că are în jur de doisprezece ani.

– Treisprezece.

Gordon stătea atât de aproape, încât îl putea *simți,* deși nu îndrăznea să-și plece privirea. Însă o mică voce dintr-un ungher întunecat al minții ei o îndemna s-o facă.

În loc să procedeze așa, își mușcă interiorul obrazului și își lăsă capul pe spate ca să întâlnească privirea lui. Ochi superbi, bronz frumos, păr argintiu, lung, și o constituție înaltă și musculoasă – genul de bărbat la care visează toate femeile.

Era ca un zeu zâmbitor de bronz, nemaiavând nimic din acel puști acneic pe care-l iubise odinioară la nebunie. Sau din băiatul care îi promisese iubire veșnică, apoi îi frânsese inima.

Ceva scăpără în profunzimea ochilor lui și, pe moment, îi făcu inima să stea în loc. O privea pătrunzător, cercetător.

Și el își amintește, își spuse ea. Smulgându-se din șuvoiul amintirilor și revenind la realitate, îl studie, căutând vreun semn de instabilitate.

– Ai căzut, nu-i așa?

– Mda, oarecum, dar am avut motive serioase. Își coborî privirea. Se pare că totuși apa mi-a fost de ajutor.

Fără să se gândească, Taylor îi urmări ochii. Boxerii albi, bineînțeles uzi, i se lipiseră de piele, făcând imaginația ei să zburde. Pe lângă fizicul impresionant, pe partea inferioară a abdomenului, partea interioară a coapselor și, presupuse ea, și în alte zone mai intime se vedeau o mulțime de ciupituri de insecte.

– Ai fost...

– Înțepat, sfârși el, aruncându-i încă un zâmbet strengăresc, când ea își ridică din nou privirea spre el.

– Înțepat, repetă ea, prostește.

Cu toate acestea, deși era stânjenită, curiozitatea era și mai mare, determinând-o ca, în final, să-l întrebe:

– Ce s-a întâmplat?

El ridică din umeri.

– Mi-au intrat furnicile în chiloți.

Făcând un semn spre malul râului, îi explică în continuare.

– Ca un prost, mi-am lăsat chiloții pe pământ când m-am dus să înot, iar câinele minune, aici de față, nici măcar n-a mârâit când ele mi-au invadat nădragii.

– Înțeleg.

Chiar înțelegea – și își amintea cum, odinioară, în timpul liber, scăldatul în pielea goală fusese activitatea lor favorită. Avea o memorie mult prea bună pentru binele ei.

Străduindu-se să se concentreze pe momentul actual, Taylor se ridică și se întinse după trusa medicală. Apa înghețată îi învinețise picioarele, iar sandalele îi erau distruse.

– Ei bine, din moment ce nu vrei să-mi urmezi sfatul și...

– Nu.

Era ca și cum i-ar fi spus: „Gata, nu mă mai bate la cap".

O înconjură, atingând-o în treacăt, făcând-o să simtă prin pulovăr pielea răcorită de apa rece ca gheața. Iar faptul că era aproape gol, n-o ajuta deloc, ba dimpotrivă.

Taylor îl urmări cu privirea, peste umăr. El se aplecă și începu să se stropească cu apă, indiferent la spectacolul pe care-l oferea.

În ciuda stânjenelii de mai devreme, Taylor nu-și putea împiedica dorința să se manifeste. Avea douăzeci și opt de ani și trecuse mult, *mult* timp de la ultima oară. În timpul facultății și rezidențiatului, viața ei amoroasă fusese aproape inexistentă. Cu excepția lui Jeremy, care era drăguț, dulce, *sigur...*

Gordon arăta perfect echipat pentru a-i satisface această foame, dar avea alte probleme mai importante de care trebuia să se ocupe. Chiar dacă mai puțin atrăgătoare, erau infinit mai importante. În afară de asta, el o rănise în cel mai dur mod posibil. Tocmai acest fapt o împiedica să dea frâu liber instinctului.

Cu inima sfârâmată, Taylor îi spusese mamei sale întreaga poveste, cum o trădase Gordon. Fiindcă părinții ei se pregăteau să se pensioneze și să se mute în Florida, hotărâseră s-o trimită la mătușa ei. Incapabilă să-l mai vadă pe Gordon, Taylor își rugase părinții să-i promită că nu-i vor spune lui Gordon unde a plecat.

Acum se întorsese de unde plecase.

Oare Gordon știa ce știa și ea? Cu siguranță că-și dăduse seama de ce plecase atât de rapid.

Trăgând adânc aer în piept, încercă să se gândească la altceva. Pentru moment. Mai târziu, când va rămâne singură, știa că aceste amintiri vor reveni în forță. Ei bine, va trebui să le facă față.

Dar, mai întâi de toate, avea o obligație față de cetățenii din Digby. Oftă, înlăturând dezamăgirea care-i amenința hotărârea.

Ar fi trebuit să se afle într-un spital mare, să lucreze în cercetare, și nu să stea într-un râu rece, de munte. Suspinând, își reaminti sieși că, fără ajutorul financiar al orașului Digby, n-ar fi reușit să termine Facultatea de medicină.

– Îți place ce vezi? o întrebă el, întorcându-se spre ea cu o mișcare fluidă.

Taylor strânse din buze și își lăsă intenționat privirea să-l măsoare de sus până jos. Bineînțeles, știa că n-avea nici o șansă să-l facă să se rușineze, dar trebuia să-l înfrunte într-un fel.

– De fapt, am alte treburi, mai importante, de rezolvat.

Îi întâlni ochii și făcu un pas spre mal.

– Din moment ce nu vrei să mergi la spital, măcar lasă-mă să te conduc la cabană.

El ridică o sprânceană și dădu din cap.

– Ți-a mai spus cineva că ești cumplit de încăpățânată?

– Mda, tu.

El oftă, iar ea știu că amândoi erau la fel de bântuiți de trecut. *Perfect.* Iată că există totuși o urmă de dreptate pe lumea asta.

– Ei bine, din moment ce amândoi ne îndreptăm în aceeași direcție, presupun că poți veni și tu.

Îi mai aruncă un zâmbet, iar Max îi urmă, lătrând.

– Bine.

Ieși din apă și începu să urce panta abruptă. Aceasta era prima zi pe care și-o petrecea din nou în Digby și nici măcar nu găsise încă orașul. Oh, da, și totul mergea ca pe roate.

– Apropo, mulțumesc, spuse el atât de încet, încât ea aproape că nici nu-l auzi.

Gratitudinea lui o surprinse. Ar fi trebuit să-l urască și descoperi, fără prea mare surprindere, că nu era deloc așa. Probabil fiindcă acum se maturizase.

În acest moment, singura cale de ieșire din situația asta era să glumească. Cel puțin pentru el funcționa ca mecanism de autoapărare; de ce n-ar funcționa și pentru ea?

Oprindu-se din drum, zâmbi ușor. N-ar fi trebuit, dar nu se putea abține să-i arunce un zâmbet ironic peste umăr, întrebându-l:

– Poftim? Ai spus ceva?

El o privi nedumerit.

– Mulțumesc.

– Aha, da. Ea ridică dintr-o sprânceană și, măsurându-l din cap până-n picioare, adăugă: Nu. *Eu* sunt cea care îți mulțumește.

El râse, un râs din suflet, vibrant, care umplu pădurea și încălzi inima lui Taylor. Chiar dacă se schimbase enorm, rămăsese totuși Gordon.

Râsul lui încetă brusc, făcând-o să-și ridice privirea de pe buzele lui spre ochi.

În ei se citea: „Ești liberă să te servești cu tot ce vrei".

Înghițind cu greutate, Taylor se întoarse și porni din nou să urce, conștientă acut de prezența lui și a lui Max, care îi urma

la câțiva pași în spatele lor. Amintindu-și-l pe Gordon cum stătea aplecat în râu, îi apăru pe buze un zâmbet răutăcios.

Ar fi trebuit să fi plecat mai devreme și să-l lase acolo.

*
* *

Așadar, Taylor se întorsese acasă.

Incredibil, dar adevărat. Gordon privi legănatul seducător al șoldurilor ei, în timp ce urca dealul în fața lui. *Mda – Taylor, în carne și oase.*

De ce revenise? Dar mai important decât asta era de ce naiba ar mai conta?

Aducându-și aminte de ultima dată când o văzuse, strânse din dinți ca să nu-i scape o înjurătură. Ea îl părăsise degeaba.

Deși îi jurase dragoste eternă, îl părăsise fără nici o remușcare. De ce? Pentru că n-avusese încredere în el.

Își privi boxerii uzi, îngrijorat. Dacă n-ar fi fost oaspetele lui neinvitat, și-ar fi scos pantalonii... nu strica un pic de prudență. Până la urmă nu mai simți nici o ciupitură. Se părea că exterminase toate furnicile.

Îl durea capul; ciupiturile îl mâncau. Da, avea nevoie de niște îngrijiri medicale, dar putea să se descurce și singur. Zilele când se juca de-a doctorul cu Taylor erau de mult apuse.

Taylor. De ce trebuia ca salvatorul lui să fie femeia care-i zdrobise inima? Bine, atunci fuseseră adolescenți, dar asta nu îmblânzea deloc amintirea.

– Un urs!

Țipătul ei străpunse calmul dimineții, când ajunseră pe deal, în dreptul cabanei. Aproape gol cum era, Gordon o rupse la fugă și ajunse imediat lângă ea, și văzu motivul groazei ei: zeci de urme de urs.

Max se opri și scheună.

– Măi, ce câine bun de pază ești!

În mod normal, Gordon ar fi considerat ridicolă reacția lui Taylor, dar își aminti că atunci, pe vremea când ea avea cam zece ani, își petrecuse câteva ore îngrozitoare într-un depozit, pândită de un urs rănit. Așa că teama ei era de înțeles.

– La naiba! Oftă profund și privi spre mașină. Ah, uite prosopul meu.

Taylor merse de-a-ndăratelea până se lipi cu spatele de un copac și scăpă geanta de piele din mână; îi căzură și ochelarii de soare.

Sperând s-o liniștească, Gordon zâmbi ușor.

– Cel puțin, mi le înapoiază de fiecare dată. Altfel, aș fi cheltuit o avere pe prosoape.

– Un u-urs?

Gordon o privi cu coada ochiului. Se albise complet la față și privea lung spre mașină. Max se apropie și își îndreptă spre ea ochii adoratori.

– A plecat ursul. Oricum, nu-ți va face nici un rău.

– *Sper.*

Mormăind, sperând să pară relaxat, Gordon se duse la mașina ei și își luă prosopul care fusese cândva alb.

– Vezi, ursul ăsta e bătrân și nu lasă pe nimeni să-l vadă. Este inofensiv, repetă calm, întorcându-se lângă ea.

Când o privi din nou pe Taylor, ochii acesteia deveniseră chiar și mai mari, deși nu scosese nici măcar un sunet și abia mai respira. Max scheună iar.

Gordon ar fi vrut s-o atingă – își dorea cu disperare s-o facă. De ce i-ar mai păsa de ea? După terminarea liceului, îl scosese complet din viața ei. Ba nu – *îi* scosese complet din viața ei.

Se iubiseră atât de mult.

Ah, încetează, Lane! Gândea ca un adolescent îndrăgostit. Își plângea singur de milă.

Deodată genunchii ei cedară și alunecă la rădăcina copacului, cu spatele încă lipit de acesta. Avea fața tot albă, iar mâinile îi mai tremurau. Max o linse pe obraz și pe-o ureche, iar ea nici măcar nu clipi.

Gordon se ghemui lângă ea, rezistând tentației de a-i lua chipul în mâini și a-i da la o parte din ochi părul mătăsos. Acum era gelos pe bătrânul Max.

– E-n regulă. Ursul a plecat.

Ea nu scoase nici un sunet, dar cel puțin îl privi. Era un progres.

– Nu ești parfumată, nu-i așa? o întrebă într-o doară.

Groaza din ochii ei era reală, dar reuși să clatine din cap.

– Foarte bine. Chicoti, sperând s-o liniștească. N-am văzut eu așa ceva, dar am auzit că ursilor le place la nebunie parfumul. Și ăsta nu-i un lucru prea plăcut, din câte am auzit.

Imediat ce rosti gluma nevinovată, știu că făcuse o greșeală. Încercă s-o prindă de mâini, dar înainte de a o putea atinge, ea sări în picioare și o luă la fugă spre mașină.

Intuiția îi spunea să fugă după ea, dar rațiunea îi cerea să rămână pe loc. Oricum, ea se urcase deja în mașină și pornise motorul. Când el făcu un pas spre mașină, ea demară în trombă

și se îndepărtă. Gordon atinse cu piciorul ceva moale. Uitându-se să vadă despre ce era vorba, văzu trusa medicală și ochelarii de soare.

– La naiba!

Îl asaltară alte amintiri când luă geanta și băgă ochelarii în ea. Amintiri pe care nu și le dorea.

– Revino-ți, bombăni el, pornind pe urmele lui Max.

Acum trebuia s-o găsească. Cel puțin asta îi oferea o scuză – nu c-ar fi avut nevoie de una.

La câțiva pași înainte de verandă, încremeni. Deodată își dădu seama de ce se afla ea aici – probabil era noul doctor. Știa că orașul semnase un contract cu un student la medicină, dar identitatea acestuia fusese complet necunoscută. De ce acceptase Taylor să-și dăruiască trei ani din viață orașului Digby?

Bucuria, uimirea și furia începură să se lupte în sufletul lui.

De ce nu-i spusese primarul cine urma să fie doctorul? Apoi o altă amintire îl făcu să zâmbească. Fostul primar, Reynolds, selectase personal candidatul. Chiar înainte de a muri, Reynolds făcuse o remarcă despre Tom Bradshaw, noul primar din Digby, pe care atunci Gordon n-o înțelesese:

„Mi-aș vinde sufletul să mai apuc să trăiesc să văd moaca pe care o va face Tom când va trebui să se aplece și să tușească la indicația noului doctor".

– Șmecherul ăla bătrân. Oftă adânc și spuse, chicotind: Taylor.

Când deschisese ochii și o văzuse cum îl privea, crezuse c-a murit. Nu putea fi raiul – cel puțin nu corespundea concepției lui.

Privi în jos spre Max.

– Era reală, băiete?

– Ham.

– Mă temeam c-ai să spui asta, zâmbi el.

Capitolul 2

După ce găsi intersecția nou-nouță, Taylor se învârti în cerc aproape o oră, înainte de a da peste vechiul drum familiar ce ducea la Digby. Dacă l-ar fi găsit de prima oară, ar fi condus direct spre oraș.

Și ar fi evitat întâlnirea cu Gordon.

Cum o privise...

– Gata, ajunge!

Parcă mașina și încercă să nu se mai gândească la el.

Digby nu se schimbase prea mult în ultimii zece ani. Aproape că nici nu-i venea să creadă că fusese plecată. Stomacul i se încordă. *Dar am plecat.* Și pentru un motiv al naibii de bun. Clipind ca să evite apariția lacrimilor, se întoarse să-și ia geanta și trusa medicală, dar cea din urmă lipsea. Brusc își dădu seama ce se întâmplase.

– Oh, nu!

Își uitase trusa acasă la Gordon. În minte îi reveni imaginea lui, cum stătea aplecat deasupra râului. De ce nu fusese și el o brută,

ori măcar să chelească, sau *orice* care să-l facă mai puțin atrăgător. Părul care-i albise prematur îl făcea doar mai sexy. Nu era drept.

Va trebui să meargă mai târziu după trusă, sau poate va trimite pe cineva. Da, asta era o idee mult mai bună... și sigură.

Se uită vizavi și descoperi imediat casa. Vechea locuință a părinților ei. Când secretara primarului îi spusese că era de închiriat și era și mobilată, Taylor ceruse imediat s-o închirieze. Probabil că fusese renovată de un investitor înțelept.

Casa în care copilărise ea era disponibilă. Părinții ei se pensionaseră și plecaseră în Florida, însă Taylor fu invadată de amintiri care-i încălzeau sufletul. Casa fusese renovată, dar i se păstrase arhitectura și patina vechimii.

Pini și brazi înalți umbreau încă spatele casei; tufa de trandafiri preferată a mamei sale era încă în colțul curții, încărcată de boboci. Era cam devreme pentru flori. Spera să nu fie distruse de vreun îngheț târziu.

Inspirând adânc, deschise poarta și scoase cheia din buzunarul blugilor. Păși pe verandă, strângând cheia în mână. *Acasă.*

– *Pentru moment*, murmură ea, permițându-și această singură fantezie.

În următorii trei ani aceasta va fi casa ei; apoi își va căuta un loc de muncă în cercetare, undeva în țară, oriunde s-ar fi aflat acesta. Un loc potrivit, așa cum își dorea ea. Fu străbătută de un fior când se gândi câte mistere medicale așteptau să fie descoperite...

Ambiția vieții ei – visul ei.

Pe măsură ce ușa se deschidea, îi creștea în piept o presiune insistentă. Vederea i se tulbură și clipi ca să și-o limpezească, refuzând să accepte tumultul de emoții care o asaltau.

Este o situație temporară, Taylor, își reaminti.

Telefonul începu să sune, făcând-o să tresară. Traversă camera ca să răspundă.

– Da, zise ea, dregându-și vocea.

– Sunt primarul Bradshaw. Bun-venit în Digby, doctore Bowen, răsună puternic în receptor o voce masculină prietenoasă.

– Mulțumesc.

– Eu am venit la Digby abia acum cinci ani, continuă el. Secretara mi-a spus că, pentru dumneavoastră, aceasta este revenirea acasă.

– Păi... Este doar temporar.

– Sper că vă veți schimba punctul de vedere. După mai multe secunde de tăcere, el continuă: Sper că secretara mea a rezolvat eficient problema cu casa.

– Da, este foarte bine.

– Minunat. Din păcate, situația nu stă la fel și cu noua clinică.

– Oh?

Îi răsunară în minte clopoțeii de alarmă. Se și vedea practicând medicina chiar aici, în curtea casei.

– Vremea proastă din primăvara asta a întârziat lucrările. Se auzi un oftat prelung. Acum este gata doar exteriorul clădirii.

– Înțeleg.

Taylor numără în gând până la zece și se așeză pe scaun.

– Și atunci unde îmi voi consulta pacienții?

– Este doar ceva temporar. Am făcut deja alte aranjamente.

– Oh...?

– Da, cabinetul temporar îl veți avea la... ăăă... clinica din Digby.

– Stați puțin. Taylor își masă fruntea. Vreți să spuneți că Digby are deja o cli...

– Păi, nu chiar. Dacă puteți veni în Bulevardul Drumond nr. 311 pe la prânz, am să vă explic totul. Din cauza companiei de asigurări, asta este singura alternativă.

Bulevardul Drumond nr. 311. Adresa nu-i suna familiar. Taylor își evaluă opțiunile.

– Sigur, domnule primar.

– Se va rezolva totul, doctore.

Taylor murmură ceva politicos și închise telefonul. Ceva îi spunea că Bradshaw încerca s-o tragă pe sfoară.

– Ești paranoică. Clătinând din cap, se ridică și luă cheile mașinii. E timpul să despachetezi.

Apoi va încerca să găsească o modalitate prin care să-și recupereze trusa medicală. Fără să mai aibă de suferit.

*

* *

Lui Gordon nu-i plăcea să întârzie. Numai asta, și ar fi fost suficient să-i strice buna dispoziție. În plus, o mai întâlnise și pe Taylor, în dimineața asta. Acest fapt punea capac la toate.

Trebuia să-și schimbe vechiul jeep – din cauza lui întârziase. Era a treia dimineață în mai puțin de o lună când fusese nevoie să-l împingă cineva în josul dealului, ca să ajungă în oraș.

Cu trusa medicală a lui Taylor sub braț, coborî din jeep și trase cu ochiul, pe furiș, pe fereastră, ca să vadă ce pacienți avea în sala de așteptare. Johnson și pisica ei – la fel de nevrotică precum stăpâna – era exact ce-i mai trebuia.

Trăgând adânc aer în piept, își adună toată răbdarea pe care o mai avea – și nu era prea multă – și merse la ușa din spate. Aceasta se deschise înainte chiar ca el să-și fi găsit cheile.

– Bună dimineața.

Vocea veselă a lui Sue Wheeler îl făcu să-și dorească să răcnească mai tare decât cel mai feroce pacient al lui.

– Bună? De ce ești totdeauna atât de...

– Bine dispusă? zâmbi ea, răutăcioasă. E o treabă foarte dificilă, dar cineva trebuie să fie.

Sue era o secretară excelentă și o prietenă bună, dar câteodată eterna ei bună dispoziție era de-a dreptul enervantă.

– Nu-mi amintesc să fi fost o condiție a postului tău.

– De parcă ai fi dat vreun anunț la ziar. Să știi că am martori. Îi întinse halatul alb. Mi-ai spus doar că trebuie să răspund la aforisitul ăla de telefon înainte să te înnebunească pe tine. Și asta fac, și mai îndosariez fișele pacienților tăi, iar tu mă plătești pentru asta. Îți amintești?

Gordon puse trusa medicală pe colțul mesei, apoi îmbrăcă halatul. Max mirosi geanta și oftă. Nu era nimic de mâncare. Bătrânul câine porni legănat spre biroul lui Gordon de la capătul holului, unde se făcu covrig, pe o pernă. Se muta de acolo doar când venea soarele pe el.

Norocosul. Gordon își întoarse privirea spre Sue, o mamă singură, atrăgătoare – își dăduseră întâlniri de câteva ori, dar rămăseseră prieteni. Ea își dorea romantism și magie într-o relație, dar din cine știe ce motiv, aceste sentimente nu apăruseră între ei. După părerea lui Sue, nu le era scris în stele să fie împreună.

Stele. Magie. Abureli. Odinioară avusese parte de toate acestea și uite unde ajunsese acum. După părerea lui, romantismul și magia erau supraestimate. Ce era rău într-o relație... singură?

Bineînțeles, evenimentele petrecute cu zece ani în urmă ridicaseră atât o barieră, cât și o legătură între el și Sue.

Și o făcuse pe Taylor să plece.

Își masă fața și își dădu seama că era neras. *Să fim realiști, Lane.* Lipsa de încredere a făcut-o pe Taylor să plece.

Păcat că lucrurile n-au mers între el și Sue. Îi plăcea la nebunie fiul acesteia. Ryan era fără-ndoială cel mai precoce puști de zece ani din Digby.

Nu le era scris în stele. Dar avea dreptate – faptul că-l plăcea pe fiul ei nu era suficient ca să facă să meargă o căsnicie. Bine, cel puțin, că unul dintre ei a fost suficient de rațional, ca să admită acest lucru.

La naiba! Avea nevoie să muncească – orice care să-l facă să nu se mai gândească nici la trecut și nici la Taylor.

– Am văzut-o pe doamna Johnson în sala de așteptare.

– Mda. Un început excelent de săptămână, spuse ea ridicând din umeri, și îi dădu lui Gordon mesajele telefonice. Lucrurile se mișcă puțin cam încet pentru o zi de luni, dar sunt sigură că se va remedia, după-amiază.

S-au petrecut deja câteva lucruri destul de interesante. Privirea lui Gordon alunecă pe trusa medicală și stomacul i se contractă din nou. Nu și-o putea scoate pe Taylor din minte. Pe tot parcursul colegiului se gândise la ea, iar când se întorsese în Digby continuase să spere...

– La naiba!

– Așadar, de ce-ai întârziat? Din nou probleme cu mașina? îl întrebă Sue, țistuind din limbă când el confirmă. Când ai de gând să vinzi rabla aia?

Gordon o privi peste umăr, îndreptându-se spre ușă.

– Presupun că a venit vremea, recunoscu el, înghițind în sec. Dar are o valoare sentimentală.

– Hm. Mie-mi zici? Conduci jeep-ul ăsta de pe vremea liceului.

– Mda. Vocea îi sunase ciudat chiar și pentru urechile lui. După ce-și drese glasul, adăugă: Presupun că e vremea să las deoparte trecutul.

Cu totul.

– Cam așa, presupun că așa ar trebui, confirmă ea, și se îndreptă spre colțul biroului, ridicând trusa medicală.

Replica lui referitoare la trecut o făcu pe Sue să se închidă în sine. La naiba, cât o invidia el pentru capacitatea ei de a izola suferința, deși ceva îi spunea că această izolare era superficială.

Cât de afectată va fi Sue când o va vedea pe Taylor?

– Ce geantă frumoasă! Este nouă? îl întrebă.

Schimbarea subiectului nu va face să dispară suferința.

– Mda, dar nu-i a mea.

Gordon își ținu respirația cât citi Sue ecusonul de pe ea.

– Doctor Bowen? șopti Sue și dădu drumul ecusonului, ducându-și mâna la gură. Vai, Doamne...

– Ea este noul doctor.

– Taylor?

– Da.

Între ei se lăsă tăcerea și Gordon urmări fluctuațiile expresiilor din ochii ei.

– Păi, asta-i bine, zise Sue, aparent încercând să se convingă mai mult pe sine de acest lucru. Femeile sunt cei mai buni doctori. Ah, doctor pentru *oameni,* am vrut să spun. Încercă să zâmbească, dar fără a izbuti. Așadar, deja... ai văzut-o.

– Mda.

Gordon strânse din dinți. Nici unul nici celălalt nu simțea nevoia să rememoreze trecutul. Durea al naibii de tare.

– Nu cred c-ar trebui s-o mai las pe doamna Johnson și pe Splendoare a ei să aștepte.

Gordon deschise ușa și traversă holul spre sala de așteptare, știind că Sue nu va lăsa lucrurile așa, uitând problema. Acum, că-i trezise amintirile, îl invadă sentimentul de vinovăție.

În ușa sălii de așteptare, Gordon răsuflă ușurat. Splendoare a doamnei Johnson era tot singurul lui pacient. Diminețile de luni erau, de obicei, foarte aglomerate, spre deosebire de celelalte zile ale săptămânii, când programul era foarte lejer. În concluzie, Digby nu avea nevoie de un medic veterinar cu normă întreagă.

– Bună dimineața, doamnă Johnson, spuse el zâmbind. Îmi pare rău c-am întârziat. Am avut iar probleme cu mașina.

Doamna Johnson își luă în brațe bătrâna pisică albă și se ridică. Făcu o pauză și-l privi din cap până-n picioare.

– Hm. Și cred că-ți ia destul timp ca să strângi tot părul ăsta, în fiecare dimineață.

Cu nasul în vânt, îl ocoli și intră în sala de consultații.

– Da, doamnă. Îmi ia câteva minute, admise Gordon, dându-și ochii peste cap.

– Gordon, mă bucur că te-am prins, se auzi o voce puternică peste sunetul clopoțeilor de deasupra ușii de la intrare. Trebuie să vorbesc cu tine. E ceva foarte important.

– Așteaptă la rând, Tom, îi zise doamna Johnson peste umăr. Splendoare are grețuri.

Grețuri? Gordon întâlni privirea primarului. Acesta se uita la doamna Johnson cu ochii mari, nevenindu-i să creadă ce aude – o expresie de milioane. Probabil că doamna iar citise romane siropoase.

– Mă întorc în câteva minute, Tom, zise Gordon punându-și o mână pe umărul bătrânei, Splendoare are mare nevoie de mine acum.

– Dar o să stea aici până după amiază, comentă primarul.

Gordon se încruntă și îi deschise ușa doamnei Johnson să intre cu pisica. Își privi ceasul și clătină din cap.

– Nu, nu cred că-mi va lua atâta timp.

Sue se uită la Gordon și îi făcu semn din priviri, peste birou.

– Domnule primar, ce surpriză plăcută. Calul dumneavoastră are din nou colici?

Închizând ușa în urma lui, Gordon mulțumi Cerului pentru secretarele vesele și diplomate din toată lumea.

– Așadar – spuse el, întorcându-se spre pacientul său și spre doamna Johnson – povestiți-mi despre Splendoare și... grețurile ei.

*

* *

Taylor stătea pe trotuar privind lung semnul din fața clădirii. *Clinica veterinară din Digby.*

Primarul omisese ceva important când îi spusese unde-l va întâlni. După ce verifică și a doua oară corectitudinea adresei, se plimbă prin fața clădirii câteva minute, uitându-se la ceas de mai multe ori înainte de a porni spre intrarea în clinică, ridicând din umeri. Asta era prea de tot. Nu putea practica medicina într-o clinică veterinară.

Nu va practica medicina într-o clinică veterinară. Dacă oamenii din Digby voiau cu adevărat să aibă un doctor, atunci ar putea face alte aranjamente. Acesta era absurd.

Convinsă că își ținea temperamentul sub control și că luase deja hotărârea corectă, Taylor intră în clinică, anunțată de clopoțeii de deasupra ușii. Uitându-se mai bine, văzu că era vorba despre o zgardă de pisică, cu clopoței pe ea.

Bineînțeles, ce altceva?

De pe scaunul de lângă biroul secretarei se ridică un bărbat masiv. Ținuta lui se potrivea cu vocea pe care o auzise mai devreme la telefon.

– Doctor Bowen? o întrebă el, întinzându-i mâna.

– Da, iar dumneavoastră probabil că sunteți domnul primar Bradshaw, răspunse ea, controlându-și vocea.

– Îmi cer scuze pentru acest mic inconvenient, dar sunt sigur că vom putea ajunge la o înțelegere, câteva săptămâni.

– Săptămâni? îl întrebă Taylor ca un ecou.

– Aici? repetă și femeia din spatele biroului.

Taylor se întoarse spre secretară.

– Vrei, te rog...

Cuvintele îi înghețară pe buze când văzu despre cine era vorba. Era imposibil!

– Taylor.

– Vă cunoașteți? le întrebă primarul.

Taylor își îndreptă ochii spre podea și confirmă. De ce nu luase în calcul și posibilitatea de a da peste Gordon *și* Sue, în Digby? Era, totuși, un oraș mic.

Sigur, presupusese că se mutaseră, ca majoritatea colegilor lor. În Digby nu prea puteai găsi de lucru. Toată afacerea era de-a dreptul comică.

– Da, am... am făcut școala împreună, spuse Sue aproape în șoaptă.

Taylor trase adânc aer în piept, apoi expiră încet. Dacă Sue putea să se comporte astfel, atunci putea și ea. Adunându-și curajul, se întoarse din nou spre Sue.

– Ai știut ceva despre asta?

Pe buzele lui Sue era afișat un zâmbet ușor și ochii îi străluceau. Arăta de parcă ar fi putut izbucni în plâns dintr-un moment în altul, dar Taylor îi susținu privirea și încercă să pară cât mai impasibilă.

– Nu, răspunse în sfârșit Sue. N-am avut nici o idee și sunt sigură că nici G... șeful n-a avut.

Ambele femei se întoarseră spre primar.

– Ei bine? îl întrebară la unison.

Tipul roși puternic și încercă să-și lărgească gulerul cămășii. Chelia i se umezi deodată și scoase o batistă ca să-și șteargă transpirația.

– Îmi pare rău, dr. Bowen, dar cum v-am explicat la telefon, ninsoarea târzie și compania de asigu...

– Da, am înțeles asta. Taylor trase aer în piept, încercând să găsească o altă soluție. Dar mi se pare imposibil să tratezi oamenii bolnavi într-o clinică pentru animale.

Taylor se întoarse din nou spre Sue. Să se comporte matur și profesional nu corespundea cu starea ei de spirit din acest moment. Totuși, expresia îndurerată din ochii lui Sue o opri. Deși ar fi trebuit s-o disprețuiască, nu putea să fie crudă cu ea.

Sue ridică din umeri.

– E destul de curat aici. Avem un laborator, aparat radiologic și chiar și un bloc operator. Cred că oarecum e logică propunerea primarului.

Taylor își ridică privirea în tavan. Nu-i venea să creadă că, la început, își va practica meseria într-o clinică veterinară.

– Eu nu văd cum am putea păstra lucrurile separat. De exemplu, sala de așteptare.

– Acesta este un oraș mic, dr. Bowen, spuse primarul, vorbind acum pe un ton mai coborât, supus. Oamenii de aici sunt obișnuiți să meargă împreună la aceeași clinică, băcănie, ferometal...

– La aceeași clinică, disponibilă pentru toate speciile, cu sau fără blană? ridică Taylor dintr-o sprânceană. Asta-i departe de ideal, dar n-aș putea să-mi văd pacienții în curtea casei mele, temporar?

– Compania de asigurări... oftă primarul. M-am certat până n-am mai putut cu Smith, dar neno... netrebnicul ăla nici n-a vrut să audă. El s-a gândit la acest spațiu. A spus că e mai simplu să vă adauge la polița acestei clădiri, deja existentă, până va fi gata noua clinică.

Taylor își înălță din nou privirile spre cer. Fusese avertizată în privința companiilor de asigurări.

– Așadar n-am de ales.

– Așa se pare, spuse Sue. Dar domnul primar nu l-a informat încă pe șeful meu despre această situație. Vi-l amintiți? Știți dumneavoastră, tipul care plătește chiria, echipamentul, îmi semnează cecul...?

– Ei bine, sunt sigur că imediat ce îi voi explica situația, va înțelege, se oferi primarul, legănându-se pe călcâie.

Sue se ridică și porni spre fundalul camerei. Întorcându-se spre Taylor, zise:

– Așteaptă-mă aici, tocmai mi-am amintit ceva.

Ieși din cameră și reveni după câteva clipe, cu trusa medicală în mână.

– De unde ai...

În cealaltă parte a sălii de așteptare se deschise o ușă prin care ieși o doamnă micuță, cu părul alb, cu o pisică albă în brațe.

– Vai, dar Splendoare nu suportă mâncarea pentru pisici, doctore.

– Da, îmi dau seama după greutatea ei, spuse bărbatul.

Vocea bărbătească o îngheță pe Taylor. *Oh, Doamne!*

– Și acum vreau să-mi promiteți că o veți ține pe Splendoare pe această nouă dietă alimentară, doamnă Johnson.

– Va muri de foame.

– Vă asigur că pisica asta n-are nici o șansă să moară de foame, dar s-ar putea să facă o vreme greva foamei. Credeți-mă, va mânca și mâncare pentru pisici, când i se va face suficient de foame.

Femeia cu pisica se dădu la o parte și din spatele ei apăru un bărbat înalt, îmbrăcat într-un halat alb.

– Gordon, șopti Taylor.

Își apăsă fruntea, întrebându-se cum ajunsese în situația asta. El era medic veterinar. Ar fi trebuit să-și dea seama. Asta își dorise el dintotdeauna...

Într-un oraș mic ca Digby era imposibil să nu întâlnească, chiar și accidental, cunoscuți. Cu toate acestea, situația de față depășea orice așteptare.

Îi aruncă lui Sue o privire acuzatoare, dar bărbia tremurătoare a femeii și lacrimile abia stăpânite o făcură pe Taylor să-și uite replica. De ce nu-i spusese Sue?

– Nici măcar un ton mic? îl rugă femeia.

– Nici măcar.

– Biata Splendoare!

– Va fi mult mai sănătoasă cu această dietă. Să încercăm metoda asta o lună, apoi vom vedea cum se simte și vom mai vorbi. Bine?

– Oh, bine.

Gordon o conduse pe doamna Johnson la ușă, apoi se întoarse spre biroul secretarei.

– Gata, Tom, spuse el, făcând câțiva pași înainte de a îngheța.

Privirea îi pendulă de la Taylor la primar, la Sue, și înapoi la Taylor.

– Taylor?

– Gordon.

– Și voi doi vă cunoașteți? îi întrebă primarul, încântat de turnura pe care o luaseră lucrurile.

– Da, răspunseră simultan amândoi.

– Ei bine, asta ar trebui să ușureze mult situația, zise Bradshaw, ducându-se să-l bată pe umeri pe veterinar. Vezi tu, Gordon, noua clinică va fi gata abia peste câteva săptămâni, așa încât noi ne...

– Noi? întrebă Taylor, vrând să-i dea clar de înțeles lui Gordon că ea nu era de acord cu acest plan.

Primarul o privi vinovat.

– Bine. *Mă* întrebam dacă ai putea... să împarți clinica cu doctorița Bowen până atunci, pentru că Smith nu acceptă altă soluție.

– Să-mi împart... clinica? întrebă Gordon, făcând ochii mari, întunecându-i-se chipul. Cu...

– Doctor Bowen.

Primarul chicoti și dădu din cap.

– Secretara mi-a spus că doctorița a locuit aici. Ar fi trebuit să-mi dau seama că are deja prieteni în oraș. Nu-i așa că situația este cum nu se poate mai bună?

Privirea lui Gordon se plimbă de la primar la Taylor. Părea prins în capcană. Supărat. Disperat.

Nu-mi vine să cred.

– Ea spune că nu stă decât până la sfârșitul contractului, dar sper să se răzgândească, adăugă Bradshaw, fără să observe tensiunea din cameră.

– Înțeleg, zise Gordon.

Neabătut, primarul continuă:

– Doctorița Bowen era puțin îngrijorată că aici nu-i suficient de curat, dar...

– Destul de *curat?* își întoarse Gordon brusc privirea spre ea.

– Păi, n-am spus chiar asta, începu Taylor, realizând prea târziu că aceasta era o problemă delicată.

– Când ai vizitat ultima oară un spital adevărat, *doctore?*

Mai făcu un pas spre ea – atât de aproape, încât Taylor îi putea simți parfumul slab al săpunului. Săpun... și altceva. Ceva mai intim.

– Când, Taylor? repetă el.

– În urmă cu câțiva ani.

Oftă și clătină din cap. Toată experiența ei medicală se rezumase doar la spitale. Până acum.

– Mă îndoiesc că cele mai multe dintre ele aveau blocuri operatoare. *Sterile.*

Taylor clipi, dar rezistă tentației de a face un pas înapoi. Nu-i plăcea să recunoască, dar el avea dreptate.

– Îmi cer scuze, *doctore* Lane, spuse ea încet, zâmbind supusă, știind ce avea de zis. Ai dreptate, te rog să mă scuzi.

– Am? Să te scuz?

Surpriza provocată de reacția ei îl făcu, pentru moment, vulnerabil. Dintr-un anumit motiv – mândrie? – Taylor nu rezista nevoii subite de a le demonstra, lui și lui Sue, că ea depășise evenimentele trecutului.

– Aveți absolută dreptate. Pentru îngrijire medicală de rutină, sunt sigură că aceste facilități vor fi mai mult decât adecvate. Unde să-mi atârn stetoscopul?

Doamne, dă-mi putere. Repede.

Gordon ridică dintr-o sprânceană și expresia lui uimită se transformă într-una amuzată. Gura i se arcui sugestiv.

– Urmați-mă, doctore, zise el, aruncându-i un rânjet asemănător cu al unei pisici care urmărea mișcările unui canar.

Taylor, ești într-o mare încurcătură.

Capitolul 3

Erau singuri.

Nu se gândise c-ar putea rămâne singură cu el, când acceptase ca Gordon s-o conducă, de-a lungul holului, în spatele clinicii. El deschise o ușă și fu întâmpinată de un miros familiar, de dezinfectant.

– Aceasta e sala de operații. Satisfăcătoare, doctore?

– Gordon, îmi cer scuze. Am... am făcut o presupunere, doar. Se uită prin încăperea imaculată. Una eronată, după cum văd, adăugă ea, atingându-i brațul.

Imediat își dădu seama că făcuse o greșeală, pentru că amândoi fură străbătuți de un fior. El își coborî ochii spre mâna ei. Înghiți cu greu de mai multe ori și fruntea i se acoperi de broboane de transpirație.

Când o privi din nou, expresia de pe fața lui era alta. Indignarea de până atunci dispăruse, fiind înlocuită de ceva care o făcea să-și piardă răsuflarea. Pasiunea pe care o văzuse dimineața în ochii lui revenise.

În forță.

Ea își înghiți nodul din gât și își umezi buzele. Avuseseră atâtea experiențe comune.

Atât de multă suferință.

Intensitatea din ochii lui dispăru brusc. Clipi și o privi iar.

– Ei bine? Ești mulțumită de clinică?

Tonul lui și felul în care a întrebat-o îi dădu de înțeles lui Taylor că era vorba despre clinica lui, iar ea era un intrus.

– Foarte profesională. Oricum, cu excepția unei urgențe majore, n-am de gând s-o folosesc la operații.

El închise ușa și înaintă pe hol.

– Aici sunt cuștile, zise pe un ton oficial. Nu cred că vei avea nevoie de această parte a clinicii.

– Nu, nu cred.

Ochii o ardeau, dar se concentră asupra împrejurimilor, gonindu-și din minte gândurile referitoare la tot ce-a fost. Și la ce ar fi putut fi. De ce se chinuia singură?

– Salut, prietene, zise el, oprindu-se lângă o cușcă mare. Cum te mai simți azi, Peticel?

Străduindu-se să-și ignore suferința, Taylor își fixă atenția spre frumosul cocker din cușcă.

– Este superb.

– Mda, cred că da.

– Este al tău?

Gordon oftă și scărpină câinele după ureche.

– Nu, Max n-ar suporta.

Peticel îl privi pe Gordon cu ochi plini de adorație. Taylor îl înțelegea perfect.

– Este al meu.

Taylor tresări și se întoarse spre noul-venit. Un băiat – preadolescent, presupuse ea – stătea în pragul ușii, cu o expresie insolentă pe chip.

– Ryan, de ce nu ești la școală? îl întrebă Gordon ridicându-se, ignorând schelălăitul câinelui, care mai voia să fie în centrul atenției.

– Este prânzul. Am venit să-l văd pe Peticel. Se va face bine?

O clipă Gordon își coborî privirea, apoi își ridică ochii spre băiat.

– Se simte mai bine, dar voi ști mai multe după ce voi primi rezultatele analizelor. Mama ta știe că ești aici?

Mama? Taylor îl privi pe Gordon. În sufletul ei apăru o suspiciune, făcând-o să-și dorească s-o ia la fugă. Băiatul lui Sue?

– Păi... nu prea.

Băiatul își coborî ochii în pământ și se legănă nervos pe picioare.

– Așadar, Sue nu știe că tragi chiulul?

– Plec înainte să mă vadă.

Băiatul lui Sue și al lui Gordon?

– Prea târziu. Te-am văzut deja, spuse Sue din spatele băiatului, ciufulindu-i părul roșcat. Nu mai mult de un minut, Ryan. Altfel o să întârzii la școală. Ai engleza, nu?

– Mda, mormăi Ryan, schimbându-și poziția, apoi se uită în sus la Gordon.

– Dă-i drumul, zise acesta zâmbind și înclinând capul spre câine. Potaia asta cerșește un pic de atenție. Acordă-i-o tu.

– Mișto!

Taylor se dădu un pas înapoi, să-i facă loc lui Ryan la cușcă. Întreaga față a copilului se lumină de dragoste. Peticel dădu din coadă și începu să sară de bucurie.

Taylor prinse cu coada ochiului expresia de pe chipul lui Gordon și se întrebă încă o dată care era natura relației lui cu băiatul. Și cu Sue. Nu semăna deloc cu Gordon, dar băiatul părea să aibă vârsta potrivită.

Evenimentele din trecut îi reveniră în minte și trebui să facă din nou un efort ca să-și recapete controlul.

După ce se adunară toți în biroul lui Gordon, Ryan îl întrebă:

– Deci, când pot să-l iau acasă?

– Nu văd nici un motiv pentru care n-ai putea să-l iei azi după ce termini orele.

– Ce bine! strigă Ryan fericit, aruncându-i mamei sale un zâmbet radios. Ai auzit, mami?

– Da, am auzit, răspunse Sue, privindu-l solemn. Acum ai face mai bine să te speli pe mâini și să te întorci la școală.

– Bine, zise copilul, dându-și ochii peste cap. Mă întorc după ore să-l iau pe Peticel.

Ryan se opri și o privi pe Taylor, ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

– Ea cine e?

– Nu fi nepoliticos, spuse Sue clătinând din cap, evitând privirea întrebătoare a lui Taylor.

Ea făcu un pas înainte și-i întinse puștiului mâna.

– Mă numesc Taylor Bowen.

Tu ești copilul lui Gordon?

Băiatul îi strânse mâna, apoi se îndreptă spre chiuveta din colț să se spele pe mâini, iar când se întoarse, Sue îi întinse un șervețel de hârtie.

– Taylor a locuit aici, îi explică fiului său. Ea este noul doctor.

Ryan o privi cu ochi mari și rămase cu gura căscată.

– O *fată?*

Gordon, Sue și Taylor izbucniră în râs, deși puțin cam nervos, dar Ryan își susținu punctul de vedere.

– N-o să mă dezbrac când o să merg la doctor.

Taylor își luă o expresie serioasă.

– Te asigur, Ryan, că nu-ți voi cere să-ți scoți hainele decât dacă va fi absolut necesar.

Taylor întâlni privirea lui Gordon. Ochii lui se fixară pe ea, reamintindu-i trecutul. Fuseseră atât de tineri. Se iubiseră atât de mult. Cu atât de multă... pasiune.

Când se uită din nou la Ryan, văzu pe chipul lui suspiciunea. Băiatul o privi pe Taylor, apoi pe Gordon și din nou pe Taylor.

– Vii la cină în seara asta? îl întrebă Ryan pe Gordon.

– Păi, n-am fost invitat, zise Gordon zâmbind spre Sue.

Nu sunt căsătoriți. Taylor simți o imensă ușurare. Divorțați? Gordon n-ar fi acceptat niciodată să stea departe de copil. Căută în ochii lui Sue un posibil răspuns la întrebările ei.

Sue roși și trase adânc aer în piept. Chiar dacă nu stăteau una lângă alta, Taylor știa că cealaltă femeie tremura. Îi întâlni ochii mari, imploratori.

Taylor clipi, nevenindu-i să creadă. Se temea că îi va povesti fiului ei ce se petrecuse cu zece ani în urmă? Chiar dacă avea motive să fie supărată – și fusese – nu era o fire răzbunătoare. Oare Sue nu-și mai amintea acest lucru? Taylor clătină ușor din cap, sperând să risipească îngrijorarea femeii. Ar fi fost ultimul lucru la care s-ar fi gândit vreodată să strice imaginea mamei în fața copilului. Indiferent cine era aceasta... sau ce făcuse.

Sue îi zâmbi lui Taylor, ușor încurcată.

– Cred că ar fi bine să veniți *amândoi* la cină.

Gordon își mută greutatea pe celălalt picior, stânjenit, iar Taylor roși și mai puternic. Căutând o scuză, spuse:

– Oh, eu chiar nu pot să...

– Prostii, zise Sue, luându-și băiatul de mână și pornind spre ușă. Să-i băgăm în cap băiatului ăsta că femeile sunt la fel de deștepte ca bărbații.

– Ah, mami!

Sue se opri și se uită peste umăr, ignorând protestele fiului ei. Îi aruncă lui Taylor o privire plină de gratitudine... și ceva mai mult decât atât. Regret?

– S-o aduci la ora șase, Gordon. Am un pic de treabă până atunci, iar tânărul aici de față va trebui să se întoarcă la școală. Ce ziceți?

Ușa se închise în urma ei, iar Taylor și Gordon rămaseră din nou singuri.

Gordon se uită pieziș la ea.

– Sue...

– Se străduiește prea mult? sfârși Taylor în locul lui.

Se sprijini de marginea biroului, hotărâtă să-și păstreze calmul. Va fi înțelegătoare și indiferentă în privința acestei probleme. Orice s-ar fi întâmplat.

– Se pare că ne vom petrece seara împreună, comentă ea, blestemându-și tonalitatea vocii.

Ochii lui scăpărară subtil, dar puternic.

– Îmi pare rău că te-am pus într-o situație neplăcută, spuse ea, când văzu că el tace în continuare.

De ce îmi cer scuze? Ea fusese cea trădată.

Gordon înconjură biroul și deschise un sertar.

– N-ai de ce să-ți ceri scuze.

După ce scotoci câteva secunde prin sertar, scoase o cheie și i-o întinse.

– Este de la ușa din față, dar se potrivește și la cea din spate, îi explică el.

– Mulțumesc, zise Taylor luând cheia. Toată situația asta este, probabil... stânjenitoare pentru tine.

– Taylor, eu...

Oftând, ridică din umeri și își întoarse privirea.

– Presupun că așa a fost scris.

Așa a fost scris. Nu prea știa ce-a vrut să spună prin asta.

– Așa a fost scris? repetă ea, detestându-și tremurul apărut în voce. În dimineața asta, la râu, apoi trusa medicală, clinica, și acum trebuie să mă conduci la cină acasă la Sue? E prea mult chiar și pentru destin.

Gordon râse, iar expresia i se încălzi.

– Probabil ar fi un film bun.

– Mda, o comedie neagră.

Râseră amândoi, iar Taylor consideră binevenită această detensionare a atmosferei. Îi făcea plăcere să-i audă iar râsul, deși o mulțime de întrebări fără răspuns continuau să nu-i dea pace. În special una anume.

Se ridică și se întoarse spre ușă.

– Ei bine, ar trebui să găsesc un loc unde să-mi despachetez lucrurile.

Zâmbi, sperând ca el să nu vadă ce se ascundea sub masca de pe chipul ei.

– Îmi poți indica o cameră pentru consultații, pe care s-o împrumut o vreme?

Gordon păru nervos când se ridică și o urmă în hol.

– Sunt chiar două camere la capătul holului, care comunică între ele și pe care nu prea le folosesc.

– Perfect – un birou și o cameră de consultații. Din moment ce este doar temporar, n-are rost să-mi instalez o altă linie telefonică sau să-mi angajez o secretară, așa că aș vrea s-o plătesc pe Sue pentru munca depusă suplimentar.

– Mi se pare corect.

Până aici totul este bine, își spuse ea.

– Și voi... voi încerca să nu te deranjez.

Gordon se opri brusc și se întoarse spre ea.

– Taylor, asta nu se poate... iar tu știi acest lucru.

– Voi încerca totuși, șopti ea, fermecată de privirea lui intensă.

– Poți folosi camera asta ca birou – ai o masă și două scaune.

– Și o fereastră. Mulțumesc. E foarte bine. Își masă ceafa și se întinse, închizându-și ochii. Orele îndelungate de condus își spun cuvântul.

– Probabil vrei să te odihnești un pic înainte de cină.

– E o idee bună.

Chiar va merge la Sue, la cină, *cu* Gordon? *Fii tare, Taylor.* Se strădui să zâmbească și trase cu ochiul în camera de alături.

– Ah, ce bine! Dulapuri pentru medicamente.

– Ai adus cu tine și medicamente? Le ai în mașină? Te ajut să le aduci înăuntru acum; apoi trebuie să mă pregătesc pentru pacienții de după-amiază... Dacă voi avea.

– Mulțumesc.

Îl ocoli și porni pe hol, străbătând sala de așteptare. Scoțând cheile mașinii din buzunarul blugilor, se grăbi spre mașină. Cum mâinile îi tremurau, scăpă cheile în praf.

– Le ridic eu, zise Gordon, aplecându-se.

Întotdeauna a fost un gentleman. Când se ridică, privirile li se întâlniră și rămaseră așa; apoi el zâmbi ușor, detensionând momentul.

– Hai să luăm cutiile cu medicamente, zise el.

Taylor deschise portbagajul, iar Gordon scoase o cutie mare din mașină.

– De unde să te iau diseară? o întrebă. Nu mi-ai spus unde locuiești.

Aruncându-i un zâmbet răutăcios, ea îi răspunse încercând să ignore durerea intensă din suflet:

– Tot de acolo de unde m-ai luat și ultima oară.

*

* *

Gordon opri jeepul în fața unei case mici în stil victorian și se uită lung la ea. Semăna a *déjà vu.*

Aceeași casă. Același jeep. Aceeași fată…

Nu, nu o fată… o femeie. Taylor, în versiunea fetei, îl bântuise toată viața lui de adult. Acum, femeia care devenise îi transformase viața simplă, bine organizată, într-o versiune pentru adulți a poveștii „Alice în țara Minunilor".

Iar el urmărise iepurele alb.

Amintirile îi năvăliră în minte. Enervat că nu le putea stăvili, ieși din jeep și se sprijini de el.

Oricât de dulci sau dureroase ar fi fost, amintirile nu vor putea schimba faptul că Taylor n-avusese încredere în el. În afară de asta, planurile ei de viitor nu includeau nici orășelul Digby,

nici pe el. *„Ea spune că stă numai în perioada contractului, dar sperăm s-o putem convinge să se răzgândească“,* spusese primarul.

Revenind cu gândurile în prezent, Gordon păși pe trotuar și deschise poarta. Parfumul trandafirilor îi ajunse la nări.

Ușa casei se deschise, iar el încercă să zâmbească. Taylor stătea în prag și îl privea lung prin plasa contra țânțarilor, expresia de nesiguranță de pe chipul ei făcând-o să arate la fel ca fata pe care o văzuse ultima oară în același prag.

– Bună seara, spuse el.

Și-ar fi dorit ca soarele să fi apus deja. Întunericul i-ar fi ascuns tulburarea.

– ‘Seara, replică ea, dând la o parte plasa. Intră, până merg eu să-mi iau pulovărul.

Deși n-ar fi vrut, Gordon o urmă în sufrageria familiară; apoi ea urcă în grabă scările, lăsându-l singur cu trecutul. În gât i se puse un nod, iar stomacul i se strânse. *La naiba!*

Privind în jur, văzu pianul și din nou amintirile dădură năvală.

– Gata.

Apoi o văzu la picioarele scării. Arăta… incredibil.

– Sper că m-am îmbrăcat adecvat, spuse ea încet, îndemnându-l pe Gordon s-o privească.

– Păi, e-n regulă. Sue e adepta ținutelor comode.

– Mda, mi-am adus aminte.

Trăgând adânc aer în piept, el ridică din umeri și zâmbi.

– Stă foarte aproape, dar nu trebuie să întârziem, dacă mai ținem la viețile noastre.

Ieșiră din casă, iar el închise ușa în urma lor. Ea scoase cheia și o încuie. Asemenea măsuri de siguranță păreau deplasate în Digby, dar actualul proprietar al casei părea să aibă o altă părere.

– Oh, nu-mi vine să cred. Taylor rămase pe verandă și privi lung jeepul. Același?

– Mda, același.

O urmă pe potecă, apoi pe trotuar. Fără să ezite, ea se urcă pe scaunul pasagerului, și zâmbetul ei îi trezi alte amintiri.

– Nu-mi vine să cred că-i același.

Râsul ei îl făcu să vibreze, stârnindu-i sentimente de afecțiune și căldură.

Am dat de belea.

– Pune-ți centura, spuse el, luptându-se cu dorința de a o strânge în brațe.

După ce își fixă și el centura, porni motorul.

Riscă o privire spre ea înainte de a coti pe o altă stradă. La naiba, continua să zâmbească. De ce nu putea fi și ea nepoliticoasă și arogantă? Sau urâtă? Ar fi fost excelent. Și sigur.

Dar nu. Era teribil de frumoasă; la fel de frumoasă ca întotdeauna; în plus, avea formele unei femei mature.

În sfârșit ajunseră în dreptul casei lui Sue.

– Am ajuns.

Ieși de pe stradă și parcă lângă o mașină ciudată. Uitându-se încă o dată după ce opri motorul, Gordon mormăi. Ba nu, mașina nu era deloc ciudată. Ci dureros de familiară.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Taylor, îngrijorată. Te simți bine?

– Nu, și nici nu cred că vreunul din noi se va simți după ce vom intra. Se întoarse spre Taylor oftând. Ghici, cine vine la cină?

– Noi, nu? zise ea.

Gordon îi făcu semn cu degetul peste umăr, spre mașina albastră.

– Doar dacă Sue mai cunoaște pe cineva din acest oraș care să aibă o mașină exact ca asta, ceea ce mă îndoiesc; altfel vom…

– Vom *ce?* Gordon Lane, nu mă mai tachina și spune-mi a cui este mașina.

El își dădu ochii peste cap, apoi o privi.

– A mamei mele.

– Oh!

Taylor se prăbuși înapoi pe scaun.

– Asta înseamnă…

– Cam așa ceva, confirmă Gordon, prinzându-se strâns cu ambele mâini de volan. Asta înseamnă că a auzit de sosirea ta, și pun pariu că Ryan a tras cu urechea la discuțiile lor.

– Despre… noi, adăugă ea inutil. Oftă. Va fi interesant.

– Ba chiar ceva mai mult, zise el râzând.

– Ce-i așa de amuzant?

El se întoarse spre ea și, văzându-i expresia șocată, îi explică:

– Toată situația asta.

– Care situație?

– Asta. Noi. *Ironia* situației. Te-ai gândit la asta?

Râsul încetă subit. Se priviră lung, intens.

Deodată o lovitură puternică în capota jeepului îi făcu pe amândoi să tresară.

– Salut, Gordon, zise Ryan, lovind din nou în capota mașinii. Hai repede înăuntru. Mama ta este aici. Știe o mulțime de povești. Bineînțeles, eu nu cred nici juma' din ele.

– Îhm. Mda, sunt sigur că știe, spuse Gordon, aruncând o privire rapidă spre Taylor.

Și, fără nici un alt cuvânt în plus, coborâră din mașină și intrară toți trei în casă.

Capitolul 4

Când intrară, Sue îi zâmbi lui Taylor.

– Îți mulțumesc pentru invitație, spuse Taylor, deși gândea exact contrariul

De ce se lăsase convinsă de Sue? Oh, la naiba, știa de ce. Pentru că trebuia să trăiască printre acești oameni în următorii trei ani, și trebuia să facă pace cu ei – sau măcar să demonstreze că putea ignora trecutul – ca să-și poată păstra sănătatea psihică.

– Bună, Taylor, îi răspunse Sue, supusă, însă zâmbetul îi era larg și sincer. Mă bucur c-ai putut veni. E și Priscilla aici. Este în bucătărie.

– Mda, am auzit, zise Gordon din spatele lui Taylor.

Ryan trecu pe lângă ei cu un avion-jucărie în mână, scoțând tot felul de sunete pe care Taylor n-ar fi crezut că le poate scoate un om.

Sigur, mama ei spusese adeseori că băieții se comportă câteodată mai puțin omenește. Acum înțelegea și ea de ce. Fratele ei era cu doi ani mai mare, dar își aducea aminte de comportarea lui, de multe ori inumană.

– Cina e aproape gata, spuse Sue, întorcându-se spre bucătărie. Mă gândeam să mâncăm în grădina din spatele casei, e o vreme foarte frumoasă.

– Ceva miroase fenomenal, comentă Gordon, luând-o pe Taylor de braț și conducând-o în bucătărie. Dac-aș mânca aici în fiecare seară, m-aș face de trei sute de kile.

De ce nu mănânci aici în fiecare seară? Taylor îi aruncă o privire piezișă și înghiți nodul care i se pusese în gât. Întrebările fără răspuns o tulburau.

Bucătăria era curată și spațioasă, cu dulapuri albe și faianță. Tot designul interior al acesteia aducea cu stilul rustic francez.

Taylor încercă să-și gonească amintirile de pe vremea adolescenței lor, când ea și Sue fuseseră, practic, nedespărțite.

Într-un fel, pierderea celei mai bune prietene a ei o duruse la fel de mult ca pierderea primei iubiri. Trase aer în piept cu putere și expiră încet.

– Sue, ce să mai adaug la salate? întrebă Priscilla Lane, intrând pe ușa din spate.

– Nimic, e suficient.

Sue luă o tavă, se strecură pe lângă ea și ieși pe ușa din spate.

Priscilla strânse din buze când fiul ei se aplecă și o sărută pe obraz.

– Bună, mamă. Nu mă așteptam să te găsesc aici.

Doamna Lane îl bătu ușor pe umăr și înclină capul spre Taylor.

– Așadar, văd că te-ai întors, în sfârșit, acasă.

– Mă bucur să vă revăd, doamnă Lane.

Pulsul lui Taylor se acceleră, și transpiră la ceafă. Odinioară, Priscilla Lane fusese ca o a doua mamă pentru ea.

– Sunt aici temporar, adăugă Taylor.

– Din câte am auzit, trei ani, zise doamna Lane, ridicând din umeri. Crezi că vei rezista atâta vreme, sau o să fugi din nou?

– Mamă!

Vocea lui Gordon era un avertisment, care însă trecu neobservat.

– Acesta-i adevărul.

Doamna Lane își ridică bărbia și ochii ei albaștri o străpunseră pe Taylor.

– A fugit o dată... ar putea fugi și a doua oară. Ai grijă să nu mai iei și inima băiatului meu, de data asta.

– Poate ar trebui să...

– Lașii fug, continuă bătrâna, întorcându-se să ia niște șervețele albastre. Provii dintr-o familie bună. Arată-ne c-ai fost crescută cum se cuvine, doctore Bowen. Arată-ne că n-a dispărut complet fata care ai fost.

Fără să mai spună nici un cuvânt, doamna Lane dispăru din nou pe ușa din spate. Gordon întâlni privirea lui Taylor și-i ceru scuze din priviri.

Doamna Lane are dreptate, nu sunt o lașă.

Strânse din umeri și trase aer în piept. Dacă nu-i va lăsa pe Gordon și Sue s-o afecteze, totul va fi în regulă.

Dar o afectau. Amândoi.

Ryan trecu din nou pe lângă ei, cu avionul său.

– Peticel e fericit că-i din nou acasă, spuse băiatul, în timp ce avionul lui se prăbușea în picaj, apoi se ridică brusc, cu efectele sonore de rigoare.

– A ieșit iar afară? își întoarse Gordon atenția spre copil.

– M-da, dar va dormi în patul meu, în noaptea asta, zâmbi Ryan. Mami mi-a spus că are voie, pentru că a fost bolnav.

Gordon râse și îl bătu ușor pe umăr. Copilul se opri, în sfârșit.

– Amintește-mi să-l văd înainte să plec.

– Sigur.

Ryan își reluă joaca.

– Hai să mâncăm, zise Gordon. Suntem așteptați, adăugă el, arătând spre ușă.

Tăcută, Taylor îl urmă în curtea din spatele casei, luminată de două felinare. În mijloc se afla o masă lungă acoperită cu o față de masă albă și pe ea se aflau pahare albastre.

– Tu stai aici, Taylor, îi arătă Sue un scaun spre capătul îndepărtat al mesei. Gordon? îi indică un scaun alături de Taylor; Ryan, aici.

– Sue mi-a spus că prostul ăla de Tom Bradshaw vrea ca Taylor să lucreze în clinica ta, zise mama lui, servindu-se cu salată.

– Așa este, admise Gordon, luând o chiflă din coșul aflat în fața lui, după care îl pasă mai departe.

– Și cât veți împărți clinica?

Expresia de pe chipul mamei lui era acuzatoare.

De parcă eu mi-aș fi dorit asta!

– Până se vor termina lucrările la clinica ei.

O privi pe Taylor, dorindu-și s-o reducă la tăcere pe mama lui. Întrebările acesteia îi tulburau pe amândoi.

– Primarul n-a indicat o dată precisă, spuse Taylor, dându-i și lui Gordon untul. Am uitat să-l întreb, dar am s-o fac mâine.

Mama lui luă untul de la Gordon și își roti privirea de jur-împrejur.

– Ei bine, să consulți oameni într-o clinică veterinară este ridicol, dacă vă interesează părerea mea.

Dar nu ne interesează. Gordon mușcă din chiflă și se înecă cu dumicatul. Îl înghiți cu o gură de ceai, întrebându-se cum reușise să se așeze exact lângă Taylor. Suspiciunile își făcură apariția și îi aruncă o privire lui Sue. *Aha!*

Nu cumva? Ar fi putut face asta? Ar face-o?

Obrajii lui Sue se înroșiră. Doamne-Dumnezeule, femeia chiar se străduia să-i combine. Oftă și clătină din cap, sperând ca Sue să înțeleagă și să se potolească, însă ea sări în picioare.

– Mă duc să aduc spanacul. Sper să vă placă.

– Sună minunat, zise Taylor.

– Taylor, ce mai fac părinții tăi? Mi-e dor de mama ta, deși îmi trimite o scrisoare de Crăciun, în fiecare an.

Vocea mamei lui îl făcu pe Gordon să tresară, aducându-l brusc la realitate.

– Sunt bine, doamnă Lane.

– Spune-mi Priscilla, te rog. Așa cum îmi spuneai odinioară. Și fratele tău cel chipeș? Mike, nu?

– Este medic în Denver.

– Denver? Bătrâna păru surprinsă – lucru puțin obișnuit. Și nici măcar nu ne-a vizitat. Este doar la cincizeci de mile de aici.

– E foarte ocupat, dar sunt sigură că va veni să mă viziteze. Zâmbi. De fapt, mi-a promis că-mi caută o bursă în cercetare. Dacă nu, voi pleca înapoi, în Est.

– Și cum rămâne cu Digby?

Taylor clipi și se jucă cu șervețelul.

– Stau aici doar trei ani.

– Ei bine, poate îți vei schimba părerea până atunci, spuse doamna Lane. În mai multe privințe.

Ce dracu'…? Vocea mamei lui Gordon părea mult mai caldă și prietenoasă. O trata pe Taylor de parcă nu se întâmplase nimic. De fapt, avea impresia că chiar își dorea ca ei doi să…

Nu.

– Îmi pare rău că mai devreme am fost un pic cam dură cu tine, dar s-a manifestat instinctul matern, am vrut să-mi protejez copilul.

Gordon se înecă și bău din nou un strop de ceai.

– Și chiar dacă Gordon se apropie de treizeci…

– Douăzeci și nouă, o corectă el, sfărâmând între dinți, furios, o bucată de gheață din ceai.

– După cum am spus, chiar dacă se apropie de treizeci de ani, continuă mama lui nestingherită, va rămâne întotdeauna băiețelul meu.

Ryan pufni.

– Ai grijă, șmechere, murmură Gordon. Îți mulțumesc, mamă, dar, în cazul în care n-ai observat încă, sunt destul de mare ca să-mi port singur de grijă.

– Așa zici *tu.*

Gordon își ascunse fața în mâini și mormăi.

– Nu-mi vine să cred.

– Nu ești singurul.

Vocea lui Taylor îl surprinse și privi printre degete. Era încă roșie la față și ochii îi scăpărau, iar buzele îi erau strânse într-o linie fină.

Era enervată, exact ca atunci când fratele ei îi luase împrumut bicicleta, fără să-i ceară voie, după care i-o lăsase în dreptul curbei, unde mașina care colecta gunoiul trecuse peste ea, distrugându-i-o.

– Doamnă Lane – Priscilla – cred că acum zece ani s-au întâmplat mai multe lucruri pe care nu le știi.

Taylor trase adânc aer în piept și își puse paharul pe masă.

– Fii sigură că nu m-am întors ca să-ți rănesc… *băiețelul.*

Privirea lui Taylor se mută pe el, când rosti ultimul cuvânt. De data asta Ryan râse.

Priscilla se crispă și clătină din cap, morocănoasă.

– Bine, Taylor. Bun-venit acasă, atunci.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Sue.

Gordon își descoperi fața și urmări gazda cum se apropia cu un castron aburind și îl punea pe masă.

– Nu vrei să știi.

Sue se uită mai întâi la Taylor, apoi la mama lui Gordon.

– Mda, cred că ai dreptate, zise ea, luând o lingură. Cine vrea spanac?

Gordon oftă și își îndreptă din nou privirea spre Taylor. Mesteca, furioasă, salata, iar în ochi îi dansau licăriri victorioase.

– Spanac, Gordon? întrebă Sue.

– Da, mulțumesc, răspunse el zâmbind strâmb.

După două pahare de vin și după ce depănară toate evenimentele semnificative care se derulaseră în perioada dintre grădiniță și liceu, împreună cu Priscilla – femeia părea să-și fi revenit complet și să-i fi trecut supărarea neîntemeiată – Taylor era gata de plecare. Mâine urma să fie prima ei zi de lucru, ca medic.

Capitolul 5

Taylor verifică conținutul trusei medicale. Cu toate medicamentele pe care le lăsase ieri la clinică, ar trebui să fie gata pentru a-și începe cariera medicală. Mai luă o ultimă înghițitură de cafea și se îndreptă spre mașină.

Înainte de a ajunge, simți o senzație ciudată în ceafă. Mergând mai încet, se uită de jur-împrejur prin curte, așteptându-se să vadă pe cineva urmărind-o. Când nu văzu pe nimeni, râse și își continuă drumul spre mașină.

Pietrișul de pe drum dispăruse cu timpul, lăsând locul numai pământului bătătorit. Imediat observă urmele. Urme de urs.

Inima îi sări în piept și i se tăie respirația. Un frison îi traversă șira spinării și un strat de sudoare rece îi acoperi pielea.

Din nou avea zece ani și se ascundea de un urs rănit în depozitul abandonat. Animalul o zărise când rămăsese în urma prietenilor și o fugărise până la adăpostul nesigur. Mormăind și pufăind, ursul încercase să dărâme construcția, în timp ce Taylor

țipa și se ruga cu toată puterea ei, până când prietenele sale și părinții acestora reușiseră să facă suficient zgomot pentru a alunga ursul.

Iar acum, în jurul mașinii ei apăruseră o mulțime de urme de urși. În oraș.

Aruncă, speriată, o privire în jur, apoi intră repede în autoturism, trântind portiera în urma ei. Înăuntru își sprijini fruntea de volan, așteptând ca respirația să-i revină la normal.

Mai fuseseră cazuri în care urșii coborâseră în oraș, în această perioadă a anului, căutând, de obicei, mâncare în tomberoanele de gunoi. În seara asta își va parca mașina în fața casei. Cât mai aproape de ușă. Și se va opri și la ferometal ca să cumpere un nou senzor pentru detectorul de mișcare. Îi va fi de ajutor.

Încet, își reveni și porni mașina în marșarier, până la șosea.

Ajunsă la clinică, folosi cheia pe care i-o dăduse Gordon și deschise ușa din spate. Clipi de câteva ori, așteptând să i se acomodeze ochii cu noua lumină, mult mai puțin intensă decât strălucirea soarelui din Munții Stâncoși.

– 'Neața, Taylor, o salută Sue, trecând pe lângă ea în goană. Gordon va fi în sala de operații toată dimineața.

– Bună dimineața.

Cum putea să se miște atât de repede la ora asta matinală? *Cu siguranță Ryan moștenise viteza de mișcare de la mama sa.* Taylor avea nevoie de mai multă cafea, apoi va trebui să vorbească cu Sue despre aranjamentele care trebuiau făcute. De asemenea, va trebui s-o plătească pentru munca suplimentară. În definitiv, își creștea singură copilul.

Problema asta încă o nedumerea pe Taylor, dar refuză să se gândească acum la acest lucru. Astăzi va fi prima oară doctor. Își

lăsă trusa medicală în ceea ce trecea, temporar, drept biroul ei, și plecă în căutarea cafetierei pe care o zărise ieri. Aroma ajunse la ea încă înainte de a o fi zărit. Luă o ceașcă și și-o umplu cu lichidul maroniu.

Sorbind, se rezemă câteva clipe de perete și își aminti ce-i spusese Sue cu câteva minute în urmă. Dacă Gordon va fi toată dimineața în sala de operații, probabil nu va avea mulți pacienți îmblăniți și cu patru labe în sala de așteptare. Poate că va avea și ea un pacient. Poate doi.

Deși nu se așteptase să practice acest gen de medicină, tot voia să se facă utilă și să fie ocupată. În plus, era prima ei experiență ca medic independent. Zâmbi și ridică ceașca de cafea, toastând pentru prima ei zi de muncă.

– Taylor, aici erai? apăru de după colț capul lui Sue. Avem o urgență.

Femeia dispăru la fel de repede cum apăruse, Taylor neavând ce face altceva decât s-o urmeze.

O văzu pe Sue intrând într-una din sălile de consultații și Taylor fugi pe hol după ea, întrebându-se de ce nu dusese pacientul în biroul ei. Oprindu-se în ușă, descoperi motivul. Aproximativ treizeci de kilograme de blană aurie erau întinse pe masa din oțel inoxidabil.

– Ce…?

– E grav? întrebă o femeie din partea cealaltă a camerei.

Taylor o privi și observă ochelarii fumurii, înțelegând că acest câine era ochii ei.

– Ce s-a întâmplat? zise ea, ridicându-și mânecile.

Se îndreptă spre pacient, uitând de orice altceva. Atâta timp cât nu era urs, se descurca.

– Încerca să mă protejeze, suspină femeia. Era un geam spart la magazin.

Sue aplicase o compresă pe piciorul rănit al animalului.

– Câinele s-a așezat între ea și geam. Se uită la Taylor cu lacrimi în ochi, implorând-o din priviri. Are nevoie de copci, iar Gordon este prins cel puțin încă o oră.

– Eu…Taylor se uită la femeie și apoi la câine, acceptând în cele din urmă. Poți să-l întrebi pe Gordon ce sedativ să-i dau câinelui și în ce doză? Taylor puse mâna pe compresa de pe piciorul animalului, mirată cât de liniștit și tăcut era. Ce fetiță cuminte, spuse ea. Își spuse că pusul copcilor la piciorul unui câine nu era cu mult mai diferit decât pentru un om păros. O s-o roage pe Sue s-o ajute la rasul blănii din jurul rănii, apoi va avea grijă de rană. Cum o cheamă?

– Blondi, răspunse stăpâna. Eu sunt Sally Bradshaw.

– Ești cumva rudă cu primarul?

– Tom este fratele meu. Locuiesc cu familia lui.

Taylor ridică colțul compresei să se uite la rană. Sue avea dreptate în ce privește copcile. Un ciob de sticlă îi făcuse o tăietură profundă care va sângera continuu dacă nu se va interveni. Câinele tresări și schelălăi când aplică iarăși compresa, dar nu încercă să se ridice.

– Dacă vrei, poți să stai lângă capul lui Blondi, Sally.

Femeia se ridică de pe scaun și, pipăind peretele, ajunse la masă, apoi își puse mâinile pe capul câinelui.

– Uite-o pe fetița mea, murmură ea.

Chiar dacă primul pacient al lui Taylor era un câine, și Sally era pacientul ei, într-un fel. Blondi era ochii lui Sally, și era rănită. Indirect, trata un om.

– Cred că se va face bine, Sally, spuse Taylor. După ce punem copcile și oprim sângerarea, va trebui doar să avem grijă să nu se infecteze.

– Asta-i bine, zise Sally, mângâind capul câinelui. Este foarte sănătoasă.

– Văd, de aceea sunt și eu încrezătoare că se va face bine.

– Piciorul este… este afectat definitiv?

– Nu sunt absolut sigură, dar vom vedea cu timpul, oftă Taylor. O să-i facem niște radiografii ca să fim siguri că nu s-a rupt osul, dar este puțin probabil să se fi întâmplat așa ceva.

– Vă mulțumesc, doctore.

– Cu plăcere – și era sinceră.

Sue veni cu o tavă de metal pe care se afla o seringă și tot ce era necesar pentru a pune copcile. Puțin timp după aceea, câinele adormise, rana fusese bandajată, iar Sally stătea pe scaun exact lângă masa de consultație, cu mâinile pe capul lui Blondi.

Taylor își scoase mănușile și le aruncă în coșul roșu din colț. Întâlni privirea lui Sue, care înclină ușor din cap.

– Te-ai descurcat de minune, doctore.

Satisfacția o inundă pe Taylor, împreună cu un sentiment pe care nu-l mai simțise din liceu: o legătură sufletească cu Sue Wheeler.

– Mulțumesc. Și tu la fel.

– Aș vrea să rămân aici cu Blondi, spuse Sally.

– Sigur, răspunse Sue. Îl sun pe fratele tău, și va fi aici în câteva minute.

– Mulțumesc, zise Sally.

– Aș vrea să se uite și Gordon la ea înainte de a o lua acasă, să fie sigur că a trecut efectul sedativului.

Taylor nu se îndoia de capacitatea sa de a pune copci pe rănile simple, dar Blondi era un câine, în definitiv.

– Văd că situația este sub control, doctore.

Vocea masculină o sperie pe Taylor, făcând să i se taie respirația. Înghiți cu greu și întâlni privirea apreciativă a lui Gordon.

– Mulțumesc.

– Doctore Lane, doctor Bowen i-a salvat viața lui Blondi.

– Mă bucur că a fost aici să te ajute, Sally, spuse Gordon. Mă duc să verific mesajele și să văd dacă mai e cineva în sala de așteptare.

Gordon se uită la bandaj și îi făcu semn lui Taylor că totul este în ordine.

– Totu-i în regulă, Sally, spuse el. Am să rog pe cineva să ți-o aducă acasă, cu un guler la gât ca să nu-și roadă bandajul.

– Bine. Mulțumesc.

Trebuie să mă întorc în birou și să termin de aranjat lucrurile, spuse Taylor, încercând cu disperare să scape.

– Las ușa deschisă, Sally, spuse Gordon, punând o mână pe brațul lui Taylor. În momentul în care o simți sau o auzi pe Blondi că s-a trezit, strigi după noi, și unul din noi va veni imediat. Bine? Și o să-i spun lui Sue să-ți aducă un suc, da?

– Mulțumesc.

Taylor era prinsă. Gordon își mută mâna de pe braț pe spatele ei și o conduse afară din cameră, dându-i lui Sue instrucțiunile pe care tocmai i le spusese și lui Sally, apoi trecură prin sala de așteptare, îndreptându-se spre noul birou al lui Taylor.

Mirată, Taylor se trezi în cameră cu ușa închisă, în brațele lui Gordon. Privind adânc în ochii ei, el își aplecă gura spre buzele ei.

Starea de șoc momentană lăsă loc unei cascade de bucurie. Sărutul lui era profund, umed și pătrunzător, iar ea îi răspunse cu mult prea mult entuziasm. Era la fel de dulce cum fusese și cu zece ani în urmă, iar inima i se umplu de un sentiment pe care refuză să-l identifice.

Deodată, el o eliberă, iar ea se clătină, aproape pierzându-și echilibrul. Îl privi lung, prostește, în ochii turcoaz.

– De ce? șopti ea, nesigură dacă fusese sărutată sau pedepsită.

– Trebuia să văd dacă mai e la fel cum îmi amintesc.

Stomacul ei se contractă și Taylor respiră adânc.

– Și a fost?

Nu c-ar fi trebuit să-i pese…

El oftă și puse mâna pe clanță.

– Chiar mai bine.

Tonul lui exprima clar dezamăgirea în urma testului. Taylor își ridică bărbia și se luptă cu dorința de a i se arunca în brațe. Nasul și gâtul o ardeau, dar încăpățânarea nu-i permitea să plângă.

El deschise cu putere ușa și o închise încet în urma lui. Taylor își odihni obrazul pe suprafața rece a mesei și închise ochii strâns.

*

* *

Gordon își masă tâmplele, știind ce va urma. Sue avea acea expresie pe care o afișa când urma să-i țină o predică. Partea cea mai enervantă a predicilor ei era că aproape întotdeauna avea dreptate. *La naiba!*

– Taylor tocmai a plecat. Sue își puse mâinile pe biroul lui și se aplecă spre el. Este aici de mai bine de o săptămână. *Trebuie* să vorbești cu ea, Gordon.

Mda, aproape întotdeauna avea dreptate, dar nu și de data asta. Afișă o mină calmă și apucă un creion pe care începu să-l învârtească între degete, ca să-și ocupe mâinile cu ceva.

– Dar am vorbit cu ea. În fiecare zi.

– Despre... ce s-a întâmplat? păli Sue. I-ai spus totul?

Gordon închise ochii, amintindu-și.

– Nu, n-am vorbit despre asta. Întâlni privirea lui Sue. Și nici n-o să vorbim. S-a sfârșit, Sue. Las-o moartă.

Ea clătină foarte încet din cap.

– Te minți singur, amice. Nici pe departe nu s-a sfârșit.

Stomacul lui Gordon se strânse brusc, iar creionul se rupse în două.

– Ai grijă, Sue. Vocea îi scăzuse la nivelul unei șoapte. Ai grijă încotro te aventurezi...

Avea suficiente amintirica să-l omoare cu zile. Nu mai avea nevoie și de asta.

Ea îl privi lung, ca și cum ar fi încercat să-i citească gândurile.

– Trebuie să discuți cu Taylor, repetă Sue, iar expresia i se îmblânzi. Gordon, am văzut cum vă uitați unul la celălalt. Tensiunea sexuală este atât de intensă, încât ai putea...

– Oprește-te!

Sue izbi cu palma în masă.

– Nu, nu mă opresc. Închise ochii și trase aer în piept, apoi îl privi implorator. Este numai vina mea, Gordon. A mea. Începură să-i tremure buzele. Nu pot schimba trecutul, dar pot încerca să fac ceva în privința viitorului. Trebuie. Pentru mine este o tortură.

– Ah, la naiba, nu plânge! El își trecu nervos degetele prin păr și înconjură biroul. Vino-ncoace, zise el, luând-o în brațe. Nu-i vina ta. Taylor știa ce face când m-a părăsit. N-a avut încredere în mine. Nu pot uita asta. S-a terminat. Uită ce s-a întâmplat. Eu am uitat.

Ce mincinos!

Ea-l împinse și îl privi în ochi, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

– Am trăit cu această vină zece ani, Gordon. *Zece ani.*

– Nu trebuie să...

– Ba da, trebuie. E vina mea că te-a părăsit, și amândoi știm asta.

– Dacă ar fi avut încredere în mine...

– Ce mai contează acum? întrebă Sue, și buzele începură din nou să-i tremure. Era rănită și confuză. De aceea a plecat – *singurul* motiv pentru care a plecat, și amândoi știm asta. Din cauza mea...

– Nu plânge. Te rog, nu mai plânge, zise Gordon, strângând-o din nou la piept.

– Vorbești cu ea? Se depărtă din nou de el, pironindu-l cu privirea. Vorbești?

– Nu știu.

Gordon o mângâie pe braț și înghiți nodul dureros din gât. Taylor încercase să vorbească despre trecut în noaptea când jeepul se oprise pe drum. Nu voia să repete situația. Niciodată. Durea al naibii de tare.

– Nu încă. Poate. Nu știu.

– Mai gândește-te, spuse ea cu glasul tremurând. Te rog.

Gordon tăcu câteva secunde, privind dincolo de Sue, în trecut.

– O să mă mai gândesc, îi promise el.

De parcă ar fi putut să nu se mai gândească la Taylor. Îi ocupa gândurile în fiecare moment liber. Dar lui Sue îi scăpase ceva foarte important.

– Te-ai gândit vreodată...?

– Ce? întrebă ea.

– Că *tu* ar trebui să vorbești cu ea?

Ochii lui Sue se măriră. Se smulse din îmbrățișarea lui și începu să se plimbe prin cameră, nervoasă.

– Eu? întrebă ea din nou, oprindu-se și rozându-și unghiile. Nu știu dacă acum mă mai ascultă, după...

– Ce te face să crezi că mă va asculta pe mine?

Oftând, aruncă cele două bucăți de creion pe masă și le privi cum se rostogolesc.

– E târziu. Du-te acasă.

– Ai promis că te mai gândești.

– Crede-mă, mă voi gândi, afirmă el, strângând din dinți. Ce mai face Peticel?

– A mai avut nițel nasul înfundat azi-noapte și încep să cred că Ryan are dreptate când spune că este din cauza vremii. A fost mai rece în noaptea care a trecut. Nu s-au întors de la laborator rezultatele analizelor?

– O să le dau mâine un telefon să mi le citească.

Își masă bărbia, mulțumit că reușise să schimbe subiectul, dar supărat că aflase de câinele lui Ryan că este iar bolnav.

– Sună-mă dacă se agravează situația și spune-i lui Ryan să-l aducă la clinică după ore. Poate aflu ceva; e o enigmă.

– Nu-i singura. Aștept să te gândești la ce-am discutat despre Taylor. Mi-ai promis. Amândoi sunteți prea încăpățânați ca să recunoașteți asta, dar sunteți înnebuniți unul după celălalt.

– Așa a fost în tre...

– Pe mâine, îi aruncă Sue peste umăr, fluturându-și degetele și pornind în viteză spre ușa din spate.

– Întotdeauna trebuie să ai ultimul cuvânt, bombăni el, ridicându-și mâinile spre cer și dând din cap nemulțumit.

Femeile. Nu le va putea înțelege niciodată. Chiar și mama lui își îmblânzise atitudinea față de Taylor, invitând-o să participe la activitățile comunității și să vină la biserică.

Ceea ce îi reaminti că trebuia să meargă la primărie, în seara asta, pentru a participa la o întrunire a consiliului orășenesc. Își privi ceasul.

– S-a zis cu cina mea.

După ce își luă haina din mers, îi lăsă ultimele instrucțiuni lui Hank – fost camionagiu, care se pensionase, iar acum lucra nopțile la clinică – și se îndreptă spre jeep, ajungând la limită la ședință.

Câteva minute mai târziu își parcă mașina în fața primăriei, singura clădire din oraș cu trei niveluri, și urcă în fugă treptele de piatră. Holul din fața sălii de ședință era ticsit de oameni. Ciudat, la aceste întruniri participau, de obicei, foarte puține persoane, doar dacă nu se întâmplase ceva controversat.

Spera să nu se discute din nou despre ridicarea limitei pariurilor la jocurile de noroc. Ar fi însemnat sfârșitul orășelului, iar el îl iubea. Legalizarea pariurilor schimbase irevocabil Cripple Creek. Cât timp va face parte din consiliul orășenesc, el se va opune. Din fericire, majoritatea cetățenilor gândeau la fel ca el.

Chiar și Asociația femeilor, din cadrul bisericii, se afla aici, cu prăjituri și punci. Aici se petrecea ceva serios. Luă din mers o prăjitură de pe o tavă și o îndesă în gură, neluând în seamă

sprânceana arcuită a mamei sale când trecu pe lângă ea în goană.

– Ah, uite-l, spuse primarul Bradshaw, în timp ce Gordon fugea să-și ocupe locul. Ai cam întârziat.

– Îmi pare rău, Tom, zise Gordon, așezându-se.

Îi chemă pe ceilalți trei membri ai consiliului. Toți cetățenii orașului păreau să se fi adunat aici în această seară. O fi fost așa de ocupat, încât îi scăpase ceva important?

– Ședința a început, bătu Tom cu ciocanul de lemn, luându-și rolul în serios. Mă bucur că văd atâtea persoane care au venit să-l întâmpine pe noul nostru medic.

Taylor. Oftând, Gordon își masă ceafa și se întrebă cum putuse să uite așa ceva. Sigur, motivul uitării era același pentru care se adunaseră aici atâția oameni.

– Fiindcă sunt în oraș doar de cinci ani, n-am știut că dr. Bowen a fost o localnică, chicoti Tom. Însă câțiva dintre dumneavoastră mi-ați povestit atât de multe despre ea, încât am impresia că aș cunoaște-o de când lumea.

Mama. Gordon își dori să alunece sub masă de rușine.

– Dr. Bowen a absolvit cu felicitări liceul local, continuă Tom, a făcut parte din echipa de fotbal, a fost președinta clubului de știință și a făcut parte din echipa de dezbateri a liceului...

Încă mai este bună la asta. Gordon ignoră cuvântul lui Tom și cercetă mulțimea adunată în sală. Taylor stătea în primul rând, picior peste picior. Fusese acasă să se schimbe, după orele de serviciu. Părul îi cădea cârlionțat pe umeri. De când se întorsese în oraș era prima oară când Gordon o vedea cu părul despletit.

Îți venea s-o mănânci, nu alta.

Din spatele sălii se auzi o melodie, distrăgându-i lui Gordon atenția de la femeia care-i furase inima și îi tul-

burase viața. Doamna Johnson se desprinsese de Splendoare doar cât să acompanieze la pian corul de femei al bisericii.

Când corul începu a treia melodie, Gordon își înăbuși un căscat și își îndreptă atenția spre Taylor. Ea făcu ochii mari când li se întâlniră privirile. Și ea îl urmărise. *Te-am prins.* Ei bine, el era la fel de vinovat ca și ea.

Formația muzicală a liceului luă locul corului, pe scenă. Gordon își impuse să-și ia privirea de la Taylor. Formația începu să cânte o melodie despre care Gordon n-avea nici cea mai mică idee, ca de altfel nici ceilalți. După ce se termină cântecul, lumea îi aplaudă, iar primarul ocupă din nou podiumul.

– Dr. Bowen, în numele tuturor cetățenilor din Digby, Colorado – zise el zâmbind, ca la alegeri – bun-venit acasă!

Acasă? În gâtul tinerei se fixă un nod, ca și în stomac. Primarul o invită pe podium, iar când ajunse acolo, privi prin sală. Atâtea figuri familiare. Uluitor, dacă ținea seama cât timp fusese plecată. O durere ciudată îi străpunse inima. Toată situația asta era ca și cum și-ar fi găsit un pulovăr pe care-l pierduse demult și acum îl încerca să vadă dacă i se mai potrivește.

Dar Digby nu se mai potrivea – sau, mai degrabă, ea nu se mai potrivea.

Primarul îi strânse mâna și-i făcu loc, arătându-i microfonul. Trăgând adânc aer în piept, merse la microfon și îl coborî la nivelul său.

– Vă mulțumesc tuturor pentru acest minunată primire.

Rezistă să nu pronunțe cuvântul *acasă,* deși îi persista în minte, refuzând să dispară, în ciuda eforturilor sale susținute. Toți ochii o priveau, așteptând, iar ea își dădu seama deodată că

nu-și putea nega rădăcinile. Oamenii aceștia o cunoșteau și le făcea plăcere s-o poată considera una de-a lor. În definitiv, se născuse și crescuse aici. Și tot aici se îndrăgostise.

– Când eram mică, aveam un doctor, continuă ea. Presupun că mulți dintre dumneavoastră și-l mai amintesc pe dr. Eddington. Multe capete se înclinară și un murmur străbătu mulțimea. La nouă ani, m-a tratat când mi-am rupt clavicula căzând de pe bicicletă. Acela a fost momentul când m-am decis să mă fac medic.

Totul era adevărat. O asaltă un val de amintiri și mai trase o gură de aer. Vorbitul în fața publicului era destul de stânjenitor, iar acum, pe lângă asta, mai trebuia să facă față și fantomelor trecutului – inclusiv lui Gordon.

– Și tot de aceea l-am rugat pe domnul primar să dea clinicii numele doctorului Eddington. Aplauzele și ovațiile irupseră, iar Taylor trebui să aștepte. Asta, atunci când se va deschide, bineînțeles.

Urmară alte râsete, și profită de ocazie pentru a-i arunca o privire primarului, a cărui față era roșie ca racul. Gordon stătea lângă primar, cu o expresie indescifrabilă pe chip. Taylor se întoarse din nou spre mulțime și văzu multe figuri mai puțin enervante decât a lui Gordon.

– Vă mulțumesc încă o dată pentru această minunată primire.

Capitolul 6

Nimic nu mergea cum trebuie. Mai întâi acel urs nesuferit i-a furat iar prosopul, apoi mașina i se stricase în drum spre serviciu. Ca să pună capac la toate, găsi sala de așteptare plină, iar Sue era într-o dispoziție extrem de proastă, pentru care va da, probabil, vina pe ciclu sau pe vreo altă problemă femeiască.

– Încă puțin și-ar fi fost o mie, bombăni Gordon, verificându-și agenda cu programări.

– A venit Blondi să-i scoți firele, spuse Sue, vizibil indispusă.

– Ai dormit prost? ridică Gordon dintr-o sprânceană, dându-și seama imediat că a făcut o greșeală.

Sue și îl privi cu subînțeles.

– O cauți cu lumânarea, doctore? îl întrebă ea, zâmbindu-i insidios. După Blondi, urmează Splendoare și doamna Johnson.

– Ești ca dr. Jekyll și doamna Hyde, câteodată, ți-am mai spus asta?

– Azi doamna Hyde este înarmată, periculoasă și cu un nivel scăzut de estrogeni. Ai grijă. Îl privi, clipind drăgălaș. Cine știe, poate-ai să mă vezi, curând, urlând la lună.

– Bine, madam. Se uită de jur-împrejur, prin sala de așteptare. Ăștia toți sunt pacienții mei?

– M-nu, îi răspunse Sue, luând agenda cu programările lui Taylor. Doar trei.

– Taylor are pe cineva?

– N-a venit încă.

Gordon îi cercetă expresia.

– Știa că are programări, în dimineața asta?

– Doar două figurau în agendă. Majoritatea au venit neprogramați, oftă Sue.

– Hmm. Și eu credeam că numai veterinarii și coafezele se confruntă cu astfel de probleme, zise Gordon, punându-și sub braț fișa lui Blondi și intrând în sala de așteptare. Sally și Blondi, aveți chef să scăpați de niște copci?

– Unde este doctorul cel nou? întrebă Gladys Jones. Aștept aici de-o veșnicie.

– N-am idee.

Doamna Jones își tamponă delicat nasul cu un șervețel.

– Sunt alergică la câini, știi.

Gordon strânse din dinți și o luă pe Sally de braț.

– Am s-o rog pe Sue să-i dea dr. Bowen un telefon și să se intereseze ce s-a întâmplat. Între timp, afară este o bancă pe care puteți aștepta, dacă preferați.

– N-am de gând să-mi pierd rândul, comentă doamna Jones, uitându-se la ceilalți pacienți. *Eu* am fost prima.

– Am sunat-o deja, zise Sue, în timp ce Gordon trecu de biroul acesteia. Nu răspunde nimeni la ea. Poate are probleme cu mașina.

Era puțin probabil ca amândoi să aibă probleme cu mașina în aceeași dimineață, cu toate că astfel de probleme se iveau tot

timpul. Încruntându-se, Gordon le conduse pe Sally și Blondi în sala de consultații. Taylor nu era lipsită de responsabilitate. Dac-ar fi știut că are pacienți programați, ar fi venit. Doar ceva foarte serios ar fi putut-o împiedica să sosească.

Să se fi întâmplat ceva rău? Oare acea casă era un loc sigur? Fusese verificat coșul șemineului? Sau luase foc instalația electrică? Nu, ar fi auzit dacă s-ar fi întâmplat așa ceva.

– Cred că Blondi se simte mult mai bine acum, spuse Sally când Gordon săltă câinele pe masă. Totuși ar prefera să scape de aceste fire.

– Gâdilă când se vindecă. E normal. Gordon scoase bandajul, dând la iveală tăietura aproape vindecată. Taylor a făcut o treabă excelentă. *Pe unde-o fi umblând?* Rana lui Blondi se vindecă frumos, continuă el. Nu-i nici un semn de infecție.

– Ce bine! zise Sally fericită, mângâind blana aurie a câinelui. Nu știu ce m-aș face fără ea. Este o listă lungă de așteptare, și în plus, n-ar mai fi... Blondi.

Gordon își drese glasul, bucuros că rana nu fusese mai serioasă.

– Ei bine, cred că va rămâne cu tine încă multă vreme de acum încolo. E sănătoasă și e bine îngrijită.

– Tot ce-i mai bun e pentru Blondi.

Gordon scoase firele, apoi gulerul din jurul gâtului câinelui. Imediat ea începu să-și lingă rana. Zâmbind, o scărpină după ureche.

– Sănătoasă și frumoasă ca la început, fetițo, de cum îți va crește blana.

– Mulțumesc, doctore, spuse Sally zâmbind.

Gordon le conduse pe Sally și Blondi la ușa principală a clinicii, și rămase acolo, uitându-se la cerul care se întuneca rapid. Unde era Taylor? Deodată un fulger lumină cerul și răsună un tunet.

– Are cine să te ducă acasă, Sally?

– Mă așteaptă Tom cu mașina. Vă mulțumesc încă o dată și vă rog să-i mulțumiți și dr.Bowen, pentru mine.

– Așa voi face.

Dacă va apărea. O privi pe Blondi conducând-o pe Sally direct la mașina lui Tom Bradshaw.

Câțiva pacienți comentară întârzierea lui Taylor, când el se întoarse în sala de așteptare aglomerată. Se opri la biroul lui Sue și luă fișa lui Splendoare.

– Sună din nou la Taylor, te rog.

– În ordine.

– Bine, Splendoare și doamna Johnson, sunteți următoarele.

– Vai, doctore, Splendoare este deprimată, se plânse doamna Johnson în timp ce intra în sala de consultații.

Parfumul femeii îi produse lui Gordon usturimi la ochi; machiajul acesteia era atât de gros și strident, încât le-ar fi ajuns tuturor femeilor din Digby.

După ce-i spuse că dieta lui Splendoare era un succes și că starea depresivă era doar temporară, până se va adapta noului stil de viață, mult mai sănătos, Gordon le escortă în sala de așteptare, care devenise, între timp, și mai aglomerată.

– Asta-i o nebunie, zise el uitându-se la Sue. Ai mai sunat-o?

– Tot nu răspunde nimeni.

– Poate-ar trebui să meargă cineva să vadă dacă nu s-a întâmplat ceva, continuă el arcuindu-și o sprânceană. Te superi dacă mergi tu?

Sue își mușcă buzele.

– Cred că eu ar trebui să rămân aici să mențin ordinea. Telefonul sună și Sue reuși cu îndemânare să evite un alt comentariu. Ești un laș, continuă după ce puse telefonul în furcă. Mai ai un singur pacient, după care poți pleca să vezi ce-i cu ea.

Gordon își îngustă privirea, întrebându-se dacă nu cumva Sue încerca din nou să-i combine. Cu toate acestea, sugestia ei era logică. El mai avea un singur pacient, iar Taylor o sală plină. Și Sue era cu siguranță mai potrivită decât el să mențină liniștea.

– Bine, e-n ordine.

Făcu vaccinurile și o verificare rapidă cockerului familiei Smith, apoi le dădu drumul. Se opri la biroul lui Sue.

– Nici o veste de la Taylor?

– M-nu.

Gordon își scoase halatul.

– Reprogramează-i pacienții în după-amiaza asta. Mă întorc repede.

Se urcă în jeep, dar nu reuși să-l pornească. Un alt fulger lumină cerul, așa încât renunță imediat la ideea de a merge pe jos până acasă la Taylor. Se întoarse rapid în clădire și împrumută cheile de la mașina lui Sue.

Când dădu colțul, pe strada Aspen, văzu mașina lui Taylor parcată pe marginea drumului. Opri lângă ea. O găsi în spatele mașinii, aplecată peste motor.

– Se pare că este posibil ca *amândoi* să avem probleme cu mașina, în aceeași zi.

Taylor își ridică ochii și clătină din cap.

– Îmi pare rău. Știu că mă așteaptă pacienții. Mă pregăteam s-o împing până la clinică.

– Lasă-mă să arunc și eu o privire, zise Gordon ridicând din umeri. Hm, mașină străină.

Taylor oftă.

– Și? O mulțime de oameni conduc mașini străine.

– Știu, și nici pe ei nu-i înțeleg. Ai verificat dacă are benzină?

– Am alimentat chiar aseară, când m-am întors acasă.

Norii se rupseră și ploaia torențială, rece ca gheața, îi udă în câteva clipe.

– Urcă și încearcă din nou motorul! îi strigă el.

– Ai să te uzi.

– Prea târziu, îi zâmbi el, tremurând sub torentul de ploaie. Încearcă motorul.

Taylor urcă în mașină și învârti cheia. Se auzi motorul turându-se o dată și atât. După câteva clipe, renunță și ieși afară, cu trusa medicală și geanta.

– Las-o baltă! strigă ea ca să acopere zgomotul ploii și al tunetelor. Am avut dreptate când m-am gândit să renunț.

El închise capota și fugiră amândoi spre mașina lui Sue, gâfâind. Ștergându-și apa de pe frunte, Gordon porni motorul.

– Nu-i n-nimic m-mai rece ca p-ploaia de v-vară, în m-munți.

– N-nu m-mai s-spune.

El o privi cum stătea acolo și tremura, cu ploaia picurând de pe ea, și i se tăie respirația. Rochia galbenă, acum udă leoarcă, i se lipise de corp ca o a doua piele, făcându-i foarte vizibile sfârcurile.

Taylor se întoarse spre Gordon, iar acesta își ridică brusc privirea de pe sânii ei ademenitori. Își dădu imediat seama că ea știuse ce-i captase atenția.

– Eu, ăă...

– Am face mai bine să mergem direct la clinică, spuse ea.

– Nu, ești udă leoarcă, iar Sue ți-a reprogramat deja pacienții.

– Oh, atunci hai acasă la mine ca să mă schimb, șopti ea, dându-și părul ud de pe față. Și s-o sunăm pe Sue.

El se întoarse și, privind prin parbriz, porni ștergătoarele. Geamurile erau total aburite. Chicotind, o privi pe Taylor.

– Se pare că reușim totdeauna să aburim geamurile, spuse el încet, oprindu-se din râs.

Ea întoarse capul să vadă, în timp ce el porni mașina în josul dealului, spre casa ei.

Taylor deschise portiera.

– Mulțumesc că m-ai salvat.

El opri motorul și se întoarse s-o urmărească încă o dată pe această femeie uluitoare.

– Mă înnebunești.

Ea deschise larg portiera.

– Nu, nu-i adevărat, Gordon, spuse ea, mușcându-și buzele și întorcându-și din nou capul.

Oftând, o privi cum sare din mașină și o ia la fugă spre ușa din față. Ce naiba ar trebui să facă? O dorea. Ardea de dorința s-o atingă, s-o guste, s-o țină în brațe. Nu se putea gândi decât la Taylor Bowen... și la tot ce avuseseră.

Și la ce pierduseră.

Supărat, deschise brusc portiera și o urmă în sufrageria micuță. Frustrarea făcea ca stomacul să i se strângă dureros.

– Îți aduc un prosop. Taylor dispăru în bucătărie și se întoarse câteva clipe mai târziu cu două prosoape roz. Uite telefonul. Sun-o pe Sue cât mă schimb eu.

Oftând, el își scoase pantofii și își șterse fața și gâtul, apoi se îndreptă spre telefon. Sue răspunse la primul apel. Tonul acesteia și zgomotul de fond îl avertizară pe Gordon că situația se înrăutățise și mai tare, în urma lui.

– Mașina lui Taylor s-a stricat, îi spuse el. Ai o primă pentru asta, Sue. Îmi pare rău că te-am lăsat acolo cu o ceată de nebuni.

– Nici o problemă, răspunse ea pe un ton suspicios de dulce. Nu te grăbi. Am reprogramat deja și pacienții tăi. Ia prânzul cu ea.

Ia prânzul? Nu semăna cu Sue Wheeler pe care o cunoștea el și de care se temea.

– Bine, sigur, consimți el, consultându-și ceasul. Ne întoarcem pe la unu.

– Următoarea programare a lui Taylor este la ora paisprezece.

Se auzi lătratul unui câine și un strănut.

– Ești sigură, Sue?

– Foarte sigură. Am totul sub control, adăugă ea, râzând nervos. Nu mă descurc eu de fiecare dată?

Gordon ezită.

– Da, în privința asta ai dreptate. Își drese glasul. Bine, atunci ne întoarcem la două, dar dă-mi un mesaj pe pager dacă intervine ceva. Poate că într-o bună zi o să avem și aici un releu, ca să putem folosi celularele.

– Mai e până atunci, râse ea din nou.

După care se auzi tonul.

Închise telefonul și începu să se șteargă din nou pe cap, storcând apa din părul strâns în coadă la ceafă. Poate că avea timp să dea și el o fugă acasă, să se schimbe. Nu, n-o va lăsa acolo singură pe Sue mai mult decât va fi cazul.

– E totul în ordine? îl întrebă Taylor de lângă scară.

El se întoarse spre ea, strângând încă prosopul roz în mână. Își schimbase rochia galbenă cu un pulovăr și o pereche de blugi prespălați. Era încălțată cu o pereche de ghete nou-nouțe.

– Văd că te-ai dat bătută, zâmbi el.

– Mda, am renunțat la sandale și rochii de vară până voi coborî din munți.

Amintindu-și că ea plănuia să plece, se întristă, dar se strădui să-și ascundă acest sentiment.

– Aș putea să folosesc storcătorul tău pentru blugii și cămașa mea? o întrebă ridicând din umeri și zâmbind.

– Sigur, dar n-ar trebui să ne întoarcem? răspunse ea, făcându-i semn s-o urmeze. Să înțeleg că Sue ne-a reprogramat pacienții?

– Exact.

– Când trebuie să ne întoarcem? îl întrebă peste umăr, în timp ce-l conducea spre bucătărie.

– Pe la două.

– Atât de târziu? Deschise o ușă verde. Aici e spălătoria.

– Sue mi-a spus că i-a reprogramat pe toți după-amiază. Se pare că vom termina diseară târziu.

Se apropie de ușa îngustă și se uită în jos la gazda lui. Ochii ei verzi străluciră, când un tunet se auzi în depărtare. Trăsnetul lovi undeva în apropiere, făcând podeaua să vibreze sub picioarele lor.

Era atât de aproape de el. Atât de accesibilă. Se sprijini într-o mână de perete și dădu drumul prosopului. Încet, o mângâie pe obraz cu dosul degetelor. Ea închise ochii și răspunse mângâierii, trezind în venele lui un infern de senzații.

El îi cuprinse bărbia cu mâna și îi ridică fața. Ochii ei se deschiseră larg, în privire citindu-i-se același conflict ca și cel din sufletul lui.

– Nu, șopti ea cu buzele tremurând. Te rog.

Cuvintele ei avură efectul unei găleți cu apă rece ca gheața. Gordon strânse pumnii și își lăsă mâinile pe lângă corp.

– Iartă-mă.

Ea intră în bucătărie, depărtându-se.

– Mai bine aș suna pe cineva să vină la mașina mea, cât te usuci tu. Pot să încălzesc niște supă.

El își drese glasul.

– Ar fi minunat. Mulțumesc.

Intră în spălătorie și închise ușa, apoi își goli buzunarele pe capacul storcătorului. Puse aparatul pe viteză maximă, se rezemă de el și aștepta. Blugii erau doar umeziți, așa că nu-i luă prea mult timp.

Sue îi spusese c-ar trebui să vorbească cu Taylor. Iată o ocazie perfectă. Erau singuri. Aveau la dispoziție câteva ore. Iar el era în chiloți, cu Taylor de cealaltă parte a ușii.

La naiba, nu te duce acolo.

Își reaminti cuvintele lui Sue. Masându-și ceafa, cântări opțiunile. Dacă-i va spune totul lui Taylor, ea își va da seama ce greșeală făcuse, cu zece ani în urmă. Dar ce importanță ar mai avea acum?

Își reaminti ziua când mersese la ea acasă și aflase că plecase. Mama ei refuzase să-i vorbească, dar tatăl lui Taylor nu ezitase. Îi spusese că fetița lui era prea bună pentru un ticălos fustangiu ca el, și asta fusese tot. Pe Gordon începuse să-l ardă gâtul din cauza lacrimilor pe care și le reținuse. Băieții nu plâng, iar el, pe atunci, era deja bărbat.

Un bărbat cu inima frântă.

Taylor îl rănise în cel mai crud mod. Nu-l iubise la fel de mult cum o iubise el. Dacă l-ar fi iubit, ar fi venit la el și i-ar fi cerut să-i spună adevărul. În loc să procedeze așa, ea fugise și aruncase dragostea lor ca pe o pereche de șosete vechi.

Nu venise la el ca să afle adevărul. De ce i l-ar dezvălui el acum? Era evident că pentru ea nu conta. Nu, nu va avea această inițiativă. Dacă voia Sue să-i spună, era treaba ei. În ce-l privea pe el, Taylor era cea care-i datora explicații. Totul se rezumase la un singur aspect: încredere.

*

* *

În momentul în care ușa spălătoriei se închise, Taylor se sprijini de masa din bucătărie și numără în gând până la zece. Gordon aproape c-o sărutase din nou. Chiar mai rău, și ea și-ar fi dorit s-o sărute.

– Nu poți face așa ceva, murmură ea.

Gordon o înșelase cu cea mai bună prietenă a ei. Cum îl putea dori acum?

Nu-l dorea. Era doar o simplă problemă hormonală. Se putea controla.

– Demonstreaz-o.

Strângând din dinți, luă cartea de telefon și o deschise la depanări auto. Avea două nume, în Digby. Unul dintre ele îi suna familiar, așa încât îl formă pe acesta. Explică situația, apoi își spuse numele și adresa.

– Auzisem că te-ai întors în Digby, zise bărbatul de la celălalt capăt al firului. Pun pariu că nu mă mai ții minte.

Ea se uită din nou la numele mecanicului, încercând să-și amintească.

– Păi, numele îmi sună cunoscut, dar...

– Vai, sunt distrus, spuse el râzând. Fratele tău și cu mine am jucat base-ball, în liceu.

Sigur. Fratele ei, Mike, jucase base-ball în liceu cu unul dintre prietenii lui, Rick Miller.

– Rick, da, mi-am adus aminte.

După câteva minute de discuții amicale, Taylor aranjă să-i fie dusă mașina la atelierul lui, apoi deschise o cutie cu supă de legume și o puse la încălzit.

Se părea că Gordon urma să se ascundă în spălătorie încă multă vreme de acum încolo. *Foarte bine.* Se comporta copilărește. Și de ce nu-i dăduse nici o explicație în legătură cu cele întâmplate între el și Sue, în noaptea absolvirii?

Ryan semăna leit cu mama lui, așa încât n-avea nici un indiciu. Poate-ar trebui să-l întrebe pe puști care era adevărul. Nu, dacă l-ar fi întrebat, Gordon ar fi crezut că-i păsa. Iar ei nu-i păsa, desigur.

Mă rog, nu prea mult. Bine, chiar dacă Gordon nu era tatăl lui Ryan, faptul că se culcase cu cea mai bună prietenă a ei chiar după ce se despărțise de ea, rămăsese o realitate. Își îndreptă ochii spre ușa închisă a spălătoriei. Ce dracu' făcea înăuntru? Bineînțeles, era aproape gol.

Potolește-te.

Trase adânc aer în piept și se așeză la masă. De acum înainte nu va mai reacționa la gesturile lui Gordon, și nu-l va mai încuraja când îi va mai face avansuri. Nimic.

Îi voi povesti despre Jeremy.

Ușa spălătoriei se deschise cu un scârțâit și Gordon ieși, lipăind desculț, cu șosetele în mână.

– S-au uscat toate, spuse el. Mulțumesc.

– Masa este aproape gata.

Turnă supa în două boluri.

– Te ajut cu ceva?

– Sigur. Este o carafă cu ceai de fructe în frigider. Îl urmări punând gheață în pahare, apoi umplându-le cu ceai. Văd c-ai învățat să te descurci singur, ca un veritabil burlac.

– M-da.

De ce nu-i spunea odată ce voia să audă? *Nu, nu-mi pasă,* gândi ea. Luă un coș și îl umplu cu felii de pâine, apoi se așeză în fața lui, de cealaltă parte a mesei. Nu-i păsa deloc de viața lui Gordon.

Mincinoaso!

– Așadar... nu te-ai însurat până acum?

De ce-l întrebase tocmai asta? Simplă conversație. Nimic mai mult. Cel puțin, nu-l întrebase despre Sue.

– Nu, răspunse el, luând o lingură de supă. Mulțumesc pentru masă.

– Cu plăcere.

Taylor își mâncă tăcută supa, sperând ca el să-i ofere informații suplimentare.

– Dar tu? o întrebă el după o vreme, speriind-o.

– Eu ce?

– Te-ai măritat?

Bine, era o întrebare cinstită.

– Nu, școala m-a ținut prea ocupată. *Spune-i despre Jeremy.* Știi cum este.

El mai luă o lingură de supă, apoi o privi lung mai mult timp.

– Nu-mi vine să cred că n-au existat studenți la medicină care să-ți bată la ușă.

– Păi, de fapt...

Telefonul sună, iar ea sări să răspundă. Exact când își găsise curajul să-i vorbească despre Jeremy.

– Alo?

– Taylor, sunt Rick Miller.

– Dar văd că ești rapid, nu glumă, spuse ea, mirată că-l auzea atât de curând.

– Am fost să mă uit la mașina ta.

– Cât de grav e? îl întrebă, rezemându-se de masă. Se mai poate face ceva?

Rick râse, apoi spuse:

– O canistră de benzină fără plumb ar rezolva imediat problema.

– Dar… Taylor rememoră evenimentele serii trecute. Își amintea cu claritate când pusese benzină. I-am făcut plinul aseară. Este vreo scurgere pe undeva?

– Am verificat. Nu-i nimic.

– Ești sigur?

– Sigur, dar am s-o iau să-i fac niște teste suplimentare.

– Bine, mulțumesc.

Taylor stabili să-și ia mașina a doua zi, apoi puse receptorul în furcă și se întoarse spre Gordon.

– Ciudat.

– Ți-a furat cineva benzina?

– În Digby?

Râzând nervos, se întoarse la masă și mai luă o înghițitură de ceai.

– I-am făcut plinul, și ar fi trebuit să-mi ajungă multă vreme, în orașul ăsta.

El dădu din cap și mai luă o gură de ceai.

– Ori are o scurgere pe undeva, ori ți-a furat cineva benzina.

– Asta a spus și Rick.

Gordon își consultă ceasul.

– Cred c-ar fi timpul să ne întoarcem la lucru.

– E-n ordine. Taylor strânse vasele și le lăsă în chiuvetă, apoi își luă trusa medicală și geanta. Sunt gata.

Gordon îi ținu ușa deschisă.

– Bine, măcar, c-a stat ploaia.

El se oprise cu mâinile în buzunare, pe peluza din fața casei.

Când îl văzu cum stătea în fața casei în care crescuse, privind orizontul, fu asaltată de amintiri. Retrăi multiplele momente când o așteptase, chiar aici pe verandă. Nimic nu contase mai mult pentru ea, în tinerețe, decât să-l vadă pe Gordon Lane.

Nimic.

Și nimic n-o duruse mai mult decât pierderea lui.

Capitolul 7

Gordon deschise brusc ușa și se îndreptă spre biroul secretarei sale, când văzu sala de așteptare goală.

– Oho, ce schimbare! exclamă el, aruncându-i lui Sue un zâmbet satisfăcut. Îți mulțumesc pentru cum te-ai descurcat azi.

– Asta mi-e meseria. Își subție privirea și îl urmări, suspicioasă. Ce s-a întâmplat?

– M-am gândit serios la ce mi-ai spus.

Își împreună mâinile la spate, legănându-se pe călcâie.

– Și…?

– Nu pot să-ți spun deocamdată nimic. Se aplecă și o sărută pe obraz. Taylor mai este aici?

Sue zâmbi și oftă prelung.

– Asta înseamnă că te-ai hotărât să…

– Poate, ridică Gordon din umeri. Mai e aici?

– Da, cu ultimul pacient, răspunse Sue, mușcându-și buza. Gordon, mă bucur foarte mult.

– A dispărut doamna Hyde?

Ea clătină din cap, în timp ce pe obraz i se prelingea o lacrimă.

– Oh, uite ce mi-ai făcut! Râzând, se șterse cu un șervețel. La sfârșit vreau un raport complet.

– Sunt unele lucruri pe care un bărbat nu le poate spune nici măcar secretarei sale, o tachină el, sperând să fie ceva de spus. În afară de asta, nici nu știm dacă se va schimba ceva.

– Sunt sigură că se va schimba totul.

– Nu, nu cobi.

Sue râse din nou.

– De când ai devenit tu superstițios?

– Sunt doar prudent. I-am dat liber lui Hank în seara asta, din moment ce n-avem nici un pacient peste noapte. Mai am de completat niște fișe. Se întoarse să plece. Ah, era să uit, au venit rezultatele analizelor lui Peticel și nu apare nimic deosebit în ele. Ne-am întors de unde-am plecat.

– Trebuie să fie vreo alergie, zise Sue, clătinând din cap. Dar la ce?

– Asta mă întreb și eu. Încearcă să ții un jurnal cu dieta lui, apoi vom examina împrejurările. Din nou.

– Văd că nu prea avem ce altceva să facem.

– Spune-i lui Ryan să nu-i dea să mănânce resturi din mâncarea lui și, dacă vrei, te rog să-i spui lui Taylor c-aș vrea s-o văd înainte să plece.

– Dacă vreau? Va fi plăcerea mea.

Începu să sune telefonul și Sue răspunse:

– Clinica veterinară din Digby. Își roti privirea spre Gordon. Da, este și Clinica medicală. Deocamdată.

El se îndreptă spre propriul birou, cu sufletul plin de speranță și, pentru prima oară de când venise Taylor, era fericit. Sigur, l-ar putea răni cumplit dacă ar refuza să-i dea o a doua șansă, dar numai așa va ști cum stau lucrurile.

– Îi transmit mesajul, răspunse Sue la telefon.

Inflexiunile vocii ei îl determinară să se oprească și să se întoarcă spre ea. O auzi citind un număr de fax pe care tocmai îl notase, apoi confirmă că-i va spune lui Taylor să-i trimită o schemă cum să ajungă din Denver în Digby.

În sfârșit, venea fratele ei, în vizită. Nu-l mai văzuse pe Mike Bowen din ziua absolvirii. Dar de ce trebuia să-i spună lui Mike cum să ajungă aici? Curios să afle când vine, Gordon așteptă până ce Sue închise telefonul.

– Era Mike? o întrebă el.

Sue tresări.

– Credeam că ești în birou. Era gata să fac un infarct.

– Îmi pare rău. Arătă spre mesaj. Ne vizitează Mike?

– Nu, mesajul era din partea altcuiva.

Puse hârtia pe marginea biroului, printre alte hârtii, și scoase agenda cu programările lui Gordon.

– Ai o programare mâine la ora nouă. Își arcui o sprânceană. O să reușești să vii cu mașina ta?

– Nici nu știu dacă mă va duce azi acasă. Oare Sue schimbase deliberat subiectul? La nouă. Voi fi aici. Aș putea veni cu bicicleta, dacă vremea o să fie de partea mea.

– Bine, du-te și termină-ți treaba, ca să fii liber pentru discuția de mai târziu cu Taylor, după ce îi va pleca ultimul pacient.

– Mă exploatezi ca pe un sclav, glumi el, în timp ce se îndreptă spre birou.

Probabil e numai imaginația lui. Oricare ar fi fost mesajul preluat de Sue, nu era mai important decât planurile sale pentru seara asta. În această seară va pune bazele viitorului.

Împreună cu Taylor. Cel puțin așa spera.

*
* *

Sue își ascunse fața în mâini și gemu când Gordon n-o mai putea auzi. Cine dracu' era Jeremy Cole și de ce venea s-o vadă pe Taylor? Sigur, era logic ca Taylor să aibă un prieten. Era tânără și atrăgătoare, în definitiv.

– Trebuie să fac ceva în privința asta.

Își lăsă din nou ochii pe mesaj și în colțul buzelor îi apăru un zâmbet. Dr. Cole va avea nevoie de un ghid, dacă va dori să facă turul orașului. Sue răsfoi agenda cu programările lui Taylor. Iar dr. Bowen avea un program foarte încărcat. Sau, cel puțin, așa se va întâmpla, după ce-l va modifica ea.

Notă niște indicații, mai degrabă imaginare, despre traseul pe care se ajungea în Digby din Denver, apoi îi trimise schema, prin fax, doctorului Cole. Tot aici va ajunge, numai că-i va lua ceva mai mult timp.

După ce foaia trecu prin fax, Sue se rezemă de spătarul scaunului, oftând încântată. Acum trebuia să organizeze itinerarul doctorului Cole. În definitiv, putea măcar să-i arate musafirului lui Taylor împrejurimile orașului Digby și să aibă grijă de acesta, să nu se plictisească.

Măcar atât.

*
* *

Taylor îi prescrise un antibiotic ultimului – spera să fie ultimul – ei pacient pe ziua de azi. Conduse femeia spre ușă.

– Aveți grijă să nu întrerupeți tratamentul, doamnă Odin.

– O să am.

Taylor se rezemă de tocul ușii și întâlni privirea lui Sue.

– Am terminat? Pot să mă lungesc pe jos și să mă culc?

Sue râse și-i înmână un teanc de mesaje, apoi se îndreptă spre ușa principală cu un mănunchi de chei în mână. Închise ușa, apoi stinse luminile din sala de așteptare și trase jaluzelele.

– Gata. Acum numai o urgență te mai poate găsi.

Taylor zâmbi și amintirile o inundară. Ea și Sue fuseseră, cândva, foarte apropiate. Au râs și au plâns împreună, începând de la grădiniță până la terminarea liceului. Amintindu-și că sfârșitul liceului însemnase sfârșitul a toate, lui Taylor i se strânse inima. N-o putea învinovăți numai pe Sue. Gordon nu era nici pe departe atât de nevinovat.

Închizându-se în sine, Taylor începu să-și citească mesajele. Ultimul mesaj îi atrase atenția.

– Oh, la naiba, am uitat de Jeremy!

– Taylor, bine că mai ești aici.

Se sperie când auzi vocea lui Gordon, și scăpă mesajele din mâini. Se aplecară amândoi să le culeagă și se atinseră accidental, tresărind instantaneu. Privirile li se întâlniră. În ochii lui era ceva deosebit. Ceva mult prea intens.

– Păi, eu am plecat, îi anunță Sue, pornind pe hol cu viteza ei caracteristică. I-am trimis deja doctorului Cole, prin fax, instrucțiunile cum să ajungă în Digby.

– Oh, îți mulțumesc.

Taylor se uită lung după Sue, încruntată. Privi din nou mesajul din mână și observă că Sue notase pe marginea biletului: *Trimis fax lui Jeremy Cole, azi la 17:40.*

Se auzi ușa din față și Sue dispăru. Rămăsese aprinsă doar lumina din secretariat.

– Mă bucur că n-ai plecat încă, Taylor, zise Gordon, întorcându-se spre ea. Am ceva foarte important de discutat cu tine. Cred c-a sosit timpul să lămurim neînțelegerile și să depășim trecutul.

Trebuia *neapărat* să-i vorbească despre Jeremy. Înghiți cu greu nodul care i se puse în gât și își umezi buzele.

– Sue a fost foarte amabilă c-a trimis faxul în locul meu. Jeremy este un prieten din facultate. Desigur, *prieten* nu era tocmai cuvântul potrivit. O să vină în vizită.

– Drăguț din partea lui.

Întâlni privirea lui Gordon, însă expresia acestuia era și mai serioasă. Acum venise momentul. Curând va afla că Jeremy e mai mult decât un prieten.

– Este…

Deodată telefonul începu să sune. Râzând, el ridică receptorul, continuând s-o privească.

– Da? Adică, Clinica Digby. Taylor? Sigur. După câteva momente de tăcere, Gordon spuse: Cred… cred c-ar fi mai bine să vorbiți cu ea. O clipă. Ridicând dintr-o sprânceană, își drese glasul și îi întinse receptorul. Jeremy Cole vrea să știe dacă trebuie să închirieze o cameră la hotel sau va sta cu tine.

– Oh! Mâna începu să-i tremure când luă telefonul de la Gordon. Eu… ăă… o clipă. Duse receptorul la ureche. Jeremy, spuse ea, sperând ca vocea să nu-i trădeze emoțiile. Când sosești?

– Ajung vineri, răspunse Jeremy. Mi-a fost dor de tine – vocea îi scăzuse la nivelul unei șoapte, iar Taylor se crispă. Ai o cameră și pentru un doctor singur, la tine acasă?

Un fior de gheață o străbătu și își îndreptă privirea spre figura crispată a lui Gordon. Fără nici un cuvânt, acesta ieși. Taylor nu auzi închizându-se ușa, așa încât presupuse că plecase în biroul lui.

– Taylor, mai ești acolo?

– Da, Jeremy, sunt aici, zise ea, dregându-și glasul. Nu cred c-ar fi bine să stai la mine. Digby este un oraș mic.

– Cui îi pasă ce cred moșii ăia?

– Mie. Acum sunt medic în oraș și nu vreau să provoc un scandal. *Doar dacă ar fi vorba despre medicul veterinar din localitate.* În afară de asta, nu suntem… adică, tu și cu mine nu suntem… ăă…

– Așa-i, dar știi bine că eu sunt pregătit.

– Știu, însă eu nu sunt.

Răspunsul ei a fost brusc și crud, dar adevărat. Se uită spre holul pustiu, sperând ca Gordon să nu fi plecat. Era timpul să lămurească neînțelegerile dintre ei, într-un fel sau altul.

– Bine, atunci dă-mi telefonul celui mai apropiat hotel, spuse Jeremy, evident dezamăgit.

– Hotel? Digby nu are un… Stai puțin. Nu putea spune asta, fiindcă atunci va insista să stea la ea. Disperată, găsi cartea de telefon și răsfoi paginile. Aha, uite. Există un motel, în centrul orașului, și câteva căsuțe de închiriat, la periferie. Sun să văd dacă au locuri libere.

– Și dacă n-au?

Taylor își șterse de blugi palmele umezite.

– Vom vedea atunci.

– Știi ce sentimente am pentru tine, Taylor.

Nu, de fapt, nu știa, și acum nici n-o interesa, fiindcă ea nu simțea nimic pentru Jeremy în afară de iritare. Nu se putea gândi decât la expresia crispată a lui Gordon.

– Am un alt apel, Jeremy, minți ea. O urgență… Ne vedem vineri.

Închise telefonul și trase adânc aer în piept și, încet, porni spre biroul lui Gordon. Era ocupat, se uita pe o fișă și nota ceva.

– Gordon, eu…

– Nu-i cazul. Își ridică ochii spre ea, cu o expresie rece pe chip. Trebuia să-mi dau seama că o femeie frumoasă ca tine are un iubit.

– Nu-i chiar iubitul meu.

Sprânceana lui se arcui.

– Nu?

– Păi, ne întâlnim, dar… Oftă. Gordon, trebuie să vorbim.

El clătină din cap și se rezemă de spătar, oftând.

– Și eu intenționam să vorbesc cu tine, în seara asta. Un râs fals îi ieși de pe buze și Gordon începu să învârtească creionul între degete. Când îi întâlni din nou privirea, din ochi îi dispăruse orice căldură. Îmi pare rău, Taylor. Bine, cel puțin, că n-am spus ceva ce-aș fi regretat mai târziu.

– Nu, nu înțelegi.

Se apropie de el, neștiind ce să spună. Reuși să străbată jumătate din distanță, nereușind să facă încă un pas. Mândria o împiedica. Gordon Lane o înșelase cu cea mai bună prietenă a ei. Doamne, ce naiba îi trecea prin minte?

– L-am sunat pe Rick Miller, îi spuse Gordon cu o voce lipsită de orice emoție. Îți aduce mașina.

– Mulțumesc. Se întoarse și porni spre ușă. Îl aștept în fața clinicii.

Aruncă o privire în urmă. Durerea care apăruse în ochii lui Gordon o întrista, dar își ascunse sentimentele.

Capitolul 8

Taylor făcu rezervările pentru Jeremy la motelul din Digby, apoi se îndreptă spre ușă ca să plece la clinică.

Prezența lui Jeremy în oraș o va ajuta să nu se mai gândească tot timpul la Gordon, deși era ușurată că nu va sta la ea acasă. Se întrebă cum îi va organiza lui Jeremy timpul pe parcursul week-endului, dar toate gândurile ei dispărură când văzu urmele de urs de afară.

Furtuna de ieri transformase pământul din curte în noroi, iar acum se zăreau zeci de urme de urs imprimate în el. Alergă până la mașină, descuie portiera și sări înăuntru. Se uită rapid de jur împrejur, asigurându-se că ursul nu se afla prin zonă.

În sfârșit ajunse la clinică și își parcă mașina lângă jeepul lui Gordon, după care intră, în viteză, în clădire.

Își puse halatul și se îndreptă spre biroul lui Sue, ca să vadă ce programări avea în acea zi. Azi spera să fie mai bine decât ieri. Lui Taylor nu-i veni să creadă când văzu că sala de așteptare era aproape goală.

– I-ai gonit pe toți? o întrebă ea pe Sue.

Chicotind, aceasta arătă spre agenda cu programări.

– Doar două programări ai azi, însă majoritatea pacienților de ieri au venit neprogramați. Mai ții minte?

– Ah, da. Dar parcă Sue îi spusese, cu o zi în urmă, că avea un program încărcat. Oftând, Taylor își consultă agenda. Presupun că, o dată ce oamenii se vor obișnui să mă aibă în oraș, vor suna să se programeze.

– Păi, n-aș fi chiar atât de sigură, dar am să pun un anunț și am să fac un pliant cu regulamentul clinicii în ce privește programările și consultațiile de urgență.

– Mulțumesc. O privi lung pe Sue. Gordon are dreptate când afirmă că ești Femeia Fantastică.

Sue roși și lăsă capul în jos.

– Îmi fac doar datoria.

– Știi cumva numărul de telefon de la Centrul de protecție a animalelor din Digby?

Sue se încruntă.

– Gordon e Centrul de protecție a animalelor, dar în această dimineață este în sala de operații.

– În această dimineață am găsit din nou urme de urși în curtea mea.

– Urși? Atât de departe, în oraș? Sue făcu ochii mari. Din nou? Ce vrei să spui prin „din nou"?

– Asta-i a treia oară când le văd lângă casa mea, zise Taylor, simțind gheara de gheață a fricii în inimă. Nu prea mă dau în vânt după urși. Mai ales după cei care mă urmăresc.

– Îmi aduc aminte, spuse Sue pe un ton înțelegător. Am să-i spun lui Gordon.

Ușa din față se deschise și Ryan intră în fugă.

– Bună, mami, spuse copilul. Mi-am uitat pachetul cu mâncare.

– Știu, răspunse Sue, întinzând mâna după geantă. De ce n-ai zis nimic când ai fost mai devreme aici?

Ryan ridică din umeri.

– Nu știu.

Sue îi dădu fiului său câteva bancnote.

– Du-te direct la doamna Lane, după ore, pentru că altfel își va face griji.

– Bine. Azi o să facă prăjiturele cu unt de arahide.

Îndesând bancnotele în buzunar, Ryan îi aruncă lui Taylor o privire curioasă, apoi ieși în fugă, la fel cum intrase, făcând clopoțeii de la intrare să se agite nebunește.

– Jur că băiatul ăsta nu merge niciodată normal oriunde s-ar afla, spuse Sue râzând. Băgă geanta într-un sertar al biroului și îl închise. Aș vrea să am și eu tot atâta energie, adăugă ea.

Taylor nu se putu abține să zâmbească. Sue avea mai multă energie chiar și decât Dumnezeu.

– Lasă că te descurci tu, nu te plânge.

Sue deveni serioasă.

– Taylor, aș dori să avem o mică discuție, amândouă. Aș vrea să vorbim despre ceva ce trebuia lămurit de mult timp.

Taylor roși și i se uscă gura.

– N-avem despre ce vorbi.

– Ba da, avem, și tu știi bine la ce mă refer. Amândouă știm. Sue o luă de mână pe Taylor, privind-o rugător. Te rog. Dă-mi doar o singură seară din viața ta, ca să-ți explic totul, apoi n-am să mai aduc niciodată vorba despre asta.

Taylor văzu tristețea din ochii fostei sale prietene și își aminti de zilele pe care și le petrecuseră împreună, în

copilărie. Deși Sue o trădase, Taylor nu-i putea refuza această șansă de a-și liniști conștiința. Indiferent ce i-ar fi spus Sue, n-ar fi schimbat nimic, dar măcar i-ar fi satisfăcut curiozitatea și i-ar fi prezentat o imagine de ansamblu asupra întregii povești.

– Bine. Taylor se aplecă și deschise agenda cu programări, răsfoind paginile până ajunse la săptămânile următoare. Îmi cunoști programul mai bine decât mi-l știu eu. Vino la cină în seara asta și vom...

– Nu, e prea devreme.

Încruntându-se, Taylor întâlni privirea speriată a lui Sue.

– Prea devreme pentru ce?

– Luna plină. Adeptă a astrologiei, Sue era convinsă că o va ajuta luna plină. Nu mă lua în seamă, adăugă ea. Aha, uite, marțea care vine ar fi excelent, iar Ryan va fi plecat cu clasa într-o excursie la Denver, de unde se va întoarce abia a doua zi.

– E-n ordine, atunci marți să fie. Taylor observă imensa ușurare care apăru pe chipul lui Sue. De ce oare? Poți veni pe la șapte?

– Sigur, și am să aduc o pizza și o sticlă de vin.

– Iar eu am să cumpăr ceva cu ciocolată.

– Mulțumesc, Taylor. Sue îi strânse mâna și zâmbi. Nu vei regreta. Îți promit.

Deja regret. Pe Taylor o cuprinse teama. Va fi obligată să rememoreze evenimentele care o determinaseră să părăsească orașul.

– Bine. Când vine primul pacient?

Clopoțeii sunară și doamna Johnson intră, de această dată fără Splendoare. Sue îi zâmbi strâmb lui Taylor.

– Acum.

– Biiine.

Taylor trase aer în piept și se ridică.

– Doamnă Johnson, ați ajuns exact la timp, spuse Sue. Și cred că o cunoașteți deja pe doctorița Bowen.

– O cunosc, dar ar face bine să uite toate prostiile alea pe care le învață doctorii în ziua de azi, bombăni bătrâna, privind-o pieziș pe Taylor. Vreau tratament medical naturist, cum făcea doctorul Hardy – odihnească-se în pace.

– O să procedăm așa cum doriți dumneavoastră, doamnă Johnson, spuse Taylor, încercând să nu zâmbească.

Porni pe hol împreună cu femeia, conducând-o spre cabinetul de consultații.

*
* *

Lângă jeepul lui Gordon opri un BMW elegant, dar prăfuit, și din el ieși un bărbat pe care se vedeau banii.

Hm, probabil s-a rătăcit.

– Scuză-mă, zise tipul.

– Da? Ieși și Gordon din jeep, așteptând ca tipul să-l întrebe despre vreo stradă.

– *Aici* este... Digby?

În glasul acestuia se simțea dezgustul, ceea ce-l făcu pe Gordon să se crispeze.

– Da, Digby este. Aici voiai să ajungi?

Tipul se uită pe o bucată de hârtie.

– Da. Din nefericire. Privi din nou de jur-împrejur, apoi se apropie de Gordon. Poți să-mi spui cum ajung aici? îl întrebă în continuare, arătându-i un punct pe schemă.

Obrajii lui Gordon luară foc.

– Clinica veterinară din Digby?

Ce treabă avea bărbatul ăsta cu clinica lui? N-avea nici un animal în mașină.

– Da, logodnica mea este medic aici, dacă-ți vine să crezi așa ceva.

Gordon strânse din dinți și trase adânc aer în piept.

– Logodnica ta?

– Da. Știi unde găsesc locul ăsta?

Gordon îi observă pieptănătura perfectă, costumul perfect, chipul perfect. Din viața perfectă a lui Taylor. Tipul mirosea de la o poștă a bani. *Mda, perfect.* Dregându-și glasul, întinse mâna, surprins de fermitatea cu care i-o strânse bărbatul.

– Gordon Lane, medicul veterinar din localitate.

Îl privi pe Gordon cu un mai mare interes.

– Atunci, probabil c-o știi pe doctorița Bowen.

– Cred că da, poți spune și așa, admise Gordon, străduindu-se să zâmbească. Pun pariu că ești Jeremy Cole.

– Ai dreptate. Nu-i o splendidă coincidență să dau aici exact peste tine?

Norocul meu.

– Tocmai am plecat de la clinică. Taylor a mai rămas cu un pacient.

– Poate o să termine până ajung eu acolo.

– Credeam că vii abia mâine, zise Gordon, luptându-se să nu vorbească pe un ton acuzator. Ă... mi-a vorbit despre vizita ta.

– Așa e. Însă avionul companiei a ajuns la Denver mai devreme cu o zi, așa încât am închiriat o mașină și am venit aici azi, în loc de mâine dimineață. Se uită din nou pe hârtia pe care încă o mai ținea în mână. Deși am impresia că schema asta ar fi putut fi mai exactă.

Gordon privi hârtia pe care i-o întinse Jeremy și imediat recunoscu scrisul lui Sue.

– Amintește-mi să-ți fac altă hartă pentru drumul de întoarcere. Își scoase butonii de la cămașă și își suflecă mânecile. Ia-o în jos pe Bulevardul Digby cam două cvartale, apoi întoarce pe Drumont. Clinica este pe stânga.

– Minunat, mulțumesc, zise Jeremy, făcându-i cu mâna în timp ce se întorcea spre BMW. Sunt sigur c-o să ne mai vedem cât stau pe aici.

– Cu siguranță.

Gordon așteptă până dispăru mașina din vedere. Acest tip bogat era tot ce-și putea dori Taylor de la viață. Nu un prăpădit de veterinar dintr-un mic orășel de munte. Ea voia să lucreze în cercetare, iar doctorul Cole avea evident banii și relațiile necesare care s-o susțină.

Gordon își privi lung jeepul, mângâindu-i vopseaua cojită. În gât i se puse un nod dureros. Se agățase de trecut prea multă vreme. Era timpul să renunțe la vechitura asta.

Și la Taylor Bowen, de asemenea.

Capitolul 9

Sue se uită peste programul pe care i-l făcuse lui Jeremy Cole și clătină din cap. Doar citindu-l, obosea. Cu siguranță Jeremy nu se va plictisi deloc, dar nici timp pentru Taylor nu prea mai avea. În afară de asta, lui Ryan îi va face plăcere să se ocupe de toate. Va fi ca o vacanță de vară pentru el, însă totul comprimat într-un weekend.

Ușa se deschise, iar ea își ridică ochii căscând, așteptându-se să vadă vreun pacient neprogramat. În loc de asta, văzu că intră unul dintre cei mai chipeși bărbați de pe lume.

Era îmbrăcat impecabil, avea părul ondulat aproape negru și un singur cârlionț îi cădea pe frunte. Inima ei începu să bată mai repede când el se apropie, aruncându-i cel mai seducător zâmbet din câte văzuse ea.

– Bună ziua, spuse el cu o voce blândă și profundă.

– Bună ziua, răspunse Sue, întorcându-i zâmbetul. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Oh, te rog, lasă-mă să fac ceva pentru tine. Nu intra în fiecare zi pe ușă un asemenea bărbat parcă desprins de pe copertele revistelor. Mă rog, de fapt niciodată până acum nu venise în Digby un asemenea bărbat.

– Sunt doctorul Cole. Jeremy Cole.

– Oh! *Oh!* Sue sări în picioare și îi strânse mâna. Mă numesc Sue Wheeler. Am vorbit la telefon ieri și v-am trimis faxul. Se opri și încercă să-și reamintească discuția. Credeam că veniți mâine.

– Schimbare de planuri, zâmbi Jeremy din nou. Taylor e aici?

– Nu, tocmai a plecat la masă.

Slavă Cerului! Sue întoarse hârtia pe care notase itinerarul lui Jeremy.

– Taylor muncește din greu de când a venit aici.

– Sunt convins, răspunse el privind în jur. Chiar este curat aici pentru... ăăă... o clinică veterinară.

Sue își înghiți replica. Altfel, nu era rău deloc. Pentru ea, nu pentru Taylor. În nici un caz pentru Taylor.

– Din moment ce Taylor a fost atât de ocupată, m-a rugat să-ți organizez timpul cât vei sta aici, îi explică ea, încrucișându-și degetele la spate. Nu vrem să te plictisești chiar de la prima vizită.

– Aha, înțeleg.

El se încruntă, apoi o fixă din nou cu privirea, ochii lui căprui măsurând-o din cap până-n picioare. Pe Sue o învălui o căldură plăcută și zâmbi din nou.

– Să sun la motel, să văd dacă te poate primi cu o zi mai devreme. Luă cartea de telefon, sperând ca doamna Llewellyn să nu-i strice planurile. După ce formă numărul, așteptă să ridice receptorul, dar răspunse robotul telefonic. Doamnă Llewellyn –

spuse Sue, ignorând mesajul înregistrat – Jeremy Cole a venit cu o zi mai devreme și… Îi zâmbi lui Jeremy, care continua s-o privească cu acei ochi incredibili. Cum? Un sconcs? Ce nenorocire! Nu, înțeleg. Da, îi voi transmite doctorului Cole scuzele dumneavoastră. Mulțumesc.

Închise telefonul și speră să sune destul de convingător ce avea să-i spună.

– Să înțeleg că a intervenit o problemă? își înălță Jeremy o sprânceană, întrebător, făcând-o să-și dorească să întindă mâna și să-i ridice acel cârlionț de pe frunte.

– Da, mă tem că da. Sue trase aer în piept, încercând să-și amintească planurile pe care le făcuse. Nu-și imaginase că Jeremy putea fi atât de chipeș. Emoționată, închise cartea de telefon și o puse la loc în sertar. În pivnița motelului - a intrat un sconcs și a trebuit să închidă până rezolvă problema.

– Ei bine, atunci va trebui să locuiesc la Tay…

– Nici nu intră în discuție. Eu am o cameră de oaspeți, și asta ne va ajuta în desfășurarea programului din acest weekend.

– Dar ce-i cu casa lui Taylor?

– Păi n-are nici un fel de mobilă în camera de oaspeți, și nu accept un refuz, insistă ea, rugându-se ca Ryan și Peticel să nu se fi jucat prin acea cameră. Pun în funcțiune robotul și mergem chiar acum să te instalezi.

– Cred c-ar trebui să vorbesc mai întâi cu Taylor, înainte de a-ți crea atât de multe probleme.

– Nu-mi creezi nici o problemă. În plus, Taylor este de serviciu la clinică în acest weekend și abia vei apuca s-o vezi.

– Oh, nu mi-am dat seama, oftă el, băgându-și mâinile în buzunare. Presupun că n-am de ales și trebuie să accept oferta ta generoasă.

– Exact, îi aruncă Sue ceea ce credea c-ar fi cel mai sexy zâmbet al ei. N-ai.

Iar eu n-am de ales decât să cred în dragostea la prima vedere.

*
* *

Weekendul se scurgea greu. Nici o urgență… și nici urmă de Jeremy. Taylor își petrecuse acasă ore în șir așteptându-l s-o sune. Venise s-o vadă, dar era cu Sue.

Sue. Femeia care-i distrusese relația cu Gordon. Nu-i ajungea că-i răpise bărbatul vieții ei?

Cu toate acestea, în dimineața zilei de duminică Jeremy o sună, în sfârșit, ca să stabilească o întâlnire la micul dejun. Abia atunci realiză Taylor cât de liniștită fusese că nu-l avusese în preajmă tot weekendul. Era timpul să-i spună lui Jeremy că n-aveau nici un viitor împreună.

Se întâlniră la un mic restaurant din oraș, unde el îi povesti încântat că plănuise să coboare cu barca pe râu, după-amiază. Ochii îi străluceau de încântare; purta blugi, ghete de munte și o cămașă de bumbac. Nu-l văzuse niciodată astfel.

Discutară aproape o oră și jumătate despre toate aventurile la care luase parte împreună cu Sue și Ryan, în acest weekend. Taylor era uimită și deloc geloasă. Tipul rezervat, cu o ținută impecabilă, dispăruse, iar transformarea era una pozitivă.

– Jeremy, mă bucur că-ți petreci agreabil weekendul, spuse ea sorbind din cafea. Sue a fost foarte amabilă că s-a ocupat de tine cât am fost eu la serviciu.

Și Taylor nu putu să nu se întrebe despre motivele lui Sue. Bineînțeles, Jeremy era un tip atrăgător. Poate nu era nimic mai mult.

– Singura dată când am mai fost în Munții Stâncoși, a fost la Aspen, la schi. Aceasta, însă, este o experiență incredibilă. Sigur, după ce m-am obișnuit cu altitudinea, adăugă el, roșind.

Jeremy Cole roșea? Părea atât de uman. Taylor se simțise confortabil cu el, dar revăzându-l acum, i se confirma faptul că nu era bărbatul potrivit pentru ea. Chiar dacă o putea ajuta să obțină bursa în cercetare pe care și-o dorise dintotdeauna, gândul de a se căsători cu el n-o încânta. Ar fi însemnat să se prostitueze.

– Deci, te-ai mai gândit dacă mă lași să-ți cumpăr contractul?

Întrebarea lui o luă prin surprindere, și începu să-și roadă buza, îngândurată.

– N-ar fi bine să las Digby fără medic, Jeremy, răspunse ea cu prudență. N-am să fac așa ceva.

– Taylor, eu…

– Nu, stai un pic. Mai am să-ți spun ceva, zise ea, întinzându-se peste masă ca să-i strângă mâna.

– Bine, te ascult.

Încă nu putea trece peste schimbarea lui, și spera să fie permanentă.

– M-am gândit mult la relația noastră, și…

– Nu suntem făcuți unul pentru celălalt, sfârși el, zâmbind. Însă suntem în continuare prieteni, și consider că-ți irosești talentul aici.

Cuvintele lui o făcură să-și piardă graiul. Avu nevoie de câteva minute ca să-și revină. Despărțirea de Jeremy Cole fusese cu mult mai ușoară decât se așteptase.

– De cât timp ți-ai dat seama de acest lucru?

El clătină din cap și râse.

– Probabil că de multă vreme, dar vizita asta m-a făcut să-mi dau seama de multe aspecte. Trase adânc aer în piept. Îmi place aici, și am de gând să mai stau o vreme la Denver, să verific niște lucruri, pentru tata. Pot să te mai vizitez?

– Dacă poți? O cuprinse un val de căldură, căldură care n-avea nici o legătură cu atracția fizică. Era prietenie. Jeremy Cole era mult mai atrăgător ca prieten, decât ca potențial iubit. Mi-ar face mare plăcere să mă mai vizitezi, și îți voi da și numărul de telefon al fratelui meu, la Denver. Am să-l sun și eu, și sunt sigură că va putea să-ți arate împrejurimile.

– Îți mulțumesc. Zâmbi din nou. Ce este amuzant, este că înainte de a veni aici, plănuisem să te iau înapoi cu mine chiar dacă tu n-ai fi vrut. Te legam și te luam cu mine.

– Și acum?

El râse nervos.

– Îmi place mai mult așa. Am senzația că este… situația cea mai potrivită.

– Mda, ai dreptate. Taylor se relaxă pentru prima oară de când primise la clinică telefonul lui. Pagerul ei sună și ea și-l scoase din geantă. Scuză-mă un moment. Aici, în munți, nu funcționează telefoanele mobile, așa încât am să merg la telefonul public.

Îi zări pe Sue și Ryan intrând în restaurant în timp ce ea se îndrepta spre telefon. După ce formă numărul afișat pe pagerul ei, îi privi pe Sue și pe Ryan cum se așezau în separeul lui Jeremy.

Le stătea bine împreună. Chiar foarte bine. Pe buzele ei apăru un zâmbet exact în momentul în care o voce feminină agitată răspunse la telefon.

– Sunt doctorița Bowen, mi-ați trimis un mesaj, spuse Taylor.

– Slavă Domnului, răspunse femeia. Mă numesc Laura Kenner. Băiețelul meu a căzut din copac și mă tem că și-a rupt brațul.

Taylor mai puse câteva întrebări și află că mâna puștiului nu sângera, iar tatăl lui îi imobilizase brațul. Taylor le spuse să vină la clinică, să-i facă o radiografie.

Nu mai folosise aparatul radiologic al lui Gordon, așa încât formă numărul acestuia. Vocea lui tărăgănată și sexy îi făcu hormonii să danseze. *Cuminte, fetițo.*

– Gordon, am un pacient cu care urmează să mă întâlnesc la clinică în câteva minute.

Îi descrise cazul și îi ceru scuze că nu-l rugase să-i arate cum funcționează aparatul. El ignoră scuzele ei și acceptă să vină la clinică. Apoi Taylor se întoarse la masă, dar nu mai găsi pe nimeni. Jeremy lăsase bani pentru consumație și un bilet prin care își cerea scuze că plecase. Ea zâmbi din nou, satisfăcută că problema cu Jeremy fusese definitiv rezolvată.

Conduse scurta distanță până la clinică și parcă mașina în spatele clădirii, deschise ușa și o blocă cu o coadă de mătură, ca soții Kenner să știe să vină înăuntru.

Sosiră câteva minute mai târziu. Micuțul Adam Kenner era un puști fermecător, cu cârlionți blonzi și o fețișoară roșie, înlăcrimată. Taylor îl rugă pe domnul Kenner să-și urce fiul pe masa de consultații, apoi scoase prosopul pe care îl înfășuraseră în jurul brațului copilului. Adam începu să suspine și mai tare.

– Știu că te doare, spuse ea încet, ridicându-i ușor mâneca pentru a-i putea vedea tot brațul. Dar trebuie să văd cât de grav este.

– Puteți să-i dați ceva contra durerii? o întrebă doamna Kenner gata să plângă. Aș prefera să am eu brațul rupt, decât să-mi văd copilul suferind.

– Până nu vedem radiografia, nu, răspunse Taylor. Dacă osul trebuie pus la loc, nu-i bine să aibă ceva în stomac. Nu mai durează mult.

– Aici totu-i aranjat, spuse Gordon din ușă.

Nu-l auzise venind.

– Mulțumesc.

Soții Kenner îi urmară, pe ea și pe Gordon, pe hol, până în cabinetul pentru radiografii.

– Salut, Adam – spuse Gordon pe un ton vesel – ce-ți mai face potaia?

– B-bine, răspunse băiatul plângând.

– Ei bine, la fel vei fi și tu. Gordon dădu la o parte brațul aparatului, făcându-i loc copilului să se așeze pe masă. Ești primul om care face aici o poză. Asta te face destul de special, cred.

Adam dădu din cap și gemu când tatăl lui îl ridică pe masă. Taylor îi arătă lui Gordon la ce oase dorea radiografia și se lăsă îndrumată de el în folosirea aparatului.

Îi trimise pe soții Kenner și pe Adam înapoi în sala de consultații până când ea și cu Gordon developau filmul. După ce scoaseră radiografia, o studie și văzu că osul era fracturat în două locuri. Decise să-i pună un gips temporar și apoi să-i trimită la un specialist la Buena Vista, a doua zi dimineață, la prima oră.

Domnul Kenner se îndoi de corectitudinea deciziei ei și se întoarse spre Gordon.

– Tu ce părere ai? îl întrebă el.

Pacientul lui Taylor voia și o a doua opinie, din partea veterinarului din localitate? Ea își controlă supărarea și măsură doza de calmant pe care i-o dădu lui Adam.

– Bill, sunt doar un veterinar, însă de un lucru sunt sigur.

Taylor o urmări pe doamna Kenner cum îi dădea copilului medicamentul, încercând să ignore conversația celor doi bărbați. Nu reuși.

– Fiul tău e norocos că doctorița Bowen a fost aici ca să-l trateze, și face exact ce-aș fi făcut și eu pentru câinele vostru.

Taylor își ridică privirea și îl văzu pe Gordon zâmbindu-i, cu ochii scăpărând. Inima ei începu să bată nebunește.

Domnul Kenner râse încurcat și clătină din cap.

– Îmi cer scuze, doctore Bowen. N-am intenționat să vă jignesc.

– Nu-i nici o problemă, zâmbi Taylor, luând recipientul cu medicamente de la doamna Kenner. Își va face efectul rapid, apoi punem gipsul provizoriu. Se opri în fața lui Adam și continuă: mâna nu te va mai durea la fel de tare după ce vom pune gipsul. Vrei să fie roșu, verde sau albastru?

– Albastru.

Gordon o asistă, dându-i la mână materialele și instrumentarul de care avea nevoie. După ce termină și familia Kenner plecă, Taylor închise ușa din față și se întoarse în sala de consultații să strângă, dar Gordon i-o luase înainte.

– Mulțumesc, îi spuse ea.

– Cu plăcere, zâmbi el. Te porți frumos cu pacienții; ești bună cu ei.

Lauda lui o încălzi mai mult decât ar fi trebuit.

– Mulțumesc. Și tu la fel.

El făcu câțiva pași spre ea, apoi închise ochii.

– Nu, mai bine nu, șopti.

– Ce nu?

– Se pare că am o problemă, în ultima vreme: nu-mi pot ține mâinile departe de tine. Vocea lui era răgușită și încordată.

– Eu… este…

– Ei bine, am face bine să plecăm înainte ca cineva să decidă să fie deschisă clinica și duminica.

Ea ar fi dorit să-l întrebe de ce-ar fi fost asta o problemă, dar se abținu.

– Am încuiat ușa din față.

După ce verifică toate ușile și jaluzelele, Gordon stinse luminile.

– Gata, o anunță el.

– Îți mulțumesc încă o dată c-ai venit.

– Nici o problemă, zise el pe un ton ușor cinic. Acum ești liberă să te întorci la logodnicul tău.

– La *cine?* Era prea obosită, ca să înțeleagă aluzia. N-am așa ceva.

Și acesta fusese adevărul chiar și înainte de discuția pe care o avusese în dimineața asta cu Jeremy.

– Un bărbat care bate atâta drum doar ca să te vadă este serios, Taylor, zise Gordon, ale cărui trăsături erau încordate ca și cum ar fi suferit enorm. Crede-mă.

– N-am fost niciodată logodiți. În afară de asta, acum este ocupat să hoinărească prin munți cu Sue. Și stă la ea. Știai asta?

Surpriza îl făcu pe Gordon să înalțe din sprâncene.

– Cred că Sue are motivele ei.

Taylor încuviință.

– De acord cu tine. Se întoarse și porni spre ușă. Îți mulțumesc încă o dată că m-ai ajutat, Gordon. Ne vedem mâine.

*
* *

Seara de marți veni prea repede. Soneria lui Taylor se auzi la ora șapte fix, iar ea trase adânc aer în piept înainte de a deschide ușa. În prag, Sue părea nervoasă și strângea o sticlă de vin într-o mână, iar în cealaltă o cutie cu pizza. Era o imagine din trecut. De câte ori sunase Sue exact la aceeași sonerie? Înghițindu-și nodul din gât, luă pizza și își pofti musafira în casă.

– Se pare că va mai ploua, zise Sue, oprindu-se să privească pianul. Ăsta este…

– Mda. Taylor închise ușa și rămase în spatele fostei sale prietene, uitându-se și ea la pian, rememorând trecutul. Al mamei.

– Mai ții minte când cântam la patru mâini la chestia asta?

Taylor zâmbi.

– Mama era răbdătoare ca sfântă.

– Iar tatăl tău avea dopuri în urechi.

Amândouă râseră încordat, iar Taylor se îndreptă spre bucătărie.

– Hai să mâncăm înainte să se răcească.

– Unde-i tirbușonul? întrebă Sue, punând sticla pe masă.

– Păi, nu știu exact, ridică Taylor din umeri. N-am avut nevoie de el de când am venit.

– Sertarul numărul… trei. Sue deschise al treilea sertar și strigă: „Bingo!".

Taylor puse masa în timp ce Sue destupa sticla. Se așezară la masă față-n față, ciudat de tăcute.

– Jeremy mi-a spus că vrei să lucrezi în cercetare. Luă o bucată de pizza. Ce fel de cercetare vrei să faci?

– Imunologie. Astmul mamei mele se agravează pe zi ce trece și face injecții contra alergiei de ani de zile.

– La fel ca Peticel.

– Ce? Așa ceva are Peticel?

– Gordon i-a făcut tot felul de teste, dar câinele e sănătos, zise Sue, ridicând din umeri. Suntem convinși că suferă de o alergie care-i provoacă neplăceri, mai ales pe vreme rea.

– Respiră greu?

– Exact. Are astm. Sue zâmbi trist. Poate că părinții tăi ar trebui să se mute înapoi la munte. Ar putea să-i fie de folos mamei tale, cu astmul de care suferă.

– Poate. Oricum, sper să fie de folos cercetările mele oamenilor care suferă de diverse alergii. Ce-ar fi să-l testăm pe Peticel? N-are ce să-i facă rău și poate așa vom afla despre ce-i vorba. Nu știu dacă s-au făcut vreodată cercetări pe câini, dar de ce să n-o facem noi?

– E-n ordine. Sue își plecă privirea asupra bucății ei de pizza, neatinsă.

– Știu despre ce voiai să discutăm, începu Taylor în timp ce lua sticla și umplea paharele. Și nu-i nevoie s-o facem.

Sue strânse din umeri și ridică paharul pentru un toast.

– Pentru adevăr, fie că vrei să-l auzi, fie că nu.

Stomacul lui Taylor se strânse, și ea sorbi din vin.

– Mmm, bun.

– Bine, tu bea, iar eu vorbesc, zise Sue, sorbind și ea din vin. Sau și mai bine, bem amândouă, iar eu vorbesc în acest timp.

Resemnată, Taylor luă o bucată de pizza.

– S-a făcut, se pare că nu accepți un refuz, așa că te ascult.

– Mulțumesc. Sue mai luă o gură de vin și își strânse degetele în jurul paharului, privind-o lung pe Taylor. Când ți-am spus că sunt însărcinată cu copilul lui Gordon, chiar eram convinsă de asta.

Taylor abia reuși să tragă aer în piept.

– Cât de direct ai spus-o! Nu se îndoise niciodată de sinceritatea lui Sue, acesta fusese și motivul pentru care a fost distrusă în acea vreme și nici nu-l întrebase nimic pe Gordon înainte de a părăsi orașul Digby. Nu m-am gândit niciodată că m-ai mințit, Sue, așa încât discuția asta nu-i necesară.

– Ba da, este.

Luă o gură de vin și își drese glasul. Când ridică privirea spre Taylor, ochii i se umpluseră de lacrimi.

– Să nu îndrăznești să plângi, Sue. Taylor mai luă o gură mare de vin și tuși. Orice, dar nu plânge.

– Nu-ți pot promite, zise Sue cu glasul tremurând. Dar voi încerca. Acum taci și ascultă-mă. E dificil. Am încercat să-l conving pe Gordon c-ar trebui să vorbească cu tine despre ce s-a întâmplat, dar bărbații sunt teribil de proști uneori.

Să nu uităm de încăpățânare. În ciuda a tot ce se întâmplase, Taylor încă mai simțea acea legătură invizibilă dintre ea și Sue. Îi fusese dor de prietenia lor mai mult decât crezuse.

– Continuă. Te ascult.

– Mulțumesc. Sue oftă lung. Mai ții minte noaptea absolvirii noastre? Toți tinerii sub douăzeci de ani din Digby erau beți

înainte de miezul nopții. Sue mai luă o sorbitură și clătină din cap. Eu am fost foarte beată și *foarte* neobișnuită cu alcoolul. Taylor mușcă din pizza și mestecă încet. Aceea a fost noaptea în care am făcut sex prima dată, râse încordată Sue. Problema este că nu mai țin minte cu cine.

– Ce... ce spui? o întrebă Taylor înțepenind. Mi-ai spus că a fost Gor...

– Așteaptă. Te rog ascultă-mă până la capăt.

Furia ardea în pieptul lui Taylor. Acum *trebuia* să afle tot adevărul. Absolut tot.

– *Te ascult.*

– Îmi aduc aminte c-am făcut sex. Oarecum. Știu că s-a întâmplat, dar nu mai țin minte detaliile, spuse Sue cu un glas tremurat. Și mai țin minte că Gordon m-a condus acasă. A trebuit să vomit de două ori.

Taylor începu să-și maseze ceafa și întinse mâna după sticla de vin. Bine că mai cumpărase și ea una, fiindcă va avea nevoie de ea. Umplu din nou ambele pahare.

– Atunci de ce-ai crezut că Gordon este... acela? Gordon a fost cu *mine* în acea noapte, Sue. M-a adus acasă târziu. Țin minte că își făcea probleme fiindcă părinții mei se vor supăra.

– Mi-a spus mai târziu că m-a găsit la marginea drumului, în dreptul curbei de lângă casa ta, după ce te-a condus. Sue râse din nou, dar era un râs amar. Chestia e că eram atât de beată, încât nu mai țin minte cu cine m-am culcat, fără să mai spun că nu-mi mai amintesc nici cum am ajuns în apropierea casei tale. A doua zi mi-am reamintit doar că am făcut sex și că Gordon m-a condus acasă. Am presupus... Sue ridică din umeri. Taylor, îmi pare atât de rău.

Aceasta o privi peste buza paharului. O credea pe Sue. Din nou. O credea fără rezerve.

– Când ai aflat că ești însărcinată, chiar ai fost convinsă că era copilul lui Gordon?

Sue încuviință ușor din cap.

– Știi bine că da. Eram îngrozită, și tu erai cea mai bună prietenă a mea.

– Mda, șopti Taylor. Cui altcuiva să-i fi spus?

Fața lui Sue se schimonosi și lacrimile începură să-i curgă șuvoi.

– Îmi pare rău, dar voi p-plânge, fie că vrei, fie că nu.

Taylor se ridică și luă o cutie de șervețele, pe care o puse lângă Sue.

– Când ți-ai dat seama că nu putea fi copilul lui Gordon?

– N-am presupus că vei *pleca*, spuse Sue cu glasul pierdut. M-am gândit că vom discuta amândouă cu Gordon și vom rezolva cumva problema ivită.

A fost rândul lui Taylor să râdă.

– N-ai decât să crezi că sunt cinică, dar atunci n-aveam deloc chef nici de Gordon, și nici de *tine*.

– Nu, probabil că nu, ai dreptate. Sue mai luă o înghițitură de vin și oftă. A trebuit să le spun părinților mei despre copil și mi-au cerut să le spun cine era tatăl.

– Și le-ai spus că era Gordon? Mama ei încercase să-i vorbească despre asta la multă vreme după ce se mutaseră, dar ea refuzase s-o asculte. Și după aceea ce s-a întâmplat?

– Tata s-a dus și a vorbit cu Gordon și cu ai lui, clătină Sue din cap. A fost destul de neplăcut.

– Pun pariu că Gordon s-a oferit să se însoare cu tine oricum, nu-i așa? o întrebă pe Sue, zâmbind trist.

– Așa-i, deși ne-a spus că nu putea fi el tatăl. Sue luă un alt șervețel și își suflă nasul. După ce-ai plecat, s-a oferit să se

însoare cu mine. Părinții mei au vrut, dar eu n-am putut să fac așa ceva. Întâlni din nou privirea lui Taylor. Am crezut… că te vei întoarce acasă. Chiar am fost convinsă de asta. Ți-am scris zeci de scrisori, dar nu mi-ai răspuns la nici una.

– Nu… Nu le-am deschis niciodată.

– Vai, Taylor. Ochii lui Sue reflectau aceeași tristețe care o chinuia și pe Taylor. Iar eu am trăit în tot acest timp cu vina de a ști ce v-am făcut, ție și lui Gordon.

– Dar când mi-ai spus mie, tu nu știai că nu este el tatăl copilului. Iar *eu* n-am avut încredere în Gordon. Închise ochii și lovi cu palma în masă. Doamne, de ce n-am avut *încredere* în el?

– De-asta îmi pare cel mai rău, zise Sue, luând-o de mână. N-ai avut încredere în Gordon pentru c-ai avut *încredere* în mine. Cea mai b-bună prietenă a ta.

Sue își îngropase fața în mâini și suspina. Furia, confuzia și sentimentul trădării se luptau în Taylor, dar lacrimile lui Sue au făcut ca orice altceva să fie lipsit de importanță. După câteva momente, Taylor o strângea pe Sue în brațe și plângeau amândouă. Toate lacrimile pe care și le reținuse până acum începură să curgă, lăsând-o secătuită și epuizată.

Dacă cel puțin ar fi vorbit cu Gordon, sau ar fi deschis scrisorile lui Sue, sau ar fi ascultat-o pe mama ei… În sfârșit, își bătu ușor pe umăr cea mai bună prietenă – da, cea mai bună prietenă – și luă două șervețele, din care unul i-l întinse ei.

– Gata cu lacrimile, zise Taylor, întorcându-se pe scaunul ei. Te-ai învinuit în toți acești ani, dar n-a fost vina ta.

– Ba da…

– Nu. A fost numai vina *mea* c-am fugit. Am fost lașă. Eu am greșit, nu tu. Doamne, când mă gândesc cât a suferit Gordon…

– I-ai frânt inima, zise Sue printre suspine.

– Trebuie să vorbesc cu el, spuse Taylor în cele din urmă.

– După aceea veți fi din nou împreună, se lumină Sue la față.

– Aș vrea eu să fie atât de simplu. El nu va mai avea niciodată încredere în mine.

– Încrederea este foarte importantă pentru Gordon. Dar te iubește și sunt convinsă că te va crede. În definitiv, sper că tu deja m-ai iertat pe mine.

Taylor încuviință din cap.

– Ai greșit. De ce să nu te iert?

Și de ce mi-a luat atâta timp să ascult?

– N-am mai avut niciodată o prietenă ca tine, Taylor, zâmbi slab Sue. Mi-a fost tare dor de tine.

– Și mie mi-a fost dor de tine, expiră încet Taylor. Am rănit pe toată lumea, inclusiv pe mine însămi.

– Ar fi trebuit să te determin cu multă vreme în urmă să mă asculți.

– Eram prea încăpățânată, râse Taylor. Ei bine, chiar dacă se vor schimba sau nu sentimentele lui Gordon față de mine, trebuie să vorbesc cu el. Întrebarea este, când și cum?

– Asta-i ușor, spuse Sue, ridicând paharul. Pur și simplu, spune-i.

– Da, bine, zise Taylor dându-și ochii peste cap. De mare ajutor îmi ești. Și când ar trebui să-i spun „pur și simplu“?

Expresia lui Sue deveni mai intensă și se aplecă mai aproape de ea.

– În perioada lunii pline, desigur.

Capitolul 10

Lui Ryan nu-i plăcea asta. Absolut deloc. Nu numai că doctorul Cole își petrecuse sfârșitul de săptămână acasă la ei, dar tăntălăul o făcuse pe mama lui să râdă, lucru care nu se prea întâmplase în ultimii ani. Apoi, ca să pună capac la toate, Ryan intrase în bucătărie și îi găsise pupându-se.

Câh!

Și doctorul Cole plănuia să vină și în weekendul ăsta. Cumva, Ryan trebuia să-l împiedice să facă așa ceva.

Profesoara care condusese grupul de elevi în excursie tocmai îl adusese acasă în dimineața asta, iar mămica lui se dusese înapoi la culcare după ce îi deschisese ușa. Azi nu mergea la școală, așa că Ryan stătea acum la fereastra dormitorului său și se gândea, privind cerul dimineții. Gordon trebuia să se însoare cu mămica lui și să fie noul lui tătic, nu Jeremy Cole. Gordon trebuia să fie cel care s-o facă să râdă. Și, da, chiar și s-o pupe.

Câh!

Peticel scheună lângă picioarele lui și Ryan se aplecă să-l scarpine după ureche.

– E numai vina *ei.*

Își roti privirea prin cameră și se fixă pe obiectul de făcut urme de urși care ieșea de sub patul lui. Dacă o va determina pe doctorița Bowen să plece din Digby, pămpălăul ăla bogat nu va mai avea nici un motiv să se întoarcă. Doamna Lane îi povestise lui Ryan cât de înspăimântată era doctorița Bowen de urși. Săptămâna asta vor fi și mai multe urme lângă casa ei.

Mult mai multe.

*

* *

Soneria se auzi la scurtă vreme după răsăritul soarelui și Taylor deschise un ochi. Își simțea limba de parcă ar fi fost îmblănită, iar capul îi pulsa dureros.

Of, Doamne, sunt mahmură.

Gemând, se luptă să se ridice din pat și își aminti cum ea și Sue terminaseră cu succes o sticlă de vin și băuseră o bună parte și din a doua. Sue sunase la un vecin și-l chemase s-o ducă acasă, refuzând să doarmă la Taylor peste noapte, ca să poată fi acasă când se întorcea Ryan din excursie, în acea dimineață.

Soneria se auzi din nou, și parcă ceva mai tare, de data asta. Mormăind, coborî cu greu din pat și își puse pe ea un halat. Ajunse la ușă chiar în momentul în care soneria se auzea a treia oară.

– Vin, vin! Oh! Își prinse capul cu ambele mâini. Sunetul propriei voci aproape făcu să-i explodeze capul. Și mai sunt și medic, pe deasupra, șopti ea. Dădu la o parte perdeaua de la fereastra de lângă ușă, și clipi. Ce căuta Rick Miller pe veranda ei, la ora asta atât de… Oh, nu! Aranjase cu el să-i ia mașina în dimineața asta pentru niște verificări de rutină. O clipă, te rog. Luă geanta și își scoase cheile mașinii de pe inel, apoi deschise ușa. Îmi pare rău, Rick. Am uitat.

Șocul pe care-l avu el, când o văzu cum arăta, era evident.

– O noapte sălbatică? o întrebă zâmbind. Ultima dată când am avut o mahmureală a fost după absolvirea liceului. M-am simțit ca dracu', atunci. Mike, Sue și cu mine am fost beți morți. Nici măcar nu mai știu cum am ajuns acasă, în acea noapte.

Era chiar atât de evidentă cauza stării ei?

– Uite cheile, i le întinse. Mă suni când e gata mașina?

– Sigur, doctore, răspunse el, îndreptându-se spre mașină.

Gemând din nou, Taylor se uită la ceas și se îndreptă spre bucătărie ca să-și facă o cafea.

După patruzeci și cinci de minute, o cană de cafea și un duș, se întoarse în sufragerie, simțindu-se aproape om. O cămașă verde îndesată în blugi va fi o ținută tocmai bună pentru Digby, după ce își va pune și halatul. Luă trusa medicală și geanta, după care își legă un pulovăr în jurul taliei. Clinica era la câțiva pași, iar aerul răcoros de munte din dimineața aceea o va ajuta să-și limpezească mințile. Îi va fi de ajutor și aspirina pe care o înghițise un pic mai înainte.

Ceața din minte i se risipi brusc când realiză ce-i spusese Rick mai devreme, că fusese cu Sue în noaptea absolvirii lor. În noaptea aceea a fost conceput Ryan.

– Oh, nu se poate!

Își scutură capul. Rick fusese aici de la început și ar fi recunoscut, dacă el ar fi fost tatăl copilului. N-avea nici un sens. Bineînțeles, spusese că nici nu mai știa cum ajunsese acasă, în acea noapte.

Și mai vorbise și despre Mike. Își propuse să-l sune pe fratele ei și să-l întrebe ce mai ținea minte despre noaptea cu pricina. Ryan merita să afle cine era tatăl lui, iar Sue va avea un sprijin. Poate că Mike știa cu cine fusese Sue atunci.

Tyalor deschise ușa și văzu pe cineva mișcându-se prin grădină. O închise repede și se uită pe fereastră. Ryan Wheeler ținea în mână un băț lung care avea la un capăt ceva. Fugea prin curte, presânt obiectul în pământ la intervale regulate.

– Ce naiba pui tu la cale? Așteptă până ce puștiul se urcă pe bicicletă și plecă cu bățul balansându-se pe ghidon. O singură modalitate de a afla. Taylor ieși și încuie ușa în urma ei, apoi se apropie de zona unde se aflase Ryan. Urme de urși. Zeci și zeci de urme de urși. Ba nu, urme *false* de urși. Năzdrăvan mic ce ești! Se plimbă de jur-împrejur, observând că urmele începeau și se sfârșeau în curtea ei. Înainte fusese prea înspăimântată, ca să le cerceteze mai atent, altfel ar fi observat că doar un urs zburător ar fi reușit să facă așa ceva. Derbedeule mic! repetă ea, întrebându-se de ce încerca Ryan s-o terorizeze.

Sigur, din moment ce mașina nu mai era în fața casei, copilul probabil crezuse că ea deja plecase la clinică. Râzând încet, Taylor se întrebă ce părere ar avea Sue dacă ar ști ce făcea fiul ei. Tot el îi golise și rezervorul mașinii? Dar de ce?

Va trebui să vorbească cu Sue.

*
* *

Norii se adunau pe cer pe măsură ce ea conducea pe drumul întortocheat spre cabana lui Gordon. Se auzi un tunet și cerul fu luminat aproape instantaneu de un fulger. De obicei, iunie era ploios și rece, la munte. Nici anul acesta nu făcea excepție.

Pe șosea apăru brusc un bolovan care cobora de pe munte, iar ea abia reuși să-l evite. Privind în sus, pe versant, își cântări opțiunile. Ar trebui să se întoarcă, dar era timpul să clarifice lucrurile cu Gordon. Și să lase trecutul în urmă.

Adrenalina o împinse să acționeze. Porni mașina și își continuă traseul. Câteva secunde mai târziu urcase dealul. Opri și se uită în urmă. Un morman de noroi și bolovani acoperea acum ceea ce înainte fusese un drum. Totul rămăsese nemișcat. Încremenit.

Își rezemă fruntea de volan, ordonându-și să se liniștească. Mai privi o dată în urmă. Nu-și imaginase că s-ar fi putut întâmpla așa ceva. Drumul era complet îngropat.

Dacă n-ar fi hotărât să-și continue traseul spre Gordon, acum mașina ei ar fi fost prinsă sub noroi, și ea ar fi fost înăuntru.

Mâinile îi tremurau, în timp ce conducea mai departe spre cabană, rugându-se ca Gordon să fie acasă. Ar fi trebuit să-l sune, înainte. Dacă plecase mai devreme la clinică, în acea dimineață?

– Mare prostie ai făcut, Taylor, își zise ea, în timp ce dădea curba.

Răsuflă ușurată. În fața cabanei erau două jeepuri. Unul albastru, nou-nouț și… Henrietta.

Zâmbind, își parcă mașina între ele. Albastrul i se potrivea lui Gordon. Și nici pe Henrietta n-o vânduse. Asta însemna că totuși nu putea uita trecutul?

– Calmează-te, își spuse.

Lăsă trusa medicală în mașină și se îndreptă spre ușă. În momentul în care ridică mâna la sonerie, ușa se deschise brusc și Gordon o privi, surprins și suspicios.

– Taylor? Se uită dincolo de ea, ca și cum s-ar fi așteptat să mai fi venit cu cineva. Ai condus până aici singură?

Ea încuviință din cap și spuse, amintindu-și de avalanșa de bolovani și noroi:.

– S-a produs o alunecare de teren. Drumul a dispărut.

El se încruntă.

– Puteai să *mori.* Deschise larg ușa și-i făcu loc să intre. Am să fac niște cafea proaspătă. Probabil c-ai avut motive întemeiate să urci până aici.

– Da, e-adevărat. Trase adânc aer în piept și îl urmă înăuntru. În încăpere era puțină mobilă și de bun-gust. Max era ghemuit pe o pernă, în fața șemineului neaprins încă. Uitându-se în jur, își spuse că spațiul era tipic pentru Gordon. Îi plăcea. Oh, Doamne, murmură ea, iar el se întoarse s-o privească din ușa bucătăriei. Oh, Doamne!

I se făcuse frig, iar capul i se învârtea. Era din cauza mahmurelii sau a faptului că scăpase ca prin urechile acului de alunecarea de teren? Sau aflarea adevărului îi provoca aceste stări?

Ridică ochii și întâlni privirea lui Gordon, apoi pur și simplu se așeză pe jos, în mijlocul camerei. El se apropie repede de ea.

– Te simți bine? Îi luă mâna și-i verifică pulsul. Ai pulsul cam slab. Hai în bucătărie să bei niște cafea caldă. Trebuie s-o sun pe Sue și s-o anunț că suntem blocați aici, și să anunț și primăria în legătură cu drumul, altfel nu mai putem pleca de aici.

Taylor își înclină capul, iar el o ajută să se ridice și o conduse în bucătărie. Se simțea foarte slăbită. Și toate astea din cauză că era încă îndrăgostită de Gordon.

El se duse la telefon și anunță primăria despre alunecarea de teren. Ultima oară le luase o săptămână să elibereze drumul. Dacă ar fi fost vreme bună, ar fi putut coborî pe jos.

După ce-a fost asigurat că se va elibera traseul cât mai curând posibil – cât timp însemna asta – sună la clinică. Îi răspunse Sue, care era cam mahmură.

– Bună, Sue, sunt din nou blocat aici.

Ea oftă.

– Când ai de gând să te muți de acolo, ca să nu se mai întâmple așa ceva?

– Niciodată.

– Păi, iarna este zăpadă, iar acum este… ce este?

– Alunecare de teren. Gordon se uită la Taylor, care privea pe fereastră. Își coborî vocea și spuse: A fost cât pe ce s-o prindă pe Taylor, când venea încoace.

– Taylor? Tonul lui Sue se înveseli considerabil. E acolo? Cu tine? Amândoi sunteți blocați?

– Păi, da, cred că se poate spune și așa. El își drese glasul, observând că Sue era mult prea încântată de derularea evenimentelor. Oricum, am anunțat primăria și mi-au spus că vor elibera drumul cât…

– Mai curând posibil.

Gordon râse.

– Exact.

– Îți voi reprograma consultațiile.

– Mulțumesc.

– Nu-ți face probleme, spuse ea, mult prea încântată.

Se auzi un tunet și ploaia începu în rafale. Oftă.

– Dacă se va opri vreodată ploaia, vom coborî muntele pe jos până în oraș, iar eu am să locuiesc la mama până se eliberează drumul.

– Nici o grabă, spuse Sue.

– Îhm. Am să te țin la curent.

– Așa să faci, și ai grijă să nu cobori de acolo decât după ce trece luna plină.

– Poftim? Încruntându-se, îi aruncă o privire piezișă lui Taylor, care continua să se uite lung pe fereastră, la diluviul de afară. Care-i treaba cu luna plină?

– Ai încredere în mine, Gordon, mai spuse Sue cu emfază. Este foarte important ca tu și Taylor să rămâneți acasă până trece luna plină.

El râse și clătină din cap.

– Ești nebună, Sue. Când e lună plină?

Taylor se întoarse mirată spre el, iar Gordon ridică din umeri.

– Este… ori în noaptea asta, ori mâine noapte. Nu scrie în calendarul tău? În telefon se auzi foșnet de hârtii. Încearcă doar să stai acolo până vineri. Promiți?

– Sunt sigur că deblocarea drumului va lua mult mai mult timp decât atât, spuse el. În plus, după cum plouă, nici măcar nu cred că se va putea începe lucrul la drum azi.

– E bine.

– Ești complet nebună.

– Ai grijă de Taylor. Pa!

Gordon închise telefonul și se scărpină pe bărbie, întrebându-se ce-i mai trecea acum lui Sue prin minte.

– Sue a înnebunit, îi spuse lui Taylor, zâmbind.

– O nebună drăguță, totuși, zâmbi și ea.

S-a schimbat ceva.

– Cafeaua e gata. Cum o bei?

Luă două cești dintr-un dulap, încercând să nu se mai gândească în ce fel se schimbase Taylor.

– Puțin lapte, dacă ai. Fără zahăr.

Taylor se ridică și veni lângă el. Acesta se întoarse și luă cutia cu lapte din frigider. Când reveni la masă, o găsi privindu-l lung, cu ochii umezi și o expresie pierdută.

– Ce s-a întâmplat, Taylor? o întrebă, temându-se că se întâmplase ceva grav. De ce ai venit până aici?

Ea își drese glasul și luă cutia de lapte din mâna lui, apoi își turnă în ceașcă. Când se întoarse din nou spre el, spuse:

– Am venit să-mi cer scuze.

El clătină din cap, încercând să-și amintească de ce își cerea ea scuze.

– Nu cred că…

– O să-mi ia ceva timp. Oftă și zâmbi, tristă. Stăm aici sau mergem în sufragerie?

– Se face răcoare, zise el, înghițindu-și nodul din gât. Am să fac focul. Mai turnă cafea în cești, apoi o conduse în sufragerie. E ca un fel de vacanță forțată.

– Hm. Cam așa. Se așeză într-unul din fotoliile din fața șemineului, ținând cu ambele mâini ceșcuța cu cafea. Luă câteva înghițituri și comentă: Faci cafea bună, Gordon. El rămase paralizat câteva secunde, admirând-o, apoi își aduse aminte că trebuia să aprindă focul. Își puse ceșcuța pe masă și se apucă să aranjeze lemnele în șemineu. Câteva minute mai târziu focul ardea vioi. E plăcut, spuse ea, cu chipul luminat de flăcările portocalii.

– Se spune că ploaia va mai continua ceva vreme. Se așeză lângă ea, pe canapea. Ar fi putut s-o atingă, dacă ar fi vrut. Și chiar voia, dar n-ar fi făcut-o. Jurase să lase-n urmă trecutul.

– Gordon, am venit până aici ca să-mi cer scuze.

– Mi-ai mai spus asta. Încearcă să fii mai explicită, zise el.

– Ca să-mi cer scuze.

– Pentru ce?

– Pentru că n-am avut încredere în tine.

El se încruntă, neînțelegând.

– Îmi pare rău, dar nu… Închise ochii, apoi și-i redeschise pentru a căuta pe fața ei vreun indiciu. Sue?

Taylor confirmă.

– A venit pe la mine, seara trecută, și am discutat.

El își ținu respirația un moment, apoi expiră foarte încet.

– Deci, acum știi.

– Da, știu cât am greșit că n-am avut încredere în tine. Ar fi trebuit.

– Acum nu mai are importanță, Taylor. E o poveste veche.

– Pentru mine mai are importanță.

El clătină din cap și o privi.

– De ce?

– Contează pentru mine pentru că…

– Pentru că ce? El îi întâlni privirea și i-o susținu, citindu-i tulburarea din ea. Vină?

– Și asta, recunoscu ea. Am stricat o mulțime de lucruri prin lipsa mea de încredere. Dacă măcar aș fi venit să vorbesc cu tine…

– N-am iubit niciodată o femeie cum te-am iubit pe tine, Taylor.

Gordon se lupta să-și păstreze controlul. Ea voia acum adevărul, iar el era hotărât să i-l ofere. Pe de-a-ntregul.

– Eu… Lacrimile invadară obrajii lui Taylor.

– Doamne, nu plânge. Te rog, nu.

Nu suporta să vadă o femeie plângând. Ea își șterse lacrimile cu mâneca bluzei și își trase nasul.

– Îmi pare rău.

– Te ascult. Hai să terminăm odată cu povestea asta!

Își dorea atât de mult s-o strângă în brațe. Ar fi vrut s-o strângă cu putere, ca niciodată să nu-l mai părăsească. Dar ea va pleca. Peste trei ani.

– M-a durut cumplit când a venit Sue și mi-a spus că este însărcinată și poartă copilul tău, continuă ea. Dacă mi-ar fi spus asta orice altă fată, n-aș fi crezut-o niciodată. *Niciodată!*

El dădu din cap, știind că era adevărat.

– Pur și simplu ai plecat. Nici măcar nu ți-ai luat rămas bun. Ai lăsat totul în urmă fără nici cea mai mică șovăială.

Se uită în ochii ei și gâtul i se uscă, iar capul începu să-i pulseze. Plânsese după ea cu mulți ani în urmă. N-o va mai face și acum.

– Bine, ți-ai cerut scuze.

– De-asta am venit aici în această dimineață, Gordon, continuă ea cu voce tremurată. Îmi pare rău, nu pot rescrie trecutul, dar vreau ca tu să știi că-mi pare tare rău, mai rău ca niciodată în viața mea.

– Bine, îți pare rău. Își întoarse privirea, incapabil să mai vadă durerea din ochii ei. Se înfășură în furia lui ca într-un scut protector, ca să nu mai fie iar victima farmecelor ei. Ți-ai cerut scuze. Felicitări.

– Se pare că n-am nici o șansă să mă ierți vreodată.

– Să te iert? se răsti la ea, nevenindu-i să creadă.

– Nu contează. Îți cer prea mult, clătină ea din cap, și lacrimile îi străluciră din nou în ochi.

Gordon continua s-o privească lung, durerea din inima lui începând să se întindă. Îi frânsese inima o dată, nu mai putea risca și a doua oară. Dac-ar ierta-o, s-ar elibera. Apoi va putea pretinde că nu mai contează nimic. Era unica lui protecție împotriva adevărului.

– Te iert, Taylor.

– Da? Chiar mă ierți? se întoarse brusc spre el, privindu-l cu interes.

– Cu o condiție.

– Ce condiție? Îl privea cu ochii mari și buzele ușor întredeschise.

– Să nu mai pomenești niciodată nimic despre asta.

Taylor venise până aici să-și ceară scuze, și asta făcuse. Acum el îi oferea iertarea.

Pentru un preț.

Sufletul ei.

El voia să îngroape trecutul și să pretindă că nu se întâmplase niciodată nimic, în timp ce ea voia să examineze trecutul și să-l înțeleagă. El știuse adevărul în tot acest timp, dar ea abia acum îl aflase. Cum se putea aștepta s-o ierte acum?

– Am greșit. Am greșit enorm, zise ea, clătinând ușor din cap. Dar ignorarea trecutului nu-i același lucru cu iertarea.

– Nu, Taylor. Nu mai reînvia trecutul. Dă-i pace. Doare al naibii de tare, și nu-l putem reface. Expresia de pe chipul lui reflecta durerea din inima ei.

– Vreau să mă ierți, Gordon. Dar vreau să mă ierți *cu adevărat,* nu doar să te prefaci.

El râse nervos și se aplecă să-l scarpine pe Max după ureche.

– Acesta-i singurul motiv pentru care-ai venit până aici?

– Nu, mai este unul.

– Care? Gordon mai luă un buștean și îl aruncă în foc.

– Ryan.

Gordon făcu ochii mari.

– Ce-i cu Ryan?

Taylor îi explică ce văzuse în dimineața aceea, iar Gordon se amuză.

– Nu cred că-i distractiv, spuse ea.

– Nu, presupun că nu-i, dar e numai un puști de zece ani, continuă Gordon, ridicând din umeri. Apoi expresia îi deveni solemnă. Și…

– Și ce?

– Vrea să mă însor cu mama lui și să-i fiu tată, spuse el, trecându-și mâna prin păr, încurcat.

Taylor dădu încet din cap, suspiciunile ei fiind acum confirmate.

– Și mă consideră o amenințare.

– Poate. Pe chipul lui Gordon se lăsă din nou masca.

– Sue este interesată de Jeremy.

– Serios? Credeam că sunteți logodiți. În ochii lui licări surpriza și speranța.

– N-am fost niciodată logodiți și ne-am dat seama amândoi c-ar fi fost o greșeală, zise ea oftând. De altfel, părea o cu totul altă persoană, când l-am văzut duminică.

Lampa din colțul camerei pâlpâi și se stinse.

– S-a întrerupt curentul, ca și telefonul, probabil, explică Gordon. Mă duc să pornesc generatorul.

Ieși din cameră înainte ca Taylor să-i răspundă. Gordon n-avea intenția de a discuta cu ea. Se duse la fereastră și privi norii groși. Un fior o străbătu, determinând-o să-și înfășoare brațele în jurul corpului.

Un lucru era sigur: noaptea asta va fi cea mai lungă noapte din viața ei.

Capitolul 11

Noaptea asta va fi cea mai lungă noapte și din viața lui Gordon.

Dădu drumul radioului din bucătărie ca să asculte ultimele știri și starea vremii. Prognoza meteo prevedea că furtuna va mai continua ceva timp.

– Pot dormi pe canapeaua din sufragerie, spuse Taylor, în timp ce-l ajuta să curețe masa după cină. E enormă.

– Nu, tu te culci în dormitor, iar eu am să dorm pe canapea.

– Nu vreau să-ți creez probleme, continuă ea, spălând farfuriile.

El închise radioul și acoperi salata cu o folie de plastic. Voia să facă economie cu carburantul generatorului pentru lucruri mai importante, cum era frigiderul, așa încât mai scoase două lămpi cu kerosen din dulap și se asigură că erau pline și funcționau. Una ardea deja pe masa din bucătărie.

– Nici o problemă. Îmi place canapeaua. Îi dădu o lampă. Ai să găsești chibrituri pe măsuța de lângă pat.

– Încerci să scapi de mine, doctore?

Fii sigură de asta.

– Nu, dar nu e lumină suficientă ca să poți citi. N-avem nimic altceva de făcut decât să ne culcăm. Își drese glasul, dându-și seama ce spusese. Ea clipi, privindu-l lung mai multe secunde.

– Dar putem discuta. *Nu, orice altceva, în afară de asta.* Trăsnetul lovi undeva în apropiere, iar podeaua tremură sub picioarele lor. Gordon, chiar trebuie să vorbim.

– N-am chef acum. Dă-mi timp să mă obișnuiesc cu ideea, clătină el din cap.

– Să te obișnuiești cu ideea c-am aflat adevărul? Ridică din umeri. Tu ai știut adevărul în tot acest timp, dar eu abia l-am aflat acum.

– Nu vreau să discut despre asta. Atunci tu n-ai vrut, iar acum eu nu vreau să discut despre asta. Luă o lampă de pe masă și porni spre sufragerie. Ar fi bine să mai ațâț un pic focul din șemineu. Dacă temperatura va continua să scadă, mâine dimineață vom găsi zăpadă afară.

– Îmi aduc aminte că într-un an, când eram mică, a nins de patru iulie. El se opri în fața șemineului și se întoarse spre ea. Expresia care se ivise pe chipul ei îl tulbură. Ea își duse degetele la buze și făcu ochii mari. Țin minte… ultima oară când ne-am petrecut ziua de patru iulie împreună, șopti.

– Nu. Gordon lăsă lampa pe polița șemineului și mai puse niște lemne pe foc. Îți aduc o pătură, dacă insiști să dormi aici.

Ea nu-i răspunse, așa încât el îi luă tăcerea drept răspuns afirmativ și își luă lampa, plecând spre dormitor. Deschise ușa șifonierului.

– Gordon? zise ea din ușă.

El luă de pe un raft o pătură, o pernă, o față de pernă și i le întinse.

– Ultima ta șansă să te răzgândești și să dormi în pat, spuse el, zâmbindu-i încordat.

– Ai un tricou vechi pe care să-l îmbrac în loc de cămașă de noapte? Fără nici un cuvânt, el apucă un tricou galben dintr-un sertar și-l adăugă la mormanul din brațele ei. Mulțumesc. Privirea i se întunecă și își strânse buzele. N-ai decât să te prefaci că nu-ți pasă, continuă ea ridicându-și sfidător bărbia. Dar mâine dimineață vreau să fii pregătit să discutăm. Nu accept un refuz. Se întoarse și plecă în sufragerie, lăsându-l pe Gordon singur cu amintirile lui.

El închise ușa în urma ei și păși țeapăn spre pat, aruncându-se cu fața în jos pe el. Adevărul era că voia s-o ierte pe Taylor. Cu disperare. Însă nu putea avea încredere în ea.

Dacă ar fi crezut-o iar, ea ar fi avut din nou puterea de a-l răni. Indiferent ce s-ar întâmpla, nu-i putea acorda din nou această putere. Însă astfel își refuza și lui însuși lucrul pe care și-l dorea cel mai mult.

Cu ușa închisă, camera se răci imediat. Se dezbrăcă și se băgă sub plapumă. Dacă va putea să aținească un pic în această noapte, va fi un miracol. Ar fi trebuit să stingă lampa, dar, în loc să facă asta, continuă să privească formele și umbrele proiectate pe tavan de flăcări.

Femeia pe care o dorea cel mai mult era în camera alăturată. De ce tremura singur în acest pat?

Pentru că ești un prost!

Orele treceau, iar el aținea și se trezea, dar gândurile și visele continuau să fie legate de femeia de alături. Oare ea dormea? Mai purta ceva pe sub tricoul acela galben?

Gândul îl excită și se strâmbă dezgustat. Va înceta vreodată s-o dorească pe Taylor Bowen?

– La naiba!

Podeaua trosni chiar în spatele ușii, iar el își ținu respirația când aceasta se deschise. Inima îi bătea puternic în piept și voia cu disperare s-o strige.

Încet, ușa se deschise și ea apăru în prag, încadrată de lumina focului din șemineu. Părul îicădea liber pe umeri, în cârlionți întunecați.

Doamne-Dumnezeule! Privirea îi alunecă pe corpul ei, savurând fiecare centimetru al picioarelor neacoperite de tricou. Corpul lui se trezi la viață, în timp ce buzele articulau:

– Taylor, nu…

– Nu puteam adormi. Nu puteam să nu-mi aduc aminte. Lipăi desculță spre patul lui. Gordon, uită-te la mine. El își ridică privirea și îi întâlni ochii. În ei ardea ceva strălucitor, fierbinte și periculos. Știi cât… Gordon își mușcă buzele să nu spună mai multe. Ea își puse un genunchi pe pat și îi cuprinse obrazul cu o mână, apoi își puse și celălalt genunchi pe patul lui și-i încadră chipul cu ambele mâini. Știu doar asta, șopti ea, aplecându-se să-l sărute.

Gordon își ținu respirația când ea îl trase mai aproape, atingându-i ușor buzele cu vârful limbii până când el gemu și o îmbrățișă, strângând-o cu putere la piept.

Era dulce și caldă, și era Taylor. Era strălucirea soarelui și tot ce era mai frumos pe lume.

Se abandonară amândoi unul în brațele celuilalt, savurând fiecare clipă petrecută împreună, încercând să recupereze timpul pe care și-l pierduseră departe unul de celălalt.

*
* *

Sue reuși să reprogrameze toate consultațiile lui Taylor și Gordon pentru săptămâna următoare și aranjă ca în acest timp un medic și un veterinar din Buena Vista să preia urgențele. Acum totul mergea în direcția dorită de ea. Cu puțin noroc, Gordon și Taylor se distrau de minune împreună.

În timpul lunii pline.

Telefonul sună, iar ea răspunse la primul apel.

– Sue, sunt Priscilla.

– Bună. Ryan îți face deja necazuri? Școala era închisă azi din cauza furtunii, iar Priscilla Lane îl supraveghea pe Ryan. Va intra în vacanța de vară peste două săptămâni. Iar a adus cu el potaia? I-am spus…

– Nu, nu-i vorba despre asta, zise bătrâna, care părea îngrijorată. S-a dus acasă după un joc.

– Bine.

– Dar încă nu s-a întors, Sue, și afară plouă cu găleata.

– Poate s-a hotărât să aștepte până va ploua mai tare, încercă Sue să glumească. Ai sunat acasă?

– Da, și nu răspunde.

– Nu-i nimeni azi aici, așa că am să-l caut eu. Ryan avea aproape zece ani. Era destul de mare ca să se miște nesupravegheat printr-un orășel ca Digby, dar suficient de mic pentru ca mama lui să se îngrijoreze. Te sun imediat ce-l găsesc.

– Iar eu am să te sun acasă, dacă apare aici. Știi, acum, când mă gândesc mai bine, a devenit foarte tăcut după ce i-am spus că Taylor și Gordon au rămas blocați la cabana lui.

– Oh? Sue își masă tâmplele, întrebându-se de ce l-ar afecta pe Ryan această informație. Desigur, fiul ei se gândea la Gordon ca la un tată. Oh, nu, sper că nu…

– Sunt sigură că Ryan n-ar face nimic prostesc, draga mea, spuse Priscilla. Am să te sun acasă, dacă apare aici.

– Să-mi lași mesaj pe robot. Mulțumesc.

Sue închise telefonul, își luă geanta și umbrela și se pregăti să iasă. Exact atunci clopoțeii de la ușă răsunară. *Să fie Ryan,* își spuse ea, apoi ridică privirea și văzu chipul zâmbitor al lui Jeremy Cole. Un alt bărbat stătea în spatele lui, șiroin de apă pe podeaua sălii de așteptare.

– Jeremy… Sue se încălzi de plăcere, când îl văzu. Ai venit cu o zi mai devreme.

– Sper că nu te deranjez, zâmbi el larg. Voiam să te văd din nou. Mi-am făcut niște planuri și voiam să le discut cu tine.

Inima lui Sue tresări, deși își ascunse cu grijă curiozitatea. Dragostea la prima vedere era neproductivă și prostească, dar când era vorba de Jeremy Cole, nu se putea abține. Era îndrăgostită nebunește de el.

– Sue Wheeler, tu ești? Celălalt bărbat îl ocoli pe Jeremy și o privi cu ochii mari. Nu-mi vine să cred că ești tu.

Păr grizonant, mustață, și era ceva în legătură cu ochii lui… Sue clătină din cap.

– Am o memorie foarte proastă. Poți, te rog, să mă luminezi?

– Nu mă mai ții minte? Bărbatul își duse mâinile la inimă și suspină. Sunt zdrobit, Roșcato.

Roșcată? Tresări când îl recunoscu și se grăbi să iasă din spatele biroului ca să-l îmbrățișeze pe fratele lui Taylor.

– Mike, tu ești? Cu chestia asta sub nas și cu părul cărunt, nu eram sigură.

– Chiar el. Taylor i-a dat lui Jeremy numărul meu, și m-am decis să vin și eu în vizită în perioada în care soția mea și copiii își vizitează bunicii, în Texas. Fiindcă veni vorba de surioara mea, unde e? Sue se depărtă de el și îl privi mirată. Nu-l mai văzuse pe Mike Bowen de când venise de la colegiu, la petrecerea de absolvire a lui Taylor. După aceea, familia Bowen se mutase în Florida, iar Taylor... Ei bine, asta era de domeniul trecutului. Am trecut pe acasă, dar nu era acolo, continuă Mike. E pe aici?

– Nu, s-a dus până la Gordon și a avut loc o alunecare de teren pe munte, care a blocat drumul.

– E teafără? o întrebă Mike, cu ochii întunecați.

– Da, fii liniștit. E cu Gordon.

Și el și Jeremy spuseră la unison „Oh?“. Obrajii lui Sue se înroșiră și se întrebă dacă Jeremy se mai gândea cumva la Taylor. Ar fi culmea ghinionului.

– Am impresia că între cei doi e o poveste de dragoste, spuse gânditor Jeremy.

– Oh, da, serioasă de tot, spuse Mike, rotindu-și ochii. Taylor n-ar vorbi niciodată despre motivul plecării ei atât de grăbite de acasă, și nici n-a vrut s-o asculte pe mama când a încercat să vorbească, mai târziu, cu ea despre Gordon. Ridică din umeri și întâlni privirea lui Sue. Sunt din nou împreună?

Sue îi aruncă lui Jeremy o privire întrebătoare, apoi oftă.

– Nu… nu sunt sigură, dar sper să fie.

Jeremy dădu ușor din cap; atât de ușor, încât ea crezu că fusese doar imaginația sa.

– Vreau numai ca Taylor să fie fericită, spuse el.

Ușurată, Sue le zâmbi amândurora.

– Am de găsit un fiu dispărut.

– Dispărut? întrebă Jeremy, apucând-o de mână.

Rapid, Sue le explică situația, încercând să minimalizeze gravitatea situației, deși îngrijorarea ei creștea cu fiecare clipă care trecea.

– Te ajutăm să-l găsești, spuse Mike. Nu știam că ai copii, Sue.

– Am un puști zburdalnic, de zece ani, care va da de un mare bucluc dacă mai întârzie, spuse ea zâmbind.

Jeremy o îmbrățișă.

– Ryan e norocos că are o mamă ca tine. O sărută pe obraz. Hai să-l găsim pe hoinarul ăla mic.

Sue întâlni privirea lui Mike. Ce era cu ochii lui…?

Jeremy și Mike veniseră cu mașina lui Mike, o mașină de teren, parcă anticipând vremea. Mult mai bună decât un BMW. Sue își spuse că-i plăcea tare mult această latură a lui Jeremy. Se adaptase perfect la stilul comod din Colorado și acum părea în largul lui în Digby. Și cu ea.

Mai întâi se duseră la Priscilla. Dar ea tot nu-l văzuse pe Ryan. Îngrijorată, Sue îi arătă lui Mike drumul spre casa ei, unde totul era tăcut, ceea ce însemna că nici Peticel nu era acasă. Urmându-și intuiția, se uită pe frigider unde-și lăsau ei mesaje.

– Aha, spuse ea, aprinzând lumina ca să poată citi mesajul de la fiul ei. Oh, nu!

– Ce s-a întâmplat? Jeremy veni lângă ea și citi mesajul. S-a dus la Gordon. Cât de departe e?

– Nu-i departe, dar a fost o alunecare de teren. Drumul e blocat.

– O să-l găsim, Sue, spuse Mike încruntat. Nu-ți face griji.

– Nu putem să închiriem niște cai, ca în weekendul trecut? întrebă Jeremy, îndreptându-se spre cartea de telefon de pe tejghea. Putem ajunge așa la Gordon?

– Da, și dacă Ryan este pe bicicletă, probabil tot pe acolo o va lua.

Mike se apropie de fereastră.

– S-a oprit ploaia și se pare că norii se risipesc. Îl sun pe șerif să-i spun despre Ryan. Ai o poză recentă de-a lui?

– Toți îl cunosc pe Ryan. Este un oraș mic.

– Scuză-mă.

Sue își înghiți un nod dureros din gât, când Mike se întoarse. Era ceva în legătură cu ochii lui, care nu-i dădea pace. Ce?

– Cineva ar trebui să rămână aici, în caz că se întoarce Ryan, spuse ea. Și s-o țină la curent pe Priscilla cu evenimentele.

– Stau eu, dacă crezi că n-ai nevoie de mine, spuse Mike.

– Mulțumesc, Mike. Se întoarse spre Jeremy. Mă duc să mă schimb până dai tu telefon la grajduri, și îi aduc și lui Mike o fotografie a lui Ryan, din moment ce el nu-l cunoaște.

– Dacă nu închiriază azi cai, am să cumpăr tot grajdul, promise Jeremy.

Ea zâmbi și urcă scările în fugă, rugându-se ca fiul ei să fie teafăr. Era tot ce avea pe lume. N-ar putea îndura să-l piardă pe Ryan.

În camera ei, își puse o pereche de blugi, un pulovăr de lână și ghete de munte. Și Jeremy și Mike erau la fel echipați. Când se aplecă să-și lege șireturile, privirea îi căzu pe una din fotografiile recente de la școală. Sue se ridică și luă fotografia înrămată de pe măsuța de lângă pat, pentru Mike, și înghiți un nod care i se puse în gât. Ochii lui Ryan…

Nu, era imposibil!

Capitolul 12

Ryan își parcă bicicleta lângă veranda casei lui Gordon și se aplecă să-l mângâie pe Peticel. Cu limba atârnându-i pe-o latură a botului, câinele gâfâia. Ryan se aplecă și mai mult, ca să-l vadă mai bine. Respira normal.

Ușurat, se ridică și se uită de jur-împrejur. Nici un semn c-ar fi cineva pe aproape, dar cele două jeepuri și mașina doctoriței Bowen erau parcate în fața casei. Oftând, Ryan se apropie de ușă și bătu. Nici un răspuns. Mai bătu o dată și ascultă. Îl auzi pe Max lătrând și zgâriind ușa, schelălăind.

– Salut, Max, eu sunt, spuse Ryan. Peticel mârâi. Oh, potolește-te, Peticel!

Ryan își propuse să decoreze curtea lui Gordon și mai ales în jurul mașinii doctoriței Bowen cu urme de urși, apoi să coboare muntele înainte ca ei să se întoarcă. Probabil că plecaseră la plimbare pe munte, din moment ce mașinile erau aici, iar drumul era încă blocat. Se uită pe cer. Norii se adunau din nou. Ar face bine să se grăbească.

Dezlegă de pe ghidon unealta cu care făcea urmele și se apropie de mașina doctoriței Bowen, dar pe pământ erau deja urme de urși. Lui Ryan i se făcu pielea de găină.

– Hei, șmechere! îl strigă Gordon care se apropia din spatele cabanei.

Ascunzându-și la spate ustensila, Ryan se întoarse spre Gordon și doctorița Bowen.

– Salut, Gordon, ursul ăla a fost din nou pe-aici. Gordon ridică privirea, iar doctorița Bowen zâmbea. Și se țineau de mână. Vezi? continuă Ryan, arătând spre perimetrul din jurul mașinii lui Taylor. Și acolo la fel, adăugă el arătând undeva lângă cabană.

– Las-o baltă, Ryan, zise Gordon întinzând mâna. Dă-mi chestia aia.

– Ce chestie? îl întrebă Ryan, înghițind în sec.

– Cea pe care o ții la spate.

Am încurcat-o! Ryan aproape că uitase de ustensila lui. O scoase de la spate.

– N-am apucat încă s-o folosesc, spuse el. Astea sunt urme adevărate.

– Sigur, Ryan, spuse doctorița Bowen. La fel ca și cele de lângă casa mea?

Ryan roși.

– Păi… Ridică din umeri și îi dădu lui Gordon obiectul. Dar astea sunt reale.

– Știi povestea băiețelului care a strigat de prea multe ori „Săriți, lupul!“, Ryan? îl întrebă Gordon pe un ton supărat. Ai strigat de prea multe ori „Ursul!“.

Ryan nu putea suporta ca Gordon să fie supărat pe el.

– Eu… eu…

– De ce, Ryan? îl întrebă Taylor, apropiindu-se de el. Ce ți-am făcut eu, de vrei să mă înspăimânți?

Ryan strânse din dinți și își ridică bărbia sfidător. Va vorbi doar cu Gordon, nu cu *ea.*

– N-ai decât să fii încăpățânat, zise Gordon, ridicând din umeri, în timp ce-i înapoia instrumentul. Aruncă chestia asta și încearcă să nu mai minți.

Furia se strânse în stomacul lui Ryan și ar fi vrut să strige în gura mare acele cuvinte care nu-i plăcea mamei lui să-l audă spunându-le, sau să plângă, dar n-o făcu. Îl durea prea mult că-l vedea pe bărbatul pe care și-l dorea ca tată privindu-l astfel.

– Îmi pare rău, murmură el.

Doctorița Bowen își puse o mână pe umărul lui și îl sărută pe obraz. El se șterse imediat ce ea se depărtă râzând.

– De ce ai făcut asta?

Gordon râse și el și spuse:

– Într-o bună zi vei aprecia când o femeie frumoasă te va săruta, amice.

– Mă îndoiesc, răspunse Ryan, și se mai șterse o dată. Fetele au păduchi.

Doctorița Bowen și Gordon râseră; apoi Gordon spuse:

– Să verificăm dacă funcționează telefonul, ca s-o sunăm pe mama ta, să-i spunem că ești teafăr.

– I-am lăsat eu un bilet.

– Da, sigur. Precis că atunci când va găsi biletul în care i-ai scris că ai plecat singur pe munte după o alunecare de teren, va avea o senzație… așa… caldă, amețitoare, zise Gordon ridicând dintr-o sprânceană. Nu?

– Mda, mai bine s-o sunăm.

Ryan nu dorise s-o îngrijoreze pe mama sa ori să-l supere pe Gordon, ori altceva de acest fel. A vrut doar să… să… O privi din nou pe doctorița Bowen în timp ce Gordon se scotocea prin buzunare după chei. De ce trebuia să fie atât de drăguță? se întrebă Ryan, oftând.

– Îmi pare foarte rău.

– Te-am iertat, spuse ea.

– Ei bine, se pare că mi-am pierdut cheile, zise Gordon, scotocindu-se în ambele buzunare. Mama și Sue mai au câte un rând.

– Probabil că ți-au căzut din buzunar pe drum.

– Îhm, făcu Gordon uitându-se pe cer. Și curând va începe din nou ploaia. Păcat că Max nu poate deschide ușa. Se pare că va trebui să sparg un ge…

Un mârâit ciudat și care nu semăna cu cel al unui câine se auzi de pe o latură a cabanei. Peticel țâșni în direcția din care venise sunetul. Ryan vru să fugă după câine, dar Taylor îl prinse de mână. Gordon deschise portiera vechiului lui jeep.

– Intrați.

– Peticel! strigă Ryan, în timp ce Gordon și Taylor îl băgau în jeep. Prostul de câine dispăruse după colț. *Peticel!*

Se auzi un alt mormăit, urmat de un schelălăit ascuțit. Câinele reapăru în goană. Se înghesuiră toți în jeep – Gordon și Taylor în față, Peticel și Ryan în spate.

Gâfâind, urmăriră ursul cum se plimba pe veranda casei, mirosind și mormăind. Se opri lângă bicicleta lui Ryan și o mirosi, apoi se întoarse spre Henrietta.

Taylor se făcu mică în scaun, iar Gordon o îmbrățișă. Dezgustat, Ryan închise ochii și oftă din suflet.

– Suntem în siguranță aici, spuse încet Gordon. Nu-ți face griji.

Ryan își încrucișă brațele pe stomacul care începu să-i chiorăie.

– Ai ceva de mâncare?

– Brânză și vin, în rucsac, spuse Gordon râzând..

– Vin? întrebă Ryan plin de speranță.

Gustase o dată vin, când doamna Lane nu-și supraveghease prea atent paharul.

– Nu-i pentru tine, șmechere, răspunse Gordon, arătând spre verandă. În afară de asta, rucsacul meu e acolo.

Jeepul se clătină și Ryan văzu capul ursului apărând deasupra capotei și privindu-i prin parbriz. Taylor își îngropă fața în umărul lui Gordon.

– Băi, ce naspa!

– Vezi cum vorbești, tinere, spuse Gordon, și claxonă.

Ursul se depărtă de mașină și se întoarse pe verandă.

– Un urs. Un urs *real.*

– El este afară, iar noi înăuntru, Taylor. Gordon o strânse și mai tare în brațe, și Ryan își păstră părerile pentru sine.

– Ei bine, uite-așa s-au dus brânza și vinul, zise Taylor, și râse nervos. Poate o să se îmbete și o să adoarmă.

– Pun pariu că el este o *ea,* spuse Ryan.

– Nu contează, zise Gordon. Rucsacul cu mâncare s-a dus.

Ryan văzu ursul sfâșiind rucsacul cu ghearele și scoțând lucrurile din el cu dinții. Se oprise să mănânce ce găsise în el.

– Probabil c-a găsit brânza.

– Nu știam că urșii mănâncă brânză, spuse Taylor, mai calmă acum, când ursul se depărtase de jeep.

– Ursii mănâncă aproape orice, ridică Gordon din umeri. Uite și vinul.

Sticla se rostogoli din rucsac și căzu de pe verandă, spărgându-se. Lichidul roșu se vărsă pe jos.

– Acum poate va termina și va pleca de aici.

Peticel mârâi și lătră prin geamul închis.

– Sst, încercă Ryan să-l potolească.

Ursul trecu din nou pe lângă jeep, oprindu-se să se uite la cei dinăuntrul lui, apoi porni spre râu.

– Era și timpul. O să intrăm în cabană cât ai clipi, zise Gordon, deschizând portiera. Voi doi rămâneți aici până deschid eu ușa. Ca să fim siguri.

– Nici o problemă, spuse Taylor.

Ryan nu scoase nici un cuvânt. Ar fi preferat să se măsoare cu ursul decât să rămână aici, cu doctorița Bowen. Dacă ea n-ar fi venit, poate că Gordon s-ar fi însurat cu mămica lui. Resentimentele îl asaltară, făcându-l să strângă din dinți.

– Uite, îi arătă Taylor spre pădure.

– Mami? Ryan îi văzu pe mama lui și pe doctorul Pămpălău ieșind din pădure, călare.

– Cu siguranță a fost foarte îngrijorată, zise Taylor, privindu-l, apoi le făcu cu mâna noilor-veniți.

Ryan văzu calul mamei sale cabrându-se. Ea se clătină și căzu, iar calul o luă la fugă.

– Mami! Vru să deschidă portiera să fugă la ea, dar Taylor îl opri.

– Nu, Ryan!

Înspăimântat din cauza mamei sale, Ryan se uită din nou pe geam și văzu că și calul doctorului Cole devenise agitat, când descălecase. Apoi Ryan zări motivul agitației cailor. Ursul ăla tâmpit se întorsese.

Taylor deschise ușa, dar nu-i dădu drumul lui Ryan.

– Grăbiți-vă, veniți aici.

Pămpălăul o ridică pe mama lui în brațe de parcă ar fi fost un fulg și fugi cu ea spre jeep. Deschise portiera din spate și intrară amândoi lângă Ryan și Peticel. Câinele mârâi.

– Sue, ești teafără? o întrebă doctorul Cole, dându-i părul de pe față. Părea sincer îngrijorat. Mama lui zâmbi.

– Acum sunt.

Și stătea în brațele doctorului Pămpălău, cu acea expresie dezgustătoare, de îndrăgostită, pe chip. Ryan se trase mai aproape de ușă, aproape preferând să-și încerce șansele cu ursul, care acum era preocupat din nou de rucsacul lui Gordon.

– Ryan, zise Sue cu acea voce pe care el o ura mai mult decât orice altceva. Ce ți-a venit ca să faci ceva atât de… de…?

Se ridică din brațele doctorului Cole și îi îmbrățișă cu dragoste pe Ryan și pe Peticel. Ryan o lăsă să-l acopere cu sărutări, știind că imediat va începe să țipe la el. Dar măcar nu mai stătea în brațele Pămpălăului.

– Unde-i Gordon? întrebă Taylor.

Asta distrase, pentru moment, atenția lui Sue.

– Ce i s-a întâmplat? E în cabană?

– Și-a pierdut cheile și n-am putut să intrăm. Bine că n-a fost încuiată și Henrietta.

– Așa e, spuse Pămpălăul, lipindu-și fruntea de geam să urmărească ursul. Până acum am văzut urși doar la grădina zoologică.

– Din păcate eu am văzut prea mulți, spuse Taylor cu un glas stins. De s-ar întoarce odată Gordon!

– Unde e? o întrebă din nou Sue.

– Încearcă să intre în casă.

– Hm, făcu Sue, clătinând din cap. Țin minte că atunci când a construit cabana a vrut s-o facă să reziste o mie de ani. Nu cred că va putea intra cu forța în ea.

Un moment mai târziu, Gordon apăru după colțul cabanei, uitându-se după urs. În timp ce acesta era preocupat de ceva ce se aflase în rucsacul distrus, Gordon făcu un sprint până la jeep și nu se opri decât când se așeză la volan, gâfâind.

– Amintește-mi să nu-mi mai fac din casă o… Se întoarse brusc spre noii sosiți. Voi doi cum ați ajuns aici?

– Călare, zise doctorul Cole, întinzându-i mâna lui Gordon. Ne întâlnim din nou.

– Doctor Cole, zise Gordon, strângându-i mâna.

– Jeremy, te rog.

– Bine, mie spune-mi Gordon. Sue, ai cumva la tine dublura cheii mele?

Ea clătină din cap și ridică din umeri.

– Îmi pare rău, dar nu m-am putut gândi decât la acest delincvent minor, aici de față.

– Of! făcu Ryan.

– Încă mai aștept o explicație; spune-mi de ce te-ai hotărât să mă sperii de moarte, dispărând, Ryan? îl întrebă Sue, întinzând mâna și luând instrumentul lui de făcut urme de urși. Și presupun că ai o explicație și pentru chestia asta, nu?

Gordon și Taylor se uitau amândoi la el, așteptând. Era într-o mare belea.

Pe Taylor o durea inima pentru Ryan. Știa de ce încerca s-o gonească din Digby. Întâlni privirea lui Gordon, iar acesta o prinse discret de mână.

– Ei bine, Ryan? îl întrebă Sue. Ryan roși și murmură ceva complet neinteligibil. Poftim? făcu Sue, ducându-și mâna pâlnie la ureche. Nu te-am auzit.

– Pen' că vreau ca *tu* să te căsătorești cu Gordon, aruncă Ryan, întorcându-și apoi privirea spre geam. D-aia!

Peticel linse urechea băiatului. Ryan își îngropă fața în blana cățelului și amuți.

La fel ca toți adulții din jeep, Taylor se uită de la Sue la Gordon, apoi la Jeremy, care era consternat. Ce-ar mai fi putut spune? Îi ceruseră lui Ryan o explicație, iar el le-o dăduse succint.

– Ryan, spuse Sue, atingându-l pe umăr. Gordon și cu mine suntem prieteni. Aproape ca frații, după atâția ani.

Copilul rămase tăcut, cu fața ascunsă în blănița alb-negru.

– Mama ta are dreptate, Ryan, continuă Gordon, întorcându-se spre el. Știai că i-am propus, cândva, mamei tale să ne căsătorim, dar ea a refuzat?

Ryan ridică fața și-și trase nasul, privindu-l pe Gordon.

– Da?

– Mda. Mi-a spus c-ar fi ca și cum s-ar căsători cu fratele ei.

– Câh! spuse Sue.

Ryan dădu din cap. Aparent, această explicație avea înțeles în percepția unui puști de zece ani.

– Aha, înțeleg, spuse el, întorcându-se din nou să privească pe geam. I-am spus doctoriței Bowen că-mi pare rău c-am încercat s-o sperii.

– Da, așa este, confirmă Taylor. Și l-am iertat.

Se lăsă din nou o tăcere încordată între ei, iar Taylor își dori ca cineva să spună ceva, *orice.*

– Ei bine, acum, c-am lămurit niște probleme, zise Jeremy pe un ton jovial, am și eu un anunț de făcut. Taylor întâlni privirea curioasă a lui Sue, dar aceasta clătină din cap. N-avea nici o idee despre ce voia Jeremy să-i anunțe. Taylor, când am fost la Denver, mi-a spus fratele tău că a găsit pentru tine o bursă în cercetare, la spitalul de copii, zise el zâmbind. În imunologie.

Lumea începu să se învârtească cu ea.

– Cum? Gura i se uscă și încercă să înghită nodul care i se pusese în gât. Îl simți pe Gordon crispându-se, lângă ea. Dar nu cred că vor aștepta trei ani, până…

– Așa-i, dar aici intervin eu, spuse Jeremy, continuând să zâmbească. L-am sunat pe primar și l-am întrebat dacă mă acceptă pe mine în locul tău.

– Ce-ai făcut?! întrebă Sue. Vrei să locuiești în Digby?

Ryan oftă lung, urmat de Peticel.

– Mai mult decât orice altceva, continuă Jeremy. Și, Taylor, primarul a acceptat. Imediat ce semnăm contractele, ești liberă să pleci la Denver.

– Înțeleg.

Taylor nu îndrăznea să se uite la Gordon. După incredibila lor împăcare, ultimul lucru pe care și-l dorea era să-l părăsească. Dar cum rămânea cu visul ei? Aceasta era o oportunitate enormă și incredibilă. Cum putea s-o refuze?

Se uită apoi la Jeremy și la Sue, realizând că trebuia să accepte. În definitiv, era tot ce-și dorise ea dintotdeauna.

Capitolul 13

Gordon își aranja cravata în oglinda din biroul său. Va întârzia la nuntă, dacă nu va pleca chiar acum. O bătaie ușoară în ușă îl sperie. Deschise și-l văzu pe Mike Bowen privindu-l foarte serios.

– Mike, nu trebuia să fii la biserică?

– Ba da, la fel ca și tine. Ai un minut liber?

Gordon încuviință din cap.

– Intră. Nu pot începe fără noi. Mike se așeză pe scaunul de la birou, iar Gordon se rezemă de birou. Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Am vorbit aseară cu Taylor, spuse Mike. Mi-a povestit despre…

– Noi doi?

– Nu, dar am să ajung și la asta, zâmbi Mike, apoi clătină din cap. Mi-a povestit despre Ryan – despre cum a rămas Sue…

– Însărcinată? Continuă. Te ascult.

Mike râse încordat și își trecu degetele prin păr.

– Am venit de la colegiu special pentru ziua absolvirii voastre.

– Da, îmi amintesc.

– Sue s-a distrat cu mine și cu Rick Miller, în acea noapte.

– Vrei să spui că Rick…

– Nu, și-ar fi asumat responsabilitatea. Știi bine asta. Mike clătină din cap. Eu am fost acela, Gordon. Amândoi eram beți morți și după ce Rick a plecat acasă, Sue și cu mine am… Iar ea nu-și amintește.

– Of, Doamne, oftă Gordon. Habar n-am avut.

– Iar eu n-am știut că este însărcinată, zise Mike, ridicându-se și începând să se plimbe prin cameră. Cum să fi știut? Familia mea s-a mutat. Taylor n-a vrut să mai vorbească despre asta după ce-a plecat, dar imediat ce-am aflat cum a rămas Sue însărcinată…

– Ți-ai dat seama.

Mike încuviință.

– Și cum să-i spun acum?

– Acum ai o familie, Mike, spuse Gordon foarte serios. Și Sue are dreptul la așa ceva, dar are, de asemenea, dreptul să afle adevărul.

– Da, iar Ryan e fiul meu, străluciră ochii lui Mike. Fiul *meu.*

– Păi, atunci, după ce Sue și Jeremy se vor întoarce din luna de miere, va trebui să le spui adevărul, apoi să-i lași pe ei să găsească o modalitate de a-i spune lui Ryan.

Mike încuviință.

– N-aș fi lăsat-o să treacă singură prin toate astea dacă aș fi știut.

– Bineînțeles că nu, confirmă Gordon bătându-l amical pe umăr. Asta înseamnă că Ryan va avea un tată vitreg, un tată biologic și o mătușă.

Taylor.

– Și bunici în Florida, râse din nou Mike, apoi zâmbi. Vor fi încântați.

– Și soția ta?

Expresia lui Mike deveni serioasă.

– Va accepta și ea. Avem o căsnicie solidă, iar povestea cu Sue s-a întâmplat cu multă vreme înainte de a o cunoaște pe ea. Mulțumesc, Gordon.

– Ai venit cu familia ta? îl întrebă Gordon când porniră spre ușă.

– Da, sunt deja la biserică. Taylor a venit singură.

După o scurtă pauză, Mike adăugă, privindu-l întrebător pe Gordon:

– Se simte mizerabil, să știi.

Nu-i singura.

– Ăsta-i visul ei, Mike, clătină el din cap. N-avea rost să fie evaziv cu Mike. Acesta știa cât de mult însemna Taylor pentru Gordon. Trebuie să-i dau drumul, dac-o iubesc cu adevărat.

– Las-o dracului de noblețe, spuse Mike. O dată în viață fii egoist, Gordon. Sunteți nebuni unul după celălalt, și e vremea ca unul dintre voi să nu mai facă sacrificii, și să ia ce vrea de la viață. Parcă ați fi o pereche de martiri.

Luat prin surprindere, Gordon îl privi lung pe fratele lui Taylor.

– Mda, ai dreptate, și îți mulțumesc pentru sfat. Și îți promit c-am să mă mai gândesc la asta după nuntă. Cu adevărat.

– Taylor va rămâne aici să-i țină locul lui Jeremy cât vor fi ei în luna de miere. Mike oftă și își privi ceasul. Dacă nu plecăm acum, Sue ne va omorî, și nu va mai fi nevoie să ne facem vreodată griji pentru ceva.

Gordon râse și se urcă în Henrietta ca să-l urmeze pe Mike până la biserică. Cuvintele lui Mike îi persistară în minte tot timpul ceremoniei.

Îl privi pe Ryan cum o conducea pe Sue la altar. Puștiul hotărâse că Jeremy nu era chiar atât de rău, după ce aflase că știe să pescuiască *și* să călărească. Jeremy o ajutase chiar și pe Taylor să găsească sursa alergiei lui Peticel. Descoperiseră că era alergic la fulgii din perna pe care dormea. Ce mai câine de vânătoare!

Și cel mai important, Ryan anunțase pe un ton foarte serios că doctorul Jeremy o făcea pe mama lui să zâmbească.

Ce putea fi mai perfect de atât?

Gordon era cavaler de onoare, dar privirea continua să-i alunece în cealaltă parte, spre Taylor. Era cea mai frumoasă domnișoară de onoare din câte existaseră vreodată.

După ceremonie, o luă de braț și urmară cuplul proaspăt căsătorit afară din biserică. Mama lui îl surprinse făcându-i semn cu degetul mare că totul e-n regulă, când trecură pe lângă ea. Priscilla Lane era plină de entuziasm, jucând rolul de înlocuitor de mamă pentru mireasă, întreținându-se, în același timp, și cu părinții bogați și dezaprobatori ai lui Jeremy. Semnul ei se referise la ceremonie sau la Taylor și el?

Era minunat s-o poată ține pe Taylor de mână. Îi fusese cumplit de dor de ea de când plecase din Digby, cu aproape o lună în urmă. Slavă Cerului că venise în oraș cu ocazia căsătoriei lui Sue cu Jeremy, chiar dacă numai pentru două săptămâni.

Se simte mizerabil, să știi.

La fel se simțea și el. Poate că Mike avea dreptate.

*

* *

Taylor îi conduse pe soții Kenner în sala de așteptare a clinicii Eddington, după ce scoase gipsul lui Adam. Pușiul o îmbrățișă și îi dădu un pupic lipicios, la ușă. Lacrimile se adunară în ochii ei, dar și le îndepărtă clipind.

– Să ai grijă în viitor, spuse ea, zâmbindu-i liniștitor mamei. Fără cățărări în copaci și fără mers pe bicicletă cel puțin încă o săptămână.

Doamna Kenner dădu ochii peste cap și îi mulțumi lui Taylor, apoi plecară. Pe Taylor o cuprinse invidia, văzând mama și fiul urcându-se împreună în mașină. Va avea oare și ea un copil al ei?

Oftând, se întoarse și o văzu pe noua secretară a lui Jeremy răspunzând la telefon. O angajase pe Sally Bradshaw să se îngrijească de biroul lui de la clinică, și aceasta se descurca de minune. Blondi deschise un ochi și clipi spre Taylor, apoi se culcă la loc.

– Ai o urgență, doctore Bowen, zise Sally, pipăind cu vârfurile degetelor marginile carnetului de notițe din care rupse o foaie.

– Spune-mi dacă nu înțelegi ce-am scris aici și-ți voi traduce.

– Ești nemaipomenită, Sally, zise Taylor, apucând biletul și încruntându-se. Este cumva…?

– Mda, este cabana lui Gordon. Nici o altă casă nu se află în acea zonă.

– Știu. În suflet i se strecură îngrijorarea când citi mesajul: „O chestiune de viață și de moarte – vino imediat!". Asta-i tot? Ce fel de urgență? o întrebă Taylor, împăturind biletul și punându-l în buzunar. Gordon a sunat?

– Nuuu, făcu Sally, mușcându-și buza. Cred că era Ryan.

– Ryan? Priscilla avea grijă de Ryan. Poate că băiatul se dusese la cabana lui Gordon și avusese vreun accident. Nepotul ei. Ryan. Am plecat. Ai grijă aici!

– Așa am să fac.

Sally îi făcu cu mâna, când Taylor trecu rapid pe lângă ea. Se grăbi în biroul lui Jeremy, își smulse aproape halatul, își luă geanta și fugi la mașină. Tot drumul până la cabana lui Gordon inima îi bubui în piept.

Ori Gordon, ori Ryan era rănit. Ryan n-ar fi sunat-o pentru altceva.

Ambele jeepuri erau parcate în fața cabanei când sosi ea, dar nici un alt vehicul. Taylor își luă trusa medicală și sări din mașină, apoi dădu buzna în cabana lui Gordon, fără ca măcar să se mai obosească să bată la ușă.

El își ridică privirea, făcând ochii mari.

– Taylor?

– Unde-i Ryan? îl întrebă ea. E rănit?

Gordon se ridică, clătinând din cap.

– Ryan nu-i aici, zise el încruntându-se. Ce te-a făcut să crezi… Telefonul sună, iar el se grăbi să răspundă: Da, e aici, Sally. O clipă. Îi întinse receptorul. Te caută de la birou.

Ea luă telefonul și răspunse:

– Doctor Bowen.

– Mi s-a cerut să-ți comunic și restul mesajului după ce ajungi acolo, spuse Sally solemn. Ești atentă, doctore? Suspicioasă, Taylor îl privi pe Gordon în timp ce asculta mesajul. Acesta părea complet nevinovat. Ryan a spus: „Spuneți-i doctoriței Bowen că Gordon are inima frântă și numai ea i-o poate vindeca".

Taylor aproape că rămase fără grai. Într-un târziu reuși să îngaime:

– Serios? Îi mulțumi lui Sally înainte de a închide. Ryan e fenomenal.

– O trăsătură de familie, confirmă Gordon aprobator. Din ambele părți.

– Mda, așa e, zâmbi ea. M-a sunat să-mi spună că e o urgență medicală la adresa ta.

– Serios? Ce fel de urgență? o întrebă Gordon în timp ce se apropia de ea.

– Ceva foarte grav – o chestiune de viață și de moarte, oftă ea dramatic. Și mă tem că și eu sufăr de aceeași boală.

– Taylor… Ce s-a întâmplat?

– Păi… Își mușcă buzele care-i tremurau. Ryan a spus că ai inima frântă și numai eu ți-o pot vindeca.

El zâmbi în colțul gurii.

– Ce șmecher e!

– E un puști isteț, spuse ea tulburată. Gordon, mi-a fost tare dor de tine. Într-o clipă se trezi în brațele lui.

– Și mie mi-a fost dor de tine, și voiam să te sun astă-seară, murmură el în părul ei. Voiam să-ți văd fața când îți voi spune asta, zise el, depărtându-se puțin de ea ca s-o poată privi.

Inima ei începu să bată nebunește.

– Ce să-mi spui?

– *Te iubesc,* Taylor Bowen. O sărută, apoi o depărtă din nou. Ești parte din mine. Mă faci să mă simt întreg. Mă simt mizerabil fără tine.

Pe obrajii ei lacrimile începură să curgă șiroaie.

– Și eu te iubesc, Gordon. Atât de mult. Și îți promit un lucru…

– Nu trebuie să-mi promiți nimic, Taylor, zise el. Iubește-mă doar, și atât.

– Oh, dar te iubesc!

O strânse în brațe și o sărută cu pasiune. Când se opriră, el spuse:

– Și îți promit că vei păstra și serviciul ăsta. Ți-o jur.

Ea dădu din cap.

– Am să fac naveta.

– Voi preda la Universitatea din Denver trei zile pe săptămână, spuse el zâmbind. Ne vom lua un apartament în oraș și vom veni aici în weekenduri. Voi lucra la clinica de aici vineri și luni, și cred că atât este suficient.

– Gordon, dar e minunat, șopti ea. E perfect. Ești perfect.

– Nu, nu sunt perfect, spuse el încet. Dar sunt bărbatul care te iubește. Să nu uiți asta niciodată.

– Iar eu îți promit că voi avea tot atâta încredere în tine, cât de mult te iubesc. Întotdeauna te voi iubi.

El o luă în brațe și alergă cu ea prin cabană, sări peste Max care dormea, și sfârșiră îmbrățișați pe patul lui.

– Să-l sun pe Ryan și să-i spunem că diagnosticul lui a fost corect, spuse Taylor, întinzându-se peste Gordon.

– Îhm, bună idee. Și cred că am și o slujbă pentru el, în viitorul nu prea îndepărtat.

– Care anume? își ridică ea capul ca să-l privească pe bărbatul iubit.

– O să-l pun să-și folosească instrumentul ăla de făcut urme de urși în jurul cabanei pe perioada lunii noastre de miere.

– A lunii de miere?

– Bineînțeles. Aș zice că ești cu adevărat un miracol medical, doctore. M-ai vindecat complet.

Ea zâmbi.

– Dar tratamentul trebuie aplicat și în viitor, ca să aibă efect. Cât mai des cu putință, îl sărută ea zgomotos.

El mormăi din gâtlej și șopti:

– Totdeauna de acum înainte.

Sfârșit